

Giới thiệu Quý Phi Bỏ Trốn

Nàng, đường đường là thủ lĩnh băng xã hội đen khét tiếng, không ngờ chỉ vì ăn cắp một món bảo vật mà bị xuyên không.

Xuyên lúc nào không xuyên lại xuyên vào một người con gái đang thành thân, thật xui quá không chứ??? Ấy vậy mà còn bị phu quân ruồng bỏ ngay đêm động phòng.....!!!

-Ai cần chứ!!! Ta không thèm, ta đi trốn....

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

-Chết tiệt... Không ngờ viên ngọc lại có sức mạnh lớn như vậy, tưởng chết rồi chứ... A...

Nàng giật mình khi thấy mình đang ở một nơi xa lạ. Nói xa lạ nhưng nhìn rất hoa lệ. Tất cả mọi thứ được trang trí vô cùng tinh xảo: hoa văn được khắc rất điêu luyện, dưới đất trải một cái thảm hình hoa mẫu đơn, trên bàn thì toàn thức ăn trái cây, cách bày trí căn phòng rất tinh tế không chê vào đâu được... Tuy nhiên, màu sắc chủ đạo ở đây là màu đỏ màu sắc của lễ cưới. Nàng định thần tiếp tục nhìn xung quanh thấy dán đầy các hình chữ “Hi”, nhìn lại chiếc giường mình đang ngồi thấy chuẩn bị rất sẵn sàng, ngay cả bản thân cũng đang mặc “Hi phục”.

“Chết tiệt, cái quái gì thế này?... Rõ ràng lúc nãy đang ngồi cùng bọn đàn em cơ mà... Cái quái gì vậy...toàn đồ cổ trang ... Chẳng lẽ là đang đóng phim...?”

Lại đảo con mắt nhìn xung quanh, không thấy máy quay hay người nào...

-Không lẽ.... Mình xuyên không rồi? (nhanchóng hiểu ra vấn đề, chị này thích xem phim)

Nàng vội vàng chạy ra tìm chiếc gương, nhìn vào thật khó xem trong ánh đèn dầu le lói như vậy, và lại chiếc gương còn làm bằng đồng. Tuy khó nhìn nhưng nàng vẫn nhìn ra khuôn mặt của mình.

-May quá, vẫn là khuôn mặt này... Nhưng rõ ràng lúc này còn ở trong bang sao giờ ở đây?

Nàng nhớ lại viên ngọc chạy tới giường, chỉ còn lại một mảnh nhỏ. Cầm trên tay như muốn bóp nát nó...

-Chết tiệt chỉ vì viên ngọc mà phản xuyên* tới đây... Tức cười thật... Bản thân rõ ràng là Hàn Ngọc Yên thủ lĩnh bang Nguyệt Vũ (bang hắc đạo đó mà) khét tiếng... Giờ lại mặc kẹt ở đây.. Ha.. ha... Thật lố bịch!!!

*Phản xuyên: Người đến từ không gian, thời gian khác.

-Không được, không thể ở lại đây...

Nàng nhú mày, suy nghĩ mông lung nhưng cuối cùng cũng cho mình một đáp án.

“Có người tới...”

Tuy xuyên tới đây, nhưng không hề mất đi võ công, dù ở xa nhưng nàng vẫn nghe được tiếng bước chân.

Nàng vội quay lại giường, với lấy chiếc khăn trùm lên đầu, vô tình với luôn cái chăn trên giường.

Tiếng bước chân càng đến gần, tim nàng cũng khá hồi hộp không biết khuôn mặt phu quân, người chồng của cô gái thực sự kia như thế nào, dù gì nàng chỉ là giả.

“Két...” Tiếng cửa chậm chậm làm nàng càng hồi hộp thêm.

-Quý phi nương nương, Hoàng thượng giá đáo!

“Giọng nói rõ là của một nam nhân nhưng lại mang phần ảo lá, chẳng lẽ là thái giám?” Nghĩ đến đây nàng suýt bắt cười to, đây là lần đầu tiên nàng gặp thái giám thật sự mà.

“Ủa, Quý Phi nương nương... Vậy tân nương là Quý phi nương nương sao? Thế thì tân lang là Hoàng thượng? Ha... ha... Thú vị đấy... “Lòng nàng ngày càng phấn khởi (không phải chuyện vợ chồng đầu nhà) không biết Hoàng thượng có “dung nhan” như thế nào.

Nàng im lặng chờ tên Hoàng thượng kia lên tiếng.

-Người lui ra ngoài đi! Giọng nói rắn rỏi, mang phần uy nghiêm. Đúng là khí chất của bậc Quân vương.

-Dạ, nô tài cáo lui...

Giọng nói kéo dài, yếu điệu làm nàng nổi hết da gà.

“Chắc tên này sống ở đây nhiều năm, biết mình chủ tử “ Khoé môi cô tạo thành nụ cười bán nguyệt nếu để người khác thấy sẽ phải động lòng.

Căn phòng im lặng, ngay cả tiếng tim đập cũng có thể nghe được. Người nam nhân kia lặng lẽ ngồi cạnh bàn, lấy ly trà uống một hơi dài. Nàng không nhìn thấy, nhưng cũng cảm nhận được nhưng nàng cũng không nói gì.

-Nàng chờ lâu không? Chúng ta bắt đầu luôn nhé?

Ngọc Yên lại rùng mình.

-Hừm, người mong trầm sẽ nói thế sao? Chờ đợi câu dẫn ta sao? Cố ý trùm chấn trước, muốn chủ động làm con mèo ngoan dụ dỗ người khác hay giả vờ sợ sệt làm nam nhân động lòng?

Lông mày nàng nhíu lại, tỏ vẻ tức giận.

“Hắn nghĩ hắn là ai? Ta phải nhìn nọt hắn như tên thái giám lúc này. Hoàng đế thì sao, cũng chỉ là tên từ nhỏ cha mẹ yêu thương không cần làm gì, lớn lên đã được ngồi vào ghế Rồng. Tên chết tiết này, dám sỉ nhục ta như vậy ta không để người yên đâu”

Bàn tay nàng nắm chặt, muốn vả cho tên đang ngồi một cái.

“Nghĩ lại, thật tội nghiệp cho cô gái này“

Ngọc Yên đang thương cảm cho tân nương, hắn (Hoàng thượng) bỗng tiến đến.

Nàng không thấy lo lắng hay hồi hộp nữa, chỉ là tức giận rất tức giận. Nàng muốn nhìn khuôn mặt hắn ra sao, cổ ưỡn ra, nàng phải nhìn kĩ sau này mới trả thù được chứ, nhưng chỉ thấy vật áo màu đỏ bước qua.

-Đúng là người Hàn gia, nói vậy mà không có động tĩnh nào. Chắc người đã được đào tạo bài bản.

Lòng Ngọc Yên như lửa đốt, nàng vốn là người công bằng “có qua có lại “,hắn như vậy đã chọc giận nàng rồi.

-Trầm sẽ không để người và gia tộc người đắc ý, đòi làm Hoàng Hậu thật không biết tự lượng sức. Người cứ sống ở đây cả đời đi... Trầm sẽ làm cho người sống không bằng chết.

“Sống không bằng chết...hay cho câu sống không bằng chết... Để xem ai chết trước “Nàng đã không chịu nổi nữa nhưng hắn là Hoàng đế, nếu dạy dỗ tại đây sợ quân lính tới không xuê dù võ công mạnh đến mấy cũng khó thoát. Nàng phải nhẫn nhịn... Nhẫn nhịn... Để tìm cơ hội.

-Người không có cơ hội trốn thoát khỏi đây đâu, cũng đừng hi vọng dụ dỗ được trầm..

Hắn không thấy được nàng, nàng không thấy được hắn. Tuy thái độ khác nhau nhưng về cảm ghét nhau không hề kém cạnh.

-Người sống ở đây cả đời đi... Ha... ha.. ha...

Hắn cười lớn, vang cả căn phòng. Có thể nói đáng về của hắn hả lòng hả dạ.

Giọng nói lạnh lùng vô cảm của hắn đã in sâu vào tâm của Ngọc Yên,nàng quyết sẽ trả thù đánh cho tên Hoàng đế kia bầm dập để cha mẹ hắn không nhận ra hắn luôn (chị Ngọc Yên nhà mình dữ nhí, thì cũng là thủ lĩnh hắc bang cơ mà hi... hi...)

Ngọc Yên lật khăn trùm đầu ra ném xuống đất, quát lớn

-Mẹ nó, tên Hoàng đế chết tiết. Dám sỉ nhục ta, tuy ta không phải nương tử của người nhưng người dám nói ta như vậy... Nhớ đó, thù này Ngọc Yên nhất định phải trả!!!! (chị là thủ lĩnh xã hội đen không tránh những lời thô tục)

Hét to nhưng không ai nghe thấy, Hoàng thượng cũng đi xa rồi, cũng không thấy nô tì vào hầu hạ (thật may cho chị nhà mình).

Nàng thở hổn hển, ngồi trên ghế, vớ lấy trái táo nhai rột roạt, nàng là thủ lĩnh hắc đạo bị nói nhìn nọt đàn ông, sao có thể chịu được. Từ nhỏ không có cha mẹ, sau này thì gây dựng được một hắc bang tuy nói là ăn cắp ăn trộm nhưng chưa từng giết người. Thủ lĩnh cũng có danh dự của thủ lĩnh, nói nàng bầm vùi đàn ông, không thể chịu được.

-Không được, mình không thể ở đây chịu sỉ nhục, phải trốn ra ngoài.

Nàng bật dậy, nắm chặt tay thể hiện quyết tâm rời khỏi đây.

-Hừm,...sở trường của mình là ăn trộm... Nay bảo vật ở trước mắt... Sao ta chịu được...

Nói rồi, Ngọc Yên tìm lấy khăn lớn trải lên bàn. Bảo Ngọc, trâm cài vàng, bình cổ... Bị nàng vơ hết.

“Tên Hoàng đế đáng ghét, tạm thời ta lấy đồ của ngươi, còn cái mạng của ngươi ...Hãy đợi đấy!!!! “

Ngọc Yên cười đắc ý, người còn tức nhưng nhìn đồng châu báu này không khỏi sáng mắt. Nàng biết, đây là hoàng cung thiếu gì trân bảo... Dù mất một vài cái hấn không để ý đâu.

-À...còn một chuyện...

Nhìn trang phục hoa lệ ti mi không kém phần chói mắt trên người nàng, nàng quyết định thay nó... Một khắc sau, Ngọc Yên tìm hết phòng không thấy bộ áo quần nào cho ra hồn: nào áo vàng, đỏ,... Nhìn thật rườm rà, nhếch nhếch không thích hợp để bỏ trốn. Suy nghĩ hồi lâu, nàng quyết định ra ngoài.

Trong bóng đêm tĩnh mịch, không thể nhìn thấy phía trước. Ngọc Yên nhìn ngó xung quanh ngược lên.

-Nguyệt Cung, hấn chọn cho vợ hấn nơi ở đẹp đấy... Chi là không có ai tới đây...Có tiếng động..

Đằng xa xa, có ánh đèn le lói.

“Thì ra là một tiểu cung nữ... “

Nàng lướt nhanh đằng sau, đánh vào gáy cung nữ kia, vội lấy áo quần.

-Thế là xong phần quần áo,...

Nàng đã sẵn sàng ,bây giờ thì đi thôi.

-A khoan đã... Nếu mình rời khỏi đây liên lụy tới người của cung này, tới người thân của vị tân nương kia thì sao?

Tuy không có liên quan, nhưng nàng là người thẳng thắn, sẽ không để người khác chịu thiệt. Suy nghĩ một chút, nàng nghĩ ra một cách.

Ngọc Yên tạo một hiện trường giả để mọi người tưởng nàng bị bắt cóc, như vậy lỗi là do tên bắt cóc.

“Dù người trong cung này bị phạt chắc cũng bị phạt nhẹ, người thân của vị tân nương kia cũng không chịu tội lại còn trách tên Hoàng đế chết dẫm kia, lúc này nàng là vợ của hấn mà không bảo vệ được, nghe nói người nhà của cô gái kia là Tể tướng chắc là có quyền rồi... “

Nàng xoa cằm suy nghĩ, thấy bản thân thật thông minh.

Ngọc Yên bước ra khỏi phòng không ngoảnh lại.

-Tên Hoàng đế kia, đừng để ta gặp ngươi... Bằng không đừng trách ta...

Giọng nói lạnh lùng như băng của nàng như đã đánh lên một dấu hiệu “hấn là kẻ thù của nàng, mãi mãi là thế .”

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Tiếng gió riu rít bên tai, vừa bước ra khỏi Nguyệt Cung, Ngọc Yên cảm nhận được sự cô đơn, lạnh lẽo ở đây.

Hóa ra Cung đình là như vậy, là nơi đáng sợ. Những con người ở đây là những con sói, rình rập chờ một con mồi, chỉ cần có người sẩy chân thì những con khác sẽ tới ngấu nghiến cho tới khi không còn gì, chỉ cần phạm một sai lầm sẽ hủy đi tất cả. Trong chốn Hoàng cung này rất ít người có tình cảm rất ít, đa số toàn lợi dụng lẫn nhau ngoài mặt thì “tỷ tỷ muội muội” trong lòng lại âm toán, bài trừ nhau. Đây là những điều mà nàng đã được xem và đọc trong phim, tiểu thuyết nhưng rõ ràng con gió đã nói lên tất cả, những nỗi buồn nỗi cô đơn trong lòng mỗi con người.

Nghĩ một hồi Ngọc Yên thở dài, nàng hi vọng sẽ không bao giờ đặt chân vào nơi này nữa. Từ giờ trở đi sống cho bản thân mình, cũng phải tìm cách trở về.

Đi một lúc mãi không tìm thấy đường ra, toàn là bức tường cao sừng sững, nàng cắn răng suy nghĩ.

“Thường thường ở trong phim, ban đêm thường đóng cổng những người như Hoàng thân quốc thích mới được ra vào, bây giờ mình ăn mặc như vậy ai chịu mở cửa “(chị này nghiện phim rồi)

Nàng nhìn lên bức tường cao kia.

-Cao như vậy, một mình ta có thể... Còn đồng đồ này....

Nàng tiếc không nỡ bỏ chúng, vả lại ra ngoài thì cần phải có tiền.

“Thường thì có thể nhảy qua được, nhưng bây giờ cảm thấy cơ thể chút suy nhược, sao lại như vậy. Thôi... Không nghĩ nhiều nữa, mau tìm cách rời khỏi đây. “

Nói thì dễ, làm thì khó với đồng đồ này đi qua tường phải hơn 20m, quả thực là khó khăn. Đúng là tiến thoái lưỡng nan.

-Lại có người tới... Chết tiệt, nửa đêm rồi không đi ngủ lại làm phiền ta...

Nàng nhanh tay giấu đồng đồ vào một cái cây gần đó.

-Người làm gì đấy... Nửa đêm nửa hôm len lút chạy ra đây?

Giọng nói cao ngạo kia cất lên, làm người khác tỏ phần chán ghét.

Nàng ngược lên, thì ra là một tiểu cung nữ, nhìn là biết là một kẻ chua ngoa nịnh bợ.

Bên cạnh còn có một cô gái cỡ chừng mười tám ăn mặc lòe loẹt, nhan sắc cũng đẹp hơn người bình thường một chút.

-Còn không mau khấu kiến phu nhân....

“Giọng nói cao ngạo, chắc chủ tử của cô ta cũng như thế... Để cho bọn chúng một bài học... “

Nàng hơi khựng lại một chút, khoé miệng nhếch lên. Ngọc Yên chấp tay về một bên hành lễ.

-Nô tì bái kiến nương nương....

-Cái gì... Người gọi ta nương nương..

-Vâng là nương nương..

-Người biết người bị tội gì không!!!

Nàng giả vờ sợ sệt, quỳ xuống.

-Tuy ta là nữ tử của Hoàng thượng, nhưng mới chỉ được phong làm Phu nhân, người nói như thế để người khác nghe thấy nói ta không biết quy củ sao?

Khuôn mặt của vị Phu nhân đanh lại, hơi thở phập phồng mang vẻ lo lắng.

“Lời nói nghe cứng rắn, nhưng mang phần tiếc nuối, muốn người khác gọi như thế chứ gì... “

-Nương nương... À... Không... Phu nhân... Người hiểu lầm rồi...

Nàng nở nụ cười bán nguyệt, giọng nói có phần run sợ.

-Hiểu lầm cái gì chứ... Rõ ràng người vừa nói..

Cung nữ bên cạnh kia phụ họa theo, nhưng chưa hết lời đã bị nàng chặn lại.

-Phu nhân...người có thể nghe ta nói được không.. Nói xong, người có thể trách mắng nô tì..

-Được rồi, người nói đi..

-Tạ phu nhân..

Nàng liếc mắt cung nữ kia, ngẩng đầu lên, dịu dàng nói

-Thưa phu nhân, người có biết hôm nay là ngày gì không?

-Đương nhiên là biết, không phải hôm nay là ngày Quý phi nương nương vào cung sao?

Không để phu nhân tiếp lời, cung nữ bên cạnh đã giành trước...

Vị phu nhân kia mặt nhăn nhó, trừng mắt nhìn tiểu cung nữ kia.

-Nô tì biết lỗi... Mặt nàng cúi gằm xuống, tỏ vẻ hối lỗi.

-Nếu phu nhân đã biết, nô tỳ xin nói thẳng..

Vị phu nhân kia gật đầu.

-Tuy hôm nay là ngày Quý phi vào cung, nhưng lại không được sủng ái, ngày đêm tân hôn bị ruồng bỏ... Hoàng thượng không thèm liếc mắt một cái.. Phu nhân nghĩ thế nào?

Nàng mỉm cười, nụ cười cung kính đầy sát khí.

-Điều người nói là thật ư? Trong lòng cô ta tỏ ý nghi hoặc.

-Vâng, nô tỳ chắc rằng cả cung chưa biết chuyện này... Ngày đêm tân hôn bị từ chối, phu nhân nghĩ sao?

Cô ta đánh mặt lại, suy nghĩ mông lung.

-Phu nhân, người từng sợ vị nương nương kia uy hiếp người, nhưng giờ cô ta không được sủng ái không phải cơ hội cho người sao.

“Nô tỳ kia thật biết suy nghĩ... “Ngọc Yên khoé miệng nhếch sâu, phụ họa theo.

-Phu nhân, nô tì thật ra là người hầu hạ của cung Hoàng thượng. Nay Hoàng thượng từ chối Quý phi, lệnh cho nô tỳ tìm phu nhân, chẳng phải Hoàng thượng xem trọng phu nhân sao? Nói thật nô tì nghĩ Hoàng thượng rất yêu thích người, may nô tì gặp người ở đây.

Nàng quỳ xuống hành lễ.

-Hoàng thượng xem trọng ta?

Nàng ta suy nghĩ “Tuy nói Hoàng thượng từng sủng hạnh mình một lần, nhưng vẫn chưa làm gì cả. Nay nô tì này nói thế, vậy đối với Hoàng thượng mình quan trọng hơn à Quý phi kia “

-Phu nhân, à nô tì này nói thế há chẳng phải Hoàng thượng đang chờ người sao, chúng ta mau đi thôi ? Nô tì bên cạnh thúc giục , à biết rằng nếu chủ tử của à được sủng ái thì à cũng được thơm lây.

-Đúng vậy phu nhân, người không nên trễ giờ lành.

-Được rồi, đi thôi. Nàng ta nhoèn miệng cười, cười một cách cao ngạo.

-Phu nhân, người có thể đi trước được không? Nô tỳ còn phụng lệnh lấy điểm tâm cho Hoàng thượng .

-Được, giờ Hoàng thượng đang ở đâu?

“Chết tiệt, có mẹ hần mới biết hần ở đâu!!! “

Nàng cười nhẹ.

-Hoàng thượng đang ở c.. c...

-Cảnh Minh Cung...

Ngọc Yên như bắt được vàng.

-Đúng đúng, là Cảnh Minh Cung

Nàng ta tròn xoe mắt

“Không ngờ mình có vinh hạnh lớn như vậy, Cảnh Minh Cung là tâm điện của Hoàng thượng, trước giờ chưa nữ nhân nào được tới đây... “

-Nhanh đi thôi, đừng để ngài ấy chờ...

Nàng ta thúc giục, chắc nàng ta háo hức lắm.

-Cung tiễn phu nhân...

Ngọc Yên đạt được mục đích, trong lòng rất hả dạ, không uống công tôn nước miếng nói chuyện lâu như vậy. Còn có thể làm ả phu nhân kia mất mặt, cũng có thể làm tên Hoàng đế kia tức giận một chút .

-À... Ngươi tên gì vậy? Vị phu nhân quay đầu hỏi.

-Nô tì tên... Hạ Chi...

“Xin lỗi em, Hạ Chi chị mượn tên em một chút... “(ở hiện đại chị nhà mình trong hắc bang có một đứa em tên Hạ Chi đó mà)

-Ta chưa thấy rõ mặt ngươi, nhưng sẽ nhớ tên ngươi, sau này ta sẽ trả công cho ngươi thật xứng đáng..

Nàng ta đắc ý cười lớn, trong người cảm thấy phấn khích.

-Nô cảm tạ phu nhân...

“Sợ ngươi không có thời gian mà trả cho ta...”

Bóng dáng hai người đã đi xa, nàng mỉm cười

-Lũ ngu ngốc... Mới nói thế cũng tin... Tên Hoàng đế ấy có gì tốt chứ...

Quay lại vấn đề chính, làm sao qua được bức tường cao.

“Giờ đi tìm dây thừng cũng mất thời gian...”

-Muốn ra ngoài hả?

Một giọng nói của nam nhân mang nét trầm ấm nhưng cũng mang phần lạnh lẽo.

Nàng ngược nhìn lên. Một nam nhân với mái tóc dài mượt mà ra tận dưới lưng, khoác một chiếc áo màu trắng bạch kim, tuy trong đêm tối không nhìn rõ nhưng nam nhân thật sự rất đẹp, rất thanh tú.

Nhưng đẹp thì sao, Ngọc Yên cũng không phải loại háo sắc, ở hiện đại chỉ cần nàng vùng tiền một cái trai đẹp sẽ xếp hàng dài.

-Ngươi thấy hết rồi sao?

Nàng vẫn tỉnh bơ, thần nhiên hỏi.

-Nếu nói thấy hết thì không phải, mà chưa thấy hết cũng không đúng. Ngươi nghĩ thế nào?

Nụ cười của hắn đúng là làm cho các cô gái trở nên điên đảo, nụ cười rất lạnh lùng, cũng mang nét tao nhã thoát tục.

-Thế nào cũng được... Những tốt nhất đừng cản trở ta... Đi làm việc của ngươi đi..

-Việc... Ta đang rất rảnh...

Nàng bỗng cười lớn

-Ha...ha... Chỉ có tên điên như ngươi mới rảnh hơi trời to gió lớn ngồi đây đu cây “

Nụ cười của nàng càng lớn, tỏ vẻ chế nhạo

-Ngươi cũng không phải rất rảnh sao, lừa Hoa phu nhân tới chỗ Hoàng thượng. Nhưng mà mất hơi sức quá đấy...

Hắn thần nhiên trả lời, còn cố ý hờn nhiên mỉa mai nàng.

-Đó là chuyện của ta,...ngươi không cần lo...

Nàng xách túi lên, định quay bước.

-Làm sao ngươi thoát được... Có cần ta giúp không?

-Không cần!

Nàng hiểu, một khi người khác ra yêu cầu giúp đỡ ắt sẽ có điều kiện, không thể khinh suất lỗ mãng.

-Người có thể nhảy qua bức tường cao kia sao... Đợi một lúc nữa Ngự lâm quân sẽ bắt ngươi vì tội giả truyền Thánh chỉ đây...

Hắn ngồi trên cây thoải mái, nhắm mắt lại với tâm tư rất hồn nhiên.

-Ngươi muốn gì?

-Ta muốn gì... Ta không muốn gì cả... Ngươi thấy lỗ chó đằng kia không, đủ để ngươi và cái túi đó chui qua.

-Ngươi sí nhục ta...

Lần này, hắn mới là người cười lớn

-Sí nhục ngươi, nếu ta là người khác sẽ hô lớn để ngươi bị bắt rồi. Sợ rồi phải không, quý xuống cầu xin ta đi ta sẽ giúp ngươi.

-Không cần.

Nàng liếc mắt nhìn hắn xẹt qua một tia lửa, hắn chẳng thèm đáp trả. Nàng bước tới gần lỗ chó, nuốt nước bọt.

“Chẳng lẽ mình phải bò qua đây thật sao... Không được, nếu không nhanh sẽ bị bắt mất. Nhắm mắt cho qua thôi.. “

Nàng đang định ngồi xuống, có bàn tay đang ôm cái eo thon gọn của nàng. -Ta đùa ngươi mà ngươi làm thật ư?...

Ở gần một người đàn ông, nàng lúng túng chưa kịp trả lời thì hắn đã bế nàng lên nhẹ nhàng đưa nàng qua bức tường cao.

-Ngươi thả ta ra...

Nàng tức giận đẩy hắn ra xa .

-Ta vừa cứu ngươi, mà ngươi lại tỏ thái độ như thế, nhìn kĩ khuôn mặt ngươi rất xinh đẹp hay lấy thân báo đáp đi... Ta sẽ cho ngươi làm chính thất.

Mình mới viết, không hay thì thông cảm nhé!!!!

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Nàng tức điên lên, không hiểu hôm nay sao bọn đàn ông lại lấy nàng làm chỗ trút giận, hận này chưa trả hận mới lại đến, hận thế này trả bao giờ mới hết.

-Ngươi...

Hắn Ngọc Yên chưa nói hết câu đằng xa hét lớn.

-Là kẻ nào đêm hôm xâm nhập vào Hoàng cung....!!!!!!!

Những ngọn đuốc ngày càng tới gần, thì ra là thị vệ trực đêm. Nàng giật mình khi có người kéo tới ôm chặt mình.

“Lại là hắn “

Thân thể nàng cố nhúc nhích nhưng không thoát ra được. Những đốm sáng kia càng tới gần.

“Chẳng lẽ, hắn muốn bắt mình giao cho bọn chúng sao... Hắn không sợ bản thân sẽ bị liên lụy “

Nàng ngược lên nhìn khuôn mặt hắn, thấy vẫn không chút nhúc nhích, đáng vẻ còn tỏ ra tự tin.

Bây giờ, nàng và đoàn thị vệ kia mặt đối mặt khó mà chạy thoát.

“Tên khốn, muốn chết thì chết một mình đi... Ta còn muốn sống mà trở về!!! “

Nàng thò tay ra phía sau lưng hắn, bầu cho hắn một cái thật đau, xả đi nỗi tức giận trong lòng nàng. Nhưng hắn không nhúc nhích, mặt không biến sắc. Rõ ràng nàng dùng lực rất mạnh.

“Hắn không biết đau sao? Thôi ,để xem bây giờ hắn giải quyết như thế nào “

Thấy hai bên yên tĩnh một hồi.

“Ừa, chúng không bắt người sao... “

Trong lòng nàng đang rất phân vân, không hiểu tại sao chúng không bắt người, nàng có nên nhân cơ hội bỏ trốn không.

-Thần tham kiến Vương gia!

Một tên đứng đầu hót hải quỳ xuống hành lễ lớn, ngay cả những tên lính đằng sau chưa hiểu gì nhưng cũng làm theo.

“Hắn... hắn... Là Vương gia ư??? “

Nàng tròn mắt nhìn,hắn chỉ đáp lại nàng nụ cười mỉm rồi nhìn xuống.

-Các người không cần đa lễ... Đứng lên hết đi..

-Tạ Vương gia!!!

Âm thanh đồng vang rầm rập làm nàng giật mình, bàn tay hắn vẫn khoác trên vai nàng làm nàng lạnh khắp sống lưng.

“Hắn là Vương gia, vậy chắc hắn có quan hệ gì với tên Hoàng đế kia. Hay thật...tên đòi bỏ ta, tên thì bắt ta làm vợ. Thì ra hoàng thân quốc thích là những tên ngu ngốc như vậy ư...”

Mặc cho suy nghĩ của nàng, hắn vẫn tiếp tục đối thoại với lũ thị vệ.

-Không biết nửa đêm nửa hôm Vương gia ở trong cung có việc gì?

Nụ cười trên môi hắn vụt tắt đáp trả lại câu nói lạnh lùng.

-Hôm nay, là ngày Hỉ của Hoàng đế ta không có quyền ở lại chúc mừng ư?

“Thì ra hắn là anh của tên chết tiệt, không biết hắn phát hiện mình bỏ trốn chưa? “

Hắn nhìn thái độ của nàng, lại mỉm cười, trong khi bọn lính đang lo lắng nhìn nhau, một tên chấp tay cung kính.

-Chúng thần không giám... Vậy còn tiểu cung nữ này...

-À... Ta thấy nàng rất được ,ta muốn đem về phủ hầu hạ...

“Hầu hạ cái đầu người, không sợ ta bỏ độc hà “

Nàng lại dùng tay bấu chặt lưng hắn. Thấy tên thị vệ nhìn chằm chằm cái túi, nàng thêm lời.

-Quan sai đại nhân, đây là đồ của nô tì ... Không phải đồ gì quan trọng đâu, nô tì lấy danh nghĩa Vương gia đảm bảo... Nếu không ngài có thể kiểm tra. Bọn lính nhìn nhau, chúng biết từ trước đến nay Vương gia chưa từng để ý cô gái nào, nhưng hôm nay lại thân thiết với một nô tì như vậy sao chúng giám đụng vào.

-Không sao, đã là người của Vương gia sao làm gì mờ ám... Vậy Vương gia chúng thần xin cáo lui..

-À... Các người đi đi... Nhưng nên nhớ đừng làm lớn chuyện này... Nếu không...

-Chúng thần hiểu... Xin Vương gia yên tâm..

Chúng nghĩ rằng chuyện này sẽ làm danh tiếng của hắn sẽ bị phá hoại,nhưng nay Vương gia đe dọa như vậy tên nào dám hó hé, chưa kể Hoàng thượng rất xem trọng hắn. Bọn chúng vội vã bỏ đi để lại hai người trong không gian vắng lặng.

-Tránh xa ta....

Hắn tiếng lại gần tỏ vẻ thân thiết.

-Không phải vừa nãy tự nhận là người của ta rồi sao? Bây giờ lại từ chối, nàng thích kiểu thất mềm buộc chặt hả?

-Có điên mới làm người của người, chẳng phải vừa rồi người diễn tuồng rất hay, ta phụ họa cho người sao...

Hắn cười lớn, khuôn mặt tỏ vẻ nũng nịu, đáng thương.

-Vừa rồi rõ ràng là dùng danh nghĩa của ta, giờ lại chối bỏ hay nàng ngại...

-Ngại cái đầu nhà người...

Nàng không chần chừ, lướt nhanh sau lưng hắn đánh vào cổ nhưng bị chặn rất nhanh. Hắn để nàng đánh, chỉ phòng thủ không phản kháng. Động tác của nàng càng nhanh, hắn cũng không kém.

“Thế này không phải là cách, có khi võ công hắn hơn mình rất nhiều ...Đánh như vậy chỉ tổn hại thời gian...”

-Nàng biết võ công không bằng rồi thì chấp nhận ta đi..

Hơi thở của hắn cạnh tai nàng, thật ngứa tai.

Nhân lúc hắn không để ý, Hàn Ngọc Yên giẫm vào chân hắn. Nàng chế nhạo .

-Không dùng võ công tay thì dùng võ công chân vậy.

-Hừm, vậy sao?

Nàng đá chéo chân hắn, lướt nhanh. Trèo lên nóc nhà, ngược ra sau.

-Tên Vương gia kia, đừng tưởng mình hơn ai lại dám cưỡng thủ hào đoạt*, hi vọng ta sẽ không gặp lại người nếu không đừng mơ sống yên.

*Cưỡng thủ hào đoạt :Chiếm đoạt, cưỡng ép.

Nói xong, dùng khinh công bay đi mất.

-Sống yên sao... Dám phá giấc ngủ của ta, lên vào cung ăn trộm đồ lại còn la làng. Để xem trong hai ta người nào sống tốt...

Hắn phát áo bỏ đi, hắn biết có ngày hắn sẽ gặp lại. Hắn sẽ nắm chặt nàng, hỏi người nào đang sống tốt. (Voi võ công anh này thì đuổi kịp chị ấy lâu rồi)

Suốt dọc đường nàng không ngừng chửi mắng hai tên kia (Vương gia và Hoàng thượng ấy mà).

-Lũ chết tiệt, vừa xuyên không tới đây đã gặp nhiều chuyện điên hết cả đầu. Hừ, thật muốn cho anh em nhà các người một đám

Nàng lao nhanh qua các nóc nhà, ngó nhìn xung quanh. Những ngôi nhà cổ đại san sát nhau, với màu sắc cổ kính trông thật yên bình, có vài nơi còn phát ra ánh sáng le lói còn lại bao quanh nàng là không gian đen tối tĩnh mịch.

“Mình... Thật sự đã xuyên không sao... Hay đây chỉ là giấc mơ...”

Nàng ngồi xuống trên nóc nhà , người co lại dùng hai tay chống cằm. Dù đã xảy ra nhiều chuyện, nhưng nàng vẫn không tin đây là sự thật. Ở đây, nàng đâu có quen ai, lại rất nhớ lũ nhóc trong bang, đối với nàng chúng chính là người thân, người anh em của nàng. Không có ai lãnh đạo, làm sao nàng không khỏi lo lắng.

“Không được, bọn chúng là kẻ rất kiên cường, mình không thể xem thường chúng. Bây giờ phải lo cho mình, phải tìm cách trở về....Mạnh mẽ của mình chính là mệnh ngọc này...”

Nàng nhìn nó, từ lúc xuyên không tới đây, thứ bên cạnh nàng chính là nó, chắc nó chính là chìa khóa để nàng trở về. Ngọc Yên nắm chặt trong tay, nhìn lên bầu trời. Bầu trời cũng tờ mờ sáng, ánh sáng bắt đầu len lỏi đi qua từng nóc nhà, lên thân thể nàng như muốn ôm lấy nàng.

Ngọc Yên từng xem binh mình ở hiện đại, tuy chỉ là cảnh mặt trời mọc nhưng sao khác lạ đến thế, có thể nói đó là cảm xúc khó tả. Nàng nở nụ cười đầy đặn.

-Đẹp... Thật đẹp... Không biết ta có thể thấy nó bao lần nữa đây...

Nàng vươn tay ra hướng về mặt trời, cố gắng đón những tia nắng ấm áp, cảm giác ấm áp này sợ sau này sẽ khó cảm nhận được.

-Hừm, mình mà sợ ư? Ta mà sợ không xứng làm thủ lĩnh Nguyệt Vũ...!!!

Bộ dạng của Ngọc Yên bây giờ rất buồn cười, một chân khuynh xuống để tay lên, thật không biết tạo hình thù kì quái gì. Cộng thêm vừa rồi mới hét lớn, chẳng ra rõ nữ nhân khuê các. Quắc... Quắc...Quắc...

Nàng cảm giác như quạ ở trên đầu mình. Tuy còn sáng sớm nhưng những người dân xung quang xum lại nhìn nàng. Người bảo nàng điên, không có não, mới sáng sớm mà trèo lên nóc nhà người ta... Bla... Bla....

-Ta không phải kẻ điên.... !!!!

Nàng hét lớn, tiếng cười rộ lên về chế nhạo. Nàng không chịu nổi, dùng khinh công bay đi.

“Thật là xấu hổ,... Không ngờ vừa tới đây lại gây nhiều rắc rối như vậy... Sau này sao giảm ra đường nữa...”

Nàng phi thân vào đám đông, đánh lên một tên đàn ông nào đó, giựt lấy áo quần.

“Giờ thì người khác khó mà nhận ra ta...”

Nàng đắc ý vác cái túi to tướng long nhong giữa đường đông kịch. Ai ai cũng nhìn nàng với ánh mắt kì lạ.

Nàng tìm một tiệm cầm đồ (chắc giống chợ đen), bán hết đồng đồ trong đó. Giờ nàng là đại gia rồi! Được những mấy vạn lượng. Nàng vừa đi vừa phe phẩy ngân phiếu, người ngoài nhìn vào tưởng nàng điên.(Hôm nay chị ấy điên hơi bị nhiều)

Việc đầu tiên Ngọc Yên làm là mua một bộ y phục (đồ nam nhân nha)

và tìm một nhà trọ. Sau khi tìm nhà trọ, nàng vội lên phòng thay bộ y phục. Nó rất đẹp, nó có màu tím đậm thêu hình rất tinh xảo, vừa đúng ý nàng. Nàng trong lúc đang thay đồ, hét to.

-Đây không phải mình!!!

Tiếng rầm rập ở cầu thang, tiểu nhị chạy đến.

-Quan nhân, ngài không sao chứ, có chuyện gì ạ.

Hắn đứng trước cánh cửa hỏi to.

-Ta không sao, chỉ là mê sảng.. Người đi làm việc của mình đi..

-Vậy ta mạn phép cáo lui, ...

Hắn đi rồi nàng quay lại chuyện của mình.

“Không ngờ đây không phải là thân thể của mình!!!”

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Nàng chạm nhẹ vào cái bốt hình hoa mẫu đơn ở vai phải, nó thật sự rất sống động. Cánh hóa phốt chút hồng, ở giữa có màu vàng, xung quanh có ít xanh. Nàng cố lau chùi nó.

“Cái này không phải giả...”

Từ nhỏ đến giờ nàng chưa bao giờ thấy cái bốt này.

“Lẽ nào là linh hồn chuyển hoá*...”

*Linh hồn chuyển hoá : linh hồn nhập vào thân xác khác.

Nàng vội tìm một cái gương, nhìn kĩ để xác nhận.

“Rõ ràng là khuôn mặt của mình mà... A...”

Nàng nhìn kĩ phía sau lớp tóc.

“Lô tai... Từ nhỏ đến lớn mình đâu có...”(Chị nhà mình sợ đau, thủ lĩnh mà thế đấy!!!)

-Rõ rồi, đây không phải thân xác của mình,...Thật sợ ý... Có lẽ đây là kiếp trước của mình...Ừa, vậy thân thể ở hiện đại thì sao, chẳng lẽ cô gái kia nhập vào rồi?

Nàng cố gắng suy nghĩ, giờ nàng đang rất loạn, lại đặt ra nhiều câu hỏi, nhưng những câu hỏi này khó mà trả lời.

-Thôi không nghĩ nhiều nữa, nghĩ nhiều đau óc... Mà khuôn mặt này có vẻ đẹp hơn lúc trước đấy, không ngờ ở cổ đại mà có phương pháp chăm sóc da tốt thế này.

Nàng béo khuôn mặt, không tí nếp nhăn, đôi môi nhỏ phớt chút hồng nhạt, cùng đôi mắt to tròn rất hợp với lông mày cong. Làn da thì trắng bóc không bằng nàng lúc còn ở hiện đại, thâu đêm phải thức để canh chừng (để ăn trộm đồ mà) có lúc bị muỗi cắn sưng cả người mặt lúc nào cũng lộ vẻ thiếu ngủ. May mà nàng có thuật dịch dung nếu không đàn em sẽ cười nàng đến mức nào.

Nàng mặc y phục vào, tuy hơi gầy nhưng rất ra dáng nam nhân. Nàng vén tóc cột cao, đan bím tóc cột chặt, hai bên mai tóc thả thừa để che đi lỗ tai. Bây giờ nhìn nàng trong gương, đúng là tiểu nam tử xinh đẹp (Vì chị còn mang khuôn mặt con gái mà hìhì) -Khuôn mặt này nếu người khác nhìn sẽ nhận ra mất, chắc phải mua một số dụng cụ để hóa trang.

Nàng, giờ đã ra về nam tử, có thể tung hoành giang hồ rồi!

Ngọc Yên đi ra ngoài, bỏ đi về nhếch nhác (lúc này mặc đồ ăn trộm) giờ là chàng thư sinh với vẻ mặt thanh tú, nữ tử nào nhìn cũng phải ngất ngây.

Ngọc Yên đi xuống lầu, không ai không để ý tới nhan sắc của nàng, nhất là các cô nương tỏ vẻ yêu thích lại có phần ghen ghét.

Ngọc Yên ngồi xuống bàn không thèm để ý xung quanh mặc cho những ánh mắt đăm đăm.

-Bồi bàn...Không...Tiểu nhị...đem cho ta một bình trà và chút thức ăn

Nàng chưa thích ứng với cuộc sống hiện tại, ngay cách ăn nói cũng khó sửa đổi.

-Vâng, có ngay...

Tên phục vụ nói lớn. Nửa tiếng sau, mãi mà chưa có thức ăn bụng nàng thì cứ biểu tình vì từ tối qua đến giờ chỉ ăn một chút.Khuôn mặt nàng trắng bệch, nàng không chịu nổi nữa.

-Tiểu Nhị ...Sao lâu vậy....

-Có ngay... Có ngay... Quan gia, đồ ăn của ngài đây.

Nàng trở mặt nhìn.

“Cái gì rau luộc, thịt luộc, rau xào, thịt xào... Trong phim món ăn cổ đại phong phú mà sao giờ nghèo nàn thế này “

-Tiểu Nhị đây là đồ ăn của ta sao...

-Vâng, thưa quan gia...

Hắn hớn hờ đặt đồ ăn xuống bàn.

-Tiểu Nhị cho ta mượn nhà bếp...

Mọi người xung quanh xoay lại nhìn nàng, một chàng trai như thế lại biết nấu ăn, không thể tin nổi.

-Nhưng... Nhưng..

Hắn vô cùng lúng túng. Nàng không thèm quan tâm hắn.

-Ông chủ, ta mượn nhà bếp được không?

Nàng đặt xuống bàn hai thỏi bạc. Thấy ngân lượng, tên chủ quán chói mắt.

-Được được, ngài dùng luôn cả ngày cũng được...

Giọng điệu hớn hờ, mọi người xung quanh đưa những đôi mắt đầy nghi hoặc.

Nàng gật gù, cố gắng bước đến nhà bếp, vừa đi vừa than vừa thở dài.

-Hey.... Đúng là muốn ăn phải lăn vào bếp...

-Quan gia, còn đồng thức ăn này,...

Nàng xoay lại nhìn, tỏ vẻ buồn chán.

-Cho người đó, nếu không đem cho chó ăn đi..

Hắn vui mừng, không ngờ lại được mảnh ăn, hắn tự nhủ sau này phải phục vụ nàng thật tốt, có khi sẽ được bạc.

Nàng không để tâm cho lắm, cố gắng lết đến nhà bếp, nàng rất muốn xiu cả đêm không ngủ không ăn sao chịu nổi. Khi Ngọc Yên rời khỏi, quán lại ồn ào náo nhiệt. Tới nhà bếp, toàn tiếng hối thúc, tiếng xào thức ăn.

-Ngươi là ai, sao tới đây...

Tên quản lý bếp nói lớn, khuôn mặt thân hình mập mạp, vừa nấu ăn vừa nhăn mặt. Đáng sợ như mấy tên đồ tể hay hành hình trong phim*

*Mấy ông hay chém đầu phạm nhân trong phim đó mà.

-Ông chủ...cho ta....mượn nhà bếp...

Nàng hơi sức nói cũng không có, chẳng thèm đôi co với tên trưởng bếp. -Nói láo...Ông chủ thường đầu cho phép điều này... Ngươi vào đây ăn vụng hả?

Kiểu nói như hét của hán làm người ta điếc cả tai. Nàng đang định phản bác thì tên tiểu nhị xồng xộc chạy đến.

-Trưởng bếp, ông chủ cho phép hán mượn ngươi đừng làm khó hán.

-Hừ, được rồi làm gì thì làm đi..

Hán tỏ vẻ chán ghét, hán không tin là một tên thư sinh eo lá lại biết nấu ăn, lại còn đáng vẻ gât gù như vậy.

“Dám xem thường ta, nếu tên tiểu nhị không tới ta cho ngươi một trận rồi...”

Nàng bước đến nhìn xung quanh.

-Đồ cũng khá tươi, được rồi bắt tay vào làm thôi...

Nàng xắn tay áo, dùng dao khá thuần thục. Nàng chỉ làm vài món đơn giản vì không có thời gian, bụng nàng thì có hơi. Nàng từng được viện trưởng dạy nấu ăn, có thể nói khoảng nấu ăn của nàng không thể chê, cả bọn đàn em trong bang đều mê đôi tay tài hoa của nàng.

Mấy tên phụ bếp mở to mắt, không ngờ lại có tên nấu ăn giỏi như thế này, so với nàng tên trưởng bếp không bằng một góc.

Chưa tới nửa tiếng, Ngọc Yên hoàn thành bốn món mặn cùng một chén canh. Nàng phui tay.

-Không có thời gian, thế này cũng được...

Người trong mắt nhìn với vẻ kinh ngạc, chưa tới nửa tiếng mà làm được như thế là giỏi lắm rồi còn chê.

Mùi thơm phức của món ăn lang toả, nàng ngồi xuống bàn tay vớ lấy đĩa mới nổi mong đợi. Mọi người xung quanh ngược nhìn. Món ăn vô cùng phong phú :Canh hầm hạt sen, thịt chiên phủ cà chua, trứng cuộn...

Người khác nhìn vô cùng là mắt, đánh thức thị giác của từng người. Đám thiếu nữ nhao nhao, chỉ trỏ nhìn nàng. Người thì khen nàng đẹp trai, người thì tài giỏi, ai làm phụ nhân nàng có phúc... Bla...bla... Nhưng không người nào dám tới làm quen.

Mặc kệ xung quanh, Ngọc Yên hã hê gấp thức ăn, từ lúc tới đây giờ là lúc nàng sung sướng nhất.

-Ta có thể ngồi đây không?

Hai nam nhân, một người có “dung nhan “ rất đẹp, khoác lên chiếc áo xanh nhạt phù hợp với đôi mắt đen sâu như nhìn không thấy đáy, mái tóc xõa dài không cảm thấy lụyet thướt mà vô cùng cao quý, một tên vận đồ đen từ đầu đến chân, người kín mít chẳng thấy gì y như hắc nhân. Hai người này đi với nhau, trông thật quái dị.

-Chủ nhân ta đã lên tiếng mà ngươi dám không trả lời hả?

Tên vận đồ đen dùng kiếm kê trên cổ nàng, mọi người xung quanh hoảng sợ, nàng không may may xoay chuyển chỉ cặm cùi vào ăn.

-Ngươi nói ta... Bàn ăn nhiều như thế không ngồi, ngồi ở chỗ ta làm gì?

Nàng nhìn khinh bỉ, lấy tay nhẹ nhàng hất thanh kiếm.

-Tiêu Ân, không được vô lễ... Ra ngoài đi..

Giọng nói nhẹ nhàng, ôn nhu khác hẳn với tên bên cạnh, tên còn lại cung kính rồi nhanh chóng biến mất. Rõ ràng thực lực rất mạnh.

-Xin lỗi cho sự thất lễ vừa rồi ...

Hán ngồi xuống lấy đĩa gấp thức ăn.

-Ta là Tiêu Âm, người vừa rồi là Tiêu Ân. Hân theo ta từ nhỏ, tính tình cộc cằn, mong nàng thông cảm.

Ngọc Yên nhú mày, tay khẽ động.

“Nàng, bị phát hiện nhanh vậy. Không ổn, lát phải dùng thuật dịch dung rồi”

-Này, tên mặt dày. Ta không có quen người mà sao như người quen lâu ngày vậy? Người không có não sao?

Hân điềm nhiên gấp thức ăn cho nàng.

-Không phải chúng ta đang quen hay sao, không quen bây giờ quen.

Nàng nhếch miệng. Bỏ đĩa đừng ăn.

-Nhưng ta đâu muốn quen...Người muốn gì cứ nói...

-Ta...

Bỗng nhiên từ đâu có một cô nương tầm mười tám ngời xuống, áo quần mỏng manh lộ rõ da thịt màu sắc thì quá chói mắt. Mọi người ngạc nhiên bởi hành động của cô ta, các cô gái khinh bỉ nhìn cô ta, không ngờ cô ta là loại tự tiện như vậy. Ai bảo các cô nương là thụ động, ai bảo tiểu thư khuê các phải đóng công kín tường.

-Xin ra mắt hai vị công tử...

Giọng nói yếu điệu làm người khác lạnh sống lưng. Về cô ta, ngời với hai trai đẹp như vậy mắt luôn liếc mắt đưa tình.

-Muội tên Yến Yến, xin hỏi hai vị công tử tên gì?

Thái độ tự nhiên của cô ta làm người khác khinh thường. Cả hai đều không có phản ứng.

-Giao cho người...

Hân Ngọc Yên lạnh lẽo nói, không thêm quan tâm chỉ chăm chăm vào cái chén.

“Đồ cho ta... Nàng thật tinh quái.....”Tiêu Âm nhếch mép cười.

Rõ biết từ chối, cô nương tên Yến Yến kia quay qua nhìn Tiêu Âm với ánh mắt hi vọng.

-Cô nương, cô không thấy chúng ta đang thân thiết hay sao? Hình như không có chút hợp lẽ lắm.

Tiêu Âm xoay nhẹ nước trà trong chén, cố ý nắm tay Ngọc Yên.

Sắc mặt cô ta trắng bệch.

“Chẳng lẽ hai người này là đoạn tụ*,đáng lẽ từ đầu phải nhìn ra chứ “

*Đoạn tụ:Kiểu dạng như đồng tính.

-Vậy ta là người xen ngang, xin thứ lỗi ta cáo lui.

Mọi người bật cười to, cô gái kia mặt trắng mặt đỏ chạy ra ngoài, các cô gái trong quán buồn bã khóc ròng. Không ngờ hai vị thiếu niên đẹp trai kia là một đôi. Nói chung, mỗi người một tâm trạng.

-Giải quyết hay đẩy... Ta đã rút ra người còn lỗi vào...

Chén trà Tiêu Âm bắt đầu sóng sánh.

-Chẳng phải cô ta nhắm vào hai ta sao.

-Nói vào vấn đề đi... Người muốn gì...

Khuôn mặt nàng bắt đầu nghiêm túc, đôi mắt sát khí nhìn thẳng vào Tiêu Âm.

-Cũng không có gì... Thấy nàng căn cốt tốt... Muốn nhận nàng làm đồ đệ...

Nàng nhếch môi, tưởng chuyện gì nghiêm trọng hóa ra là chuyện này.

- Xin lỗi, ta không có hứng... Với lại ta có sự phụ rồi .

- Nhận thêm một người không được sao ?

Tiêu Âm lấy ra một cây quạt phe phẩy trên khuôn mặt.

- Tùy hứng... Nhưng giờ thì không có...

- Thật không, rất nhiều người muốn bái ta làm sư đây... Nàng không hối hận...

Khuôn mặt ngạo mạn của hắn tỏ đáng yêu như muốn dụ dỗ.

- Quyết không hối hận... Được chưa, người có thể đi được rồi.

Nàng quyết đoán, cho hắn một gáo nước lạnh.

- Được rồi được rồi, đuổi ta như đuổi tà... Không ngờ ta có ngày bị từ chối...

Hắn đứng dậy, đặt trên bàn chiếc quạt.

- Nếu nàng có ngày hối hận hãy tìm ta ở Tiêu Cốc , ta ở đó đợi nàng..

Nói xong, phất chốc người không thấy đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Nàng vẫn đứng ngắm ngồi uống trà, cười mà như không cười. Tay cầm chiếc quạt.

- May quá, trời đang nóng. Khỏi cần tốn tiền mua cái khác...

Nàng phe phẩy ,rồi dừng lại ngắm nghía. Nàng nhìn chiếc quạt, nét vẽ rất đẹp. Những hàng tre xanh mát cùng với ngôi nhà trang giản dị cùng con sông xanh thẳm trông rất sống động, huyền ảo, cảm giác thật thật giả giả, rất thoải mái. Nàng gập lại .

- Đúng là cây quạt tốt...Đồ không biết tiếc của...

Không để ý xung quanh, nàng cầm cùi ăn.

- A... No quá... Thế này mới là sống chứ... Ở trong cung như chim bị nhốt trong lồng, ăn sơn hào hải vị cũng không ngon... Tiểu nhị...

- Vâng, quan gia có chuyện gì ạ...

Ngọc Yên nói nhỏ vào tai hắn. Trông rất thần bí. Nghe xong, khuôn mặt hắn tỏ ra kì lạ nhìn chằm chằm vào nàng.

- Xong rồi... Tôi tới phòng ta...

- Vâng, quan gia...

Hắn hơi băn khoăn, nhưng cũng xoay người bỏ đi. Nàng tiếp tục uống trà, tuy không được ngon cho lắm nhưng cũng được. (Ở hiện đại giàu thì ăn ngon mặc đẹp nên chị không quen lắm)

Xong bữa trưa dài đằng đẵng, Ngọc Yên ra khỏi nhà trọ tham quan (Dù gì cũng lần đầu tới cổ đại mà)

Đường xá rất đông đúc, hai bên đường gọi mời khách. Người trao trao đổi đổi, buôn bán bán bán. Đúng là rất náo nhiệt. Có những món ăn vô cùng lạ mắt, nhưng tiếc bụng nàng không có chỗ chứa nữa rồi, nàng vừa đi vừa xoa bụng. Đi vào một cửa hàng bán sơn phấn.

- Ấy dô... Công tử... Ngài đến đúng nơi rồi đây. Cửa hàng chúng tôi là nơi tốt nhất Bình Thành này đây...

Giọng nói ngon ngọt của bà chủ làm nàng sờn gai ốc. Nàng không thèm quan tâm đến bà ta, bước đến lựa chọn đồ.

- Công tử, ngài mua cho phu nhân sao... Phu nhân ngài thật có phúc...

Nàng không để ý, bất giác trả lời.

-Không, là mua cho ta...

-Mua cho ngài...

Bà ta tròn mắt, đường đường nam nhân đẹp trai thế này lại trang điểm.

-À...Ừm...Công tử, ngài cứ lựa chọn thoải mái... Ta đi trước...

Bà ta liếc thoán bỏ đi.

-Hình như thời đại này sợ người đồng tính... Chỉ là lỡ miệng thôi mà.

Nàng cười một nụ cười khá đầy đủ, bàn tay chọn từng hộp.

-Không được tốt cho lắm, nhưng tạm xài được... Còn hơn ở hiện đại hàng giả hàng thật biết đâu mà lần...

Ngọc Yên lựa chọn vài cái, tìm thêm vài cái cọ về mất,... v...v

Mua xong, nàng hí hửng ra ngoài. Cầm đồ trên tay, vừa đi vừa hát. Có thể nói tâm trạng rất thoải mái.

-Hum, thật thoải mái... Lâu rồi mới được đi bộ...

Ở hiện đại, nàng bận bịu công việc thời gian đâu mà đi chơi. Có thể nói đây là cơ hội cho nàng xả stress.

-Tuyệt quá đi...

Nàng vờn vai, tuy hơi uể oải nhưng rất vui.

-Á...

Bỗng nhiên có một cô nương khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi va vào nàng ngã xuống. Đằng sau có hai ba người đuổi theo.

-Con bé chết tiệt...!!!Dám ăn trộm bánh của ta....

Hai tên đàn ông, lấy chân đá mạnh vào cô gái. Nàng ta đau đớn nhưng không dám đánh trả, người ngoài cũng ngại xen vào.

-Dừng tay...

Hàn Ngọc Yên lấy tay chặn lại. Khuôn mặt lườm hai tên kia, làm chúng chết đứng.

-Xin hỏi, cô bé kia đã làm gì vậy...

Nàng tỏ ra phong nhã hỏi. Một tên hậm hực trả lời.

-Nó dám ăn trộm bánh của ta... Hỏi xem tá có tức không chứ!!!

Hắn ngiên răng chỉ thẳng vào mặt cô nương kia.

-Vậy thì, số bạc này đủ chứ, ta trả thay cho cô bé...

Hắn tròn mắt, số tiền này gấp mấy lần chiếc bánh kia, không ngờ hôm nay hắn được hỏi như thế.

-Đủ...đủ... Đa tạ công tử... Con bé kia, nếu còn lần sau đừng trách ta.

Hắn lườm một cái xong rồi bỏ đi.

-Em không sao chứ...

Ngọc Yên đỡ cô ấy dậy, mỉm cười thân thiện làm người đối diện kia mặt đỏ bừng. Ngọc Yên nhìn kĩ, dưới bộ áo quần rách rưới và khuôn mặt lem luot kia là khuôn mặt rất thanh tú, có phần dễ thương.

-Đa tạ công tử... Ta không có gì báo đáp...

Nàng ta khuôn mặt đỏ bừng, không dám ngẩng đầu lên.

-Ta không cần báo đáp... À, em có nơi nào để đi không?

-Không... có...

Nàng ta ấp úng, vừa trả lời vừa khóc.

-Ta vừa mới mất cha mẹ, nhà thì bị cầm cố. Thực sự không có nơi nào để đi..

Nàng ta khóc , làm cho mọi người xung quanh bàn tán, chỉ trỏ.

-Được rồi được rồi, đừng khóc nữa. Không người ta lại nói ta bắt nạt em. Nếu không có nơi nào để đi thì theo ta được không?

-Thật sao?

Nàng ta tròn mắt hỏi. Khuôn mặt trông rất ngây thơ.

-Thật...

Nàng ta mỉm cười, ôm chầm lấy nàng. -Cuối cùng ta cũng có chỗ để ở rồi... A...xin lỗi... Ta thật vô phép...

Nàng ta lại đỏ mặt, tay buông ra.

Nàng ta biết bây giờ mình đã có nơi nương tựa.

-Được rồi... Đi theo ta...

Ngọc Yên dắt nàng vào cửa hàng bán y phục. Lát sau, nàng ta đã trở thành một tiểu cô nương xinh xắn với y phục ren màu hồng rất hợp dáng.

-Công tử, thế nào...

-Rất đẹp, xong rồi đi thôi..

Nàng và cô nương kia về đến quán trọ trời đã chập tối. Vừa bước tới cửa, tiểu cô nương kia ngập ngừng đứng lại.

-Công tử ngày không có nhà sao....

Nàng hơi bất ngờ, từ khi đến đây nàng đã không có nơi nào là nhà.

-Không có, em không thích sao?

-Không phải, vì ta sợ sau này sẽ tiếp tục cuộc sống lang bạc...

Ngọc Yên mỉm cười, đặt tay lên vai cô ấy.

-Cô nương ngốc, sau này ta sẽ tìm cho em một căn nhà, được không?

Nàng ta sực sật, mỉm cười.

-Được...

Hai người cùng bước vào. Tâm trạng rất thoải mái.

-Quan gia, ngày đã về...

Tên chủ quán và tên phục vụ trở mắt nhìn chăm chăm vào hai người đang bước lên cầu thang.

“Chẳng phải khi trưa hán còn thân thiết với một nam nhân sao, giờ lại dẫn về một cô nương... Chẳng lẽ hán biến thái “

Hai tên chủ tớ nhìn nhau, cùng suy nghĩ rồi rùng mình một cái.

Lên đến phòng, nàng thân nhiên đặt đồ xuống.

-Em đi nghỉ đi, nếu muốn thì hãy đi tắm..

Nàng ta e ngại.

-Công tử, ngài có ý gì, ở chung một phòng... Ngài không biết nam nữ thọ thọ bất thân sao?

Nàng ta khẽ rung người, suy nghĩ mông lung.

“Không ngờ ta lại gặp người xấu. Đúng là tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa..”

Ngọc Yên xoay người, bước tới gần. Nàng ta theo bản năng lùi lại sát đến mép tường. Ngọc Yên dùng tay bịt miệng cười.

-Em nghĩ ta là người như thế hả... Được rồi, cho biết sự thật luôn vậy.

Nói rồi, nàng kéo tóc xuống. Mái tóc nàng xõa ra, xuất hiện khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành.

-Ngài là nữ?

-Thế nghĩ ta là ai, nếu ta là con trai thì sợ ta đụng chạm em sao?

Nàng ta có vẻ nhẹ nhõm và một ít lúng túng.

-Không... dám...

-Thôi, em biết thân phận của ta rồi, sau này gọi ta là tỷ tỷ còn ta gọi em là muội muội, được không?

-Vâng, tỷ tỷ.

Nàng ta nở nụ cười toả nắng.

-Nha đầu ngốc... À, muội tên gì vậy, này giờ quên hỏi?

-Muội tên Liễu Linh.

-Vậy sau này ở ngoài hãy gọi ta là Liễu Anh,... Tên thật của ta là Hàn Ngọc Yên nhưng muội không được nói cho ai hiểu không?

Liễu Linh gật đầu, nàng ta biết chuyện gì nên biết thì sẽ biết, chuyện gì nên biết sẽ không biết nên không cần nói dài dòng.

-Được tỷ tỷ, có đánh chết muội cũng không nói ra.

Nàng ta nắm tay Ngọc Yên, lộ rõ vẻ chắc chắn.

-Tốt...

Ngọc Yên ngồi xuống bàn, Liễu Linh cũng ngồi theo. Nàng ta không hiểu việc chủ tớ cho lắm. Ngọc Yên cũng không để tâm, vì nàng đã xem Liễu Linh là tỷ muội rồi.

Liễu Linh khoanh tay gục về phía trước.

-Tỷ tỷ, sao tỷ lại cứu muội,thường thì người khác sẽ không cứu đâu...

Nàng nhìn sang, chỉ khẽ cười nói.

-Ta thấy muội rất giống ta, cũng có thời gian ta từng như muội ...

-Tỷ không có cha mẹ sao?

Khuôn mặt nàng ta đầy nỗi tò mò.

-Cũng không phải không có... Mà thôi, chuyện dài lắm. Sau này rảnh, ta sẽ kể cho muội nghe.

-Vâng, tỷ tỷ...

Cốc... Cốc...Cốc

-Ai đến giờ này thế nhỉ...?

-Muội ra mở cửa đi.

Ngọc Yên đặt tách trà trên tay xuống. Giọng điệu có phần nghiêm túc hơn.

Tên tiểu Nhị bước vào, cung kính chào hỏi.

-Quan gia, chuyện của ngài nhờ ta đã điều tra xong.

-Tỷ... Công tử... Ngài điều tra gì vậy?

Liễu Linh mặt hồn nhiên, tò mò hỏi.

-Lát ta sẽ nói... Ngươi nói chuyện ngươi điều tra được đi.

Nàng mỉm cười với Liễu Linh, lại xoay khuôn mặt như băng hỏi tên tiểu nhị.

-Vâng,...ta nghe nói hôm nay trong cung rất loạn. Hoa phu nhân, còn gái của Hoa gia vừa bị đuổi ra khỏi cung vì tội giâm tóe càn quấy Cảnh Minh Cung, lại còn nói Hoàng thượng gọi đến...Lâm Hoàng thượng rất tức giận. Cha cô ta là Quan bộ hộ lại, nay bị chê cười đóng chặt cổng phủ, không giám lỏng mắt ra ngoài. Còn Hoa phu nhân kia, đã được Hoàng thượng sủng ái, nay cả đời không còn gì nữa rồi.

Nàng lấy cây quạt trong áo, phe phẩy trên mặt vừa ngắm nghía.

-Vậy là hết rồi sao, tin tức chỉ có vậy thôi sao?

Nàng là người trong cuộc, sao không biết gì. Nàng cười như không cười, trừng mắt nhìn thẳng vào hắn. Hắn run cả người, toàn thân chảy mồ hôi, khó khăn nuốt nước bọt.

-Ngươi cứ nói tiếp, đừng lo ta không nhiều đâu.

Nàng đặt lên một túi tiền, hắn sáng mắt. Lén lút nhìn xung quanh, tiến lại gần nàng.

-Quan gia,... Nếu chuyện này truyền ra ngoài sẽ bị chém đầu, nhưng ngài muốn biết thì ta sẽ nói... Đêm qua, nghe nói Hoàng thượng ruồng bỏ Tân Quý phi, bỏ mặc cô ta một mình. Không ngờ ban đêm bị thích khách bắt mất... Đồ trong phòng cũng bị vét hết. Nghe nói giờ trong cung rất loạn, ngay cả phụ thân cô ta vào trách khừ Hoàng thượng....

Nàng dừng lại, nhú mày một chút.

“Phụ thân ... Là cha của chủ thân xác này...”

-Phụ thân của vị Quý phi kia là ai?

Nàng mặt nghiêm nghị hỏi tên tiểu nhị.Hắn lúng túng, vội vàng trả lời.

-Cha cô ta là Tể tướng Hàn Thiên Hải người đứng đầu trong triều chỉ đứng sau Hoàng thượng, ngay cả Hoàng thượng cũng nể ba phần. Mẹ là Ngọc Phụng quận chúa, con gái Nam Thanh Vương anh em kết nghĩa của Tiên hoàng, được xem là tài nữ một thời của Bình Thành. Anh em là.... Bla... Bla...

Hắn sợ quá nói ra hết tất cả. Hắn sợ nhìn khuôn mặt băng lãnh của nàng, khí thế đằng đằng sát khí. Hắn biết chắc chắn thân phận của nàng không bình thường, nhưng chỉ là tên phục vụ con con, hắn chẳng thể hó hê.

-Dừng... Dừng... Ngươi muốn kể hết gia phả nhà ngươi ta luôn hả?

Hắn nói nãy giờ làm nàng đau hết cả tai. Nàng chống cằm suy nghĩ.

“Không ngờ cô gái này có thân phận hiển hách như vậy, đúng là hào môn thế gia*...”

*Hào môn thế gia:Nhà giàu quyền thế.

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Ngọc Yên đang suy nghĩ lung tung, tên tiểu Nhị tới gần nhắc nhở.

-Quan gia...Ngài không nên quan tâm đến chuyện này, Hoàng thượng đã phong toả tin tức. Nếu ai dám hó hê sẽ bị chém đầu, dù sao đây cũng là chuyện mất mặt của Hoàng tộc. Người bị bắt đi trước mũi, ai mà không tức.

Nàng nhếch môi, tay chống cằm một tay gõ quạt lên bàn, giễu cợt hắn.

-Vậy sao ngươi biết, chuyện bị phong toả sao ngươi biết thế?

Hắn và mò hôi.

-Quan gia... Đây là chuyện ngài nhờ vả, ta đâu dám lơ là. Ngày cũng biết, tửu lâu là nơi lắm thị phi chuyện gì phiếm gì mà chẳng có... Và lại có bọn nhiều đứ đừa nhiều chuyện như thái giám, cung nữ chuyện này cả thành đều biết nhưng không dám nói to thôi.

Nàng cười lớn, chỉ là đùa cho vui thôi mà, không ngờ tên này lại sợ như vậy.

“Không ngờ, chuyện ta bỏ trốn đã sớm truyền ra ngoài, tên Hoàng đế vô dụng. “

-Được rồi, ta chỉ nói chơi thôi, không cần căng thẳng quá... Giờ ta hỏi vài câu ngươi có thể đi

Hắn vội nói

-Được được, ngài hỏi gì cũng được...

-Đây là nơi nào và đất nước này tên gì ?

Hắn ngạc nhiên ngơ ngác nhìn nàng. Tưởng câu hỏi gì khó khăn, không ngờ câu hỏi lại đơn giản như vậy, ngay cả đứa trẻ lên ba cũng biết.

-Đây là Bình Thành, đất nước Thanh Phong Quốc.

“Trời ạ, đặt cái tên gì mà dở vậy, Bình Thành đọc như Bình Thường, Thanh Phong đất nước này chắc hay có bão lắm”(Tưởng tượng quá đà.)

-Này sao đất nước này có tên là Thanh Phong vậy, ở đây hay có gió à?

Nàng không nhịn được cười hỏi.

-Không phải đâu công tử, do ngoài Thanh Phong quốc còn có ba nước nữa tất cả đều có chữ liên quan đến thiên nhiên. Ta nghe nói bốn nước này còn được gọi là “Tứ đại thiên* quốc “,là những quốc gia mạnh nhất trong lục địa.

*thiên trong thiên nhiên.

Liễu Linh này giờ im lặng, thấy buồn chán nên lên tiếng.

“Tứ đại thiên quốc, nực cười thật... Thì ra đây là cổ đại giá không* ... Vậy thì dòng lịch sử khó nắm bắt rồi...Đành tùy cơ ứng biến vậy. “

*Cổ đại giá không :Thời cổ đại không có trong lịch sử.

-Được rồi, ngươi lui ra đi...Đây là công của ngươi.

Ngọc Yên ném tiền vào tên Tiểu Nhị, hắn vội chụp lấy, hớn hờ cất vào túi áo.

-Đa tạ quan gia... Nếu có chuyện gì hãy gọi ta...

Hắn đi ra ngoài, cánh cửa dần khép lại. Bây giờ trong phòng chỉ còn Ngọc Yên và Liễu Linh. Nàng thì vẫn uống trà, Liễu Linh vẫn giữ thái độ kì lạ đối với nàng .

-Tỷ tỷ... Sao tỷ lại hỏi những chuyện trong cung vậy, ngay cả tên đất nước này cũng không biết, tỷ là người ngoại quốc hả? Không, nếu là người ngoại quốc cũng biết điều này chứ?

Liễu Linh tỏ vẻ tò mò, trông rất dễ thương. Ngọc Yên nhìn chăm chăm Liễu Linh cười mỉm.

-Muốn biết ư?

Liễu Linh gật gật, ra vẻ lém lỉnh.

-Tỷ tỷ, ngoài chuyện trong cung, các câu hỏi vừa rồi ta đều trả lời được hết, sao tỷ không hỏi ta, mắc gì hỏi tên phục vụ đó.

Nàng ta phụng phịu, Ngọc Yên lấy chiếc quạt gõ vào đầu Liễu Linh.

-Vậy muội biết gì nào?

-Tỷ tỷ...Tỷ không biết sao? Ta không biết tỷ làm sao, cứ như người mới chui từ trong đất.

Mi mắt nàng khê động, thật tâm nàng cũng không để tâm cho lắm. Dù sống ở thời đại nào, bản thân nàng cũng phải tự lực cánh sinh, đâu phải ai sinh ra cũng bước trên con đường nhung lụa. Giờ đã xuyên không, thà biết nhiều còn hơn biết ít.

-Tỷ muốn biết, muội biết gì thì hãy nói đi...

Nàng tâm trạng không đổi, tay lắc nhẹ ly trà.

-Đại khái thì bị tên đó dành hết rồi, muội chỉ ấn tượng về vị Quý phi đó, cả trong thành này ai chả biết nàng là mỹ nhân tuyệt sắc, cầm kì thi họa đều giỏi, nếu nàng ta xưng thứ hai thì không ai dám giành vị trí thứ nhất. Nàng ta rất ít ra ngoài nên hiếm có người thấy được dung nhan của nàng. Vương tôn công tử không ai không để ý, nhưng không dám cầu thân, vì nàng từ nhỏ đã có hôn ước với Hoàng thượng rồi. Tưởng nàng ta được làm Hoàng hậu ai ngờ chỉ được làm Quý phi còn lại bị Hoàng thượng bỏ rơi rồi bị bắt cóc. Tỷ tỷ, tỷ có thấy nàng ta thật đáng thương không, nàng ta tên Hàn Ngọc Yên, một cái tên thật đẹp. Nàng...

Liễu Linh ba hoa một hồi, nhìn Ngọc Yên, trán chảy mồ hôi.

-À,... Tỷ vừa nói tỷ tên gì nhỉ?...

Nàng phát hiện hình như Liễu Linh đã biết mọi chuyện, nhưng trong lòng vẫn thành thoi nhâm nhi ly trà lúc còn nóng.

-Hàn Ngọc Yên... Muội thấy ta đáng thương lắm à...

Liễu Linh tay run toàn thân run, mặt trở nên trắng bệch hơi thở dốc.

-Tỷ là....Quý phi nương nương...

Ngọc Yên vẫn giữ tâm thế cũ.

“Minh cũng không ngờ chủ thể thân xác này lại có tên giống mình... Lúc nghe họ cha nàng đã ngỡ ngàng rồi...Mà thôi cũng chỉ là cái tên... “

Ở hiện đại, Ngọc Yên cũng có nhiều cái tên và số hiệu nên nàng chẳng để ý nhiều.

-Ta không phải Nương nương... Ta là Hàn Ngọc Yên...

Nàng buông thả chiếc quạt, nhận định rõ ràng với Liễu Linh, nàng ta với khuôn mặt sợ sệt, nàng ta sợ sẽ bị chém đầu vì nàng ta sợ sẽ bị hiểu lầm bắt cóc Tân Quý phi. Khuôn mặt thể hiện rõ ràng, Ngọc Yên phần nào hiểu tâm trạng của nàng ta, nàng nắm chặt hai vai Liễu Linh.

-Ta là Hàn Ngọc Yên... Tỷ tỷ của muội.... Muội không cần sợ...

Nàng nở nụ cười dịu dàng làm nguôi đi nỗi sợ hãi của Liễu Linh.

-Tỷ.... Tỷ...

Nàng ta ôm chầm lấy Ngọc Yên, hơi thở còn hỗn hển. Cái ôm ấm áp đã làm Liễu Linh không còn sợ nữa rồi.

-Bây giờ tỷ muốn làm gì?

Liễu Linh đã bình tĩnh hơn nhiều, hơn nữa trong lòng cô có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi Ngọc Yên. Nhưng cô

hiểu, trong lòng Ngọc Yên đã có dự tính cho mình nên không dám kinh động.

-Rời khỏi đây... Được rồi muội đi ngủ trước đi, mai chúng ta khởi hành sớm...

Liễu Linh gật gật, trong lòng khá rồi bời. Không ngờ chỉ một đêm nàng đã biết nhiều chuyện như vậy

Hàn Ngọc Yên đến gần thật cửa sổ, hít một hơi thật sâu. Ánh trên hiện lên khuôn mặt xinh xắn của nàng.

Hôm nay trăng rất lớn rất đầy đủ , ánh sáng xuyên đến góc phòng nhỏ.

-Trăng hôm nay thật đẹp...

Đôi mắt xa xăm của nàng nhìn về

trước, tuy trăng sáng nhưng vẫn mang màu đen tối giống tương lai của nàng. Là màu đen, một màu không thể thấy những màu khác, không có ánh sáng, không có hi vọng. Nàng sẽ mặc kẹt ở đây bao lâu, 10 ngày, 10 tháng, 10 năm... Thậm chí có thể là cả đời. Nàng thật sự nhớ nhà, nhớ bọn nhóc nàng bỏ công đào tạo. Tuy ở đó có từng có những kỉ ức buồn, nhưng nàng không từ bỏ được. Nàng muốn về nhà, muốn gặp mọi người, cùng nhau thực hiện những phi vụ khó, cùng nhau cười, khóc, hoạn nạn có nhau.

Đôi mắt nàng trĩu nặng, từng giọt lệ lăn trên gò má. Ngọc Yên chạm vào má.

-Nước mắt...

Nàng nở nụ cười khổ sở, đã lâu rồi nàng chưa khóc, chỉ duy nhất một lần vào năm 10 tuổi. Từ lúc đó, chính đám cháy kia đã làm cạn nước mắt của nàng rồi.

Giờ đây nàng đang khóc vì cái gì chứ? Rõ ràng biết đáp án nhưng lại không muốn trả lời. Nàng muốn về nhà, thật sự muốn về nhà. Chưa bao giờ nàng thấy đau khổ như vậy, từ 12 tuổi đã cố xây dựng hạnh phúc cho bản thân, khó khăn lắm mới cảm giác được một chút tình cảm của mọi người trong bang, nhưng tình cảm này nàng không bao giờ thể hiện ra bên ngoài. Tuy tính tình nàng mạnh mẽ, có thể tạo ra vỏ bọc bảo vệ bản thân, nhưng vẫn có phần yếu đuối, mà sự yếu đuối này đã chôn sâu trong tim nàng giờ lại xuất hiện. Nàng khó chịu, khó chịu, thật sự rất khó chịu.

“Người thật sự muốn trở về?... “

Giọng nói của một cô gái vắng vắng bên tai Ngọc Yên, nghe là biết người này là một cô gái thanh tao, thoát tục. Ngọc Yên nhú mày.

-Ai..

Nàng đảo mắt quanh, xoay người nhìn. Không có một chút tiếng động.

“Rõ ràng không có ai, chẳng lẽ mình nghe nhầm... “

-Chắc tại xảy ra nhiều chuyện nên nghe nhầm..

Nàng phân vân, khẳng định không có ai rồi xoay người vào phòng để chuẩn bị cho hành trình ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Trong cung. Hai nam nhân đang ngồi đánh cờ. Người mặc y phục trắng tinh khiết, nhìn thanh tao thoát tục. Nam nhân bên cạnh mặc đồ đen dài, thể hiện sự uy nghiêm hùng dũng làm người ta khiếp sợ. Khuôn mặt hai người có nét giống nhau, nhưng khí chất không bên nào giống bên nào. Người nhẹ nhàng ôn nhu. Người đàng đàng sát khí, lại mang dáng dấp cao quý. Người mặc đồ trắng dùng cờ trắng, người mặc đồ đen dùng cờ đen.

Không khí có phần căng thẳng, nhưng hai bên lại không có tiếng động nào. Ván cờ đang đi đến hồi kết nhưng vẫn bất phân thắng bại.

-Hoàng thượng, đệ đang phân tâm...

Người mặc đồ trắng làm tan bầu không khí căng thẳng. Người đối diện không có chút suy chuyển.

-Không có....

Người kia nhíu mày, cười nhưng rất lạnh lẽo.

-Lăng Nguyên, dù đệ đã làm Hoàng đế nhưng không giấu được tâm tư đối với ta đâu.

Người tên Lăng Nguyên mất khê động.

-Hoàng huynh, người che giấu tâm tư là huynh mới phải.

Cả hai cùng bật cười, nụ cười ảm đạm lạnh lẽo, cùng với đó là sự tranh đấu để dành quyền lực.

Hai người này chính là Hoàng đế và Vương gia của Thanh Phong Quốc. Người y phục trắng là Vương gia Vũ Lăng Ngọc, người còn lại Vũ Lăng Nguyên Hoàng đế của Thanh Phong. Có thể nói, từ ngày lên ngôi tình cảm huynh đệ đã không còn như trước.

-Hoàng đệ, có phải đệ lo lắng chuyện trong triều khi sáng?

Ván cờ dường như đã kết thúc, hai người không còn để tâm đến nó.

-Lo lắng, trong từ điển của trẫm đã không có hai chữ đó. Chỉ là bọn quan lại đứng dưới trướng của Tể tướng làm ầm lên việc Hàn Ngọc Yên bị bắt... Chuyện đó cũng không có gì đáng ngại, chỉ là không ngờ có kẻ đem hôm vào cung đem người đi.

Ánh mắt sắc bén của Lăng Nguyên đặt lên Lăng Ngọc.

-Vậy đệ không có ý đi tìm sao? Dù sao cô ta cũng là người được Tiên hoàng chọn ban hôn cho đệ.

-Cô ta... Chỉ là một quân cờ mà thôi. Tể tướng cho cô ta vào cung cũng chỉ để đạt được mục đích của mình.

Con người của Lăng Ngọc thu lại, miệng cười nói.

-Đệ thực sự muốn từ bỏ tài nữ Bình Thành sao, với lại ta thấy cô ta không phải là người bị lợi dụng đâu...

Lăng Nguyên nhìn Lăng Ngọc, cười giễu cợt.

-Huynh thích nàng ta sao, vậy sao khi tìm được trăm ban nàng ta cho huynh.

Khuôn mặt Lăng Ngọc khựng lại, nhìn thẳng vào mắt Lăng Nguyên.

-Đệ đúng là không thương hoa tiếc ngọc, ta chỉ muốn xin đệ một cung nữ mà thôi. Sau này nếu ta gặp được nàng cũng không cần xin phép đệ.

Ánh mắt Lăng Nguyên lóe sáng, lườm Lăng Ngọc rất nhanh, thái độ vẫn như cũ.

“Xin phép... Hẳn chưa bao giờ xin ta. Chỉ vì tiểu cung nữ mà xin ta sao, chắc chắn có vấn đề “

-Chỉ là một tiểu cung nữ, huynh không cần xin phép trăm. Nhưng nếu sau này tìm được, đem nàng ta qua gặp trăm. Trăm thực sự muốn xem, ai đã làm cho Hoàng huynh mất công tới xin ta.

“Rõ ràng từ chối... Chắc hẳn đã phát giác chuyện tồi qua “

Lăng Ngọc mỉm cười sắc bén.

-Được, nhưng không phải đệ biết chuyện tồi qua rồi sao... Ta đã gặp nàng ta ở đó...

Lăng Nguyên mặt thản như không, hẳn biết rằng Lăng Ngọc đã phát hiện hắn cho người theo dõi. Sự lạnh lẽo toát ra từ hai người, không ai thua kém ai, căn phòng trắng lè bị át đi bởi sát khí nặng nề.

Cả hai cười như không cười, trong lòng đều có tâm tư, nhưng đều che giấu kín đáo để người đối diện không nhận ra. Tuy nhiên, đều chung một suy nghĩ, cả hai đều nghi ngờ cung nữ kia, sau khi cung nữ kia lừa Hoa phu nhân, nàng biến mất một cách bí ẩn chắc chắn liên quan đến Hàn Ngọc Yên. Nhưng họ vẫn không nghi ngờ đó là Hàn Ngọc Yên, vì Ngọc Yên mà theo họ biết nàng không có võ công.

Ánh mắt hai người họ rục rủa nhìn nhau, không kém không khí chói chang ngoài kia.

Ngoài cung.

Thời tiết nóng nực của mùa hạ làm cho con người không muốn ra ngoài. Hơi nóng làm căn phòng nóng rát. Liễu Linh vừa quạt vừa than.

-Tỷ tỷ, thế này làm sao đi...

Đối với Ngọc Yên, cảm giác này đối với nàng cũng như không. Từ năm 10 tuổi, khi được sư phụ thu nhận phải chịu sự khắc nghiệt của mùa hè, sự lạnh lẽo của mùa đông. Nàng cũng không hiểu tại sao sư phụ lại nghiêm khắc với nàng, cách dạy dỗ đối với nàng rất khác biệt. Nàng nhận ra điều đó vì nàng còn có sư huynh là Lục Diệp, cách dạy hoàn toàn rất khác nhau. Thay vì nàng luyện công gần 20 giờ, thì Lục Diệp chỉ 15 tiếng. Võ công của nàng có học khó khăn hơn Lục Diệp, nhưng nàng không hề ghen tị Lục Diệp vì Lục Diệp đối xử với nàng rất tốt. Ngọc Yên từng hỏi sư phụ tại sao đối xử với nàng như vậy nhưng sư phụ chỉ nói là chuẩn bị cho nàng lúc 16 tuổi. Lúc đó nàng không hiểu, nhưng mọi chuyện bây giờ đã rõ ràng, chắc chắn sư phụ đã biết từ đầu. Người kêu nàng ăn trộm cổ ngọc cũng là sư phụ, rõ ràng người ấy liên quan đến chuyện này. Ngọc Yên húp chén trà nóng, vị trà khá chất, chất như lòng nàng.

-Thật là, do người sao? Sư phụ....

Ngọc Yên không hận sư phụ, nàng cũng không thấy chán ghét. Nàng tin tưởng con người ấy, nếu đã đưa nàng tới đây ắt hẳn có lý do.

-Tỷ tỷ, tỷ nghĩ gì mà đắm chiêu vậy.

Liễu Linh phá tan suy nghĩ của Ngọc Yên.

-Không có gì....Chỉ là một số việc...

Liễu Linh từ lúc biết thân phận của nàng, không dám hỏi nhiều, cũng không hành động bừa bãi. Cô biết, nếu Ngọc Yên muốn nói không cần phải hỏi nhiều.

-Muội mặc đồ kiểu gì vậy?

Nàng bật cười lớn, không kiềm chế được cảm xúc. Liễu Linh cũng không chú ý, nàng gần như cười hết đồng đồ chỉ còn lớp áo mỏng tang.

-Tỷ, trời nóng thế này, muội và tỷ đều là con gái nên không sao.

- Vậy hôm nay chưa cần đi đâu, lát nữa trời dậu một chút muối cùng ta đi mua chút đồ.

Liễu Linh hớn hờ, tỉnh tỉnh như trẻ con.

- Thật sao, thế là lát nữa muối có thể mua kẹo, bánh....bla....bla

Ngọc Yên chỉ gật nhẹ, trong lòng cười nhạt. Trời đang nóng thế này, nhưng có chút biến đổi chắc lát nữa trời sẽ có một trận mưa to. Quả nhiên, trận mưa kéo dài gần hai tiếng, làm nguội lạnh sức nóng của mặt trời.

- Yên tử, trời tạnh mưa rồi, chúng ta có thể ra ngoài được rồi.

Liễu Linh không chờ được, cứ hồi thúc làm nằng đau hết cả đầu. Đối với nàng, Liễu Linh không khác gì đứa trẻ lên ba.

- Được rồi, chúng ta đi thôiNhưng muối nên nhớ cách xưng hô, ta là Liễu Anh.

Sau cơn mưa, trời quang mây tạnh. Chỉ còn không khí ẩm ướt, vài tiếng tí tách nhỏ. Con đường lại đông đúc như xưa, không khí ồn ào náo nhiệt.

- Công tử, muối muốn mua thứ này... Thứ này... Thứ này... Thứ này nữa..

Liễu Linh chạy quanh khắp thành, nàng chưa bao giờ cảm giác vui như thế này từ khi mất gia đình. Thấy được nụ cười của Liễu Linh, Ngọc Yên có phần an tâm.

- Muối chạy từ từ thôi, cẩn thận đi lạc.

Người sợ đi lạc mới là Ngọc Yên, nàng mới đến đây không thích ứng được kịp thời. Nhưng Liễu Linh thì khác, nàng ta là người ở đây khó mà đi lạc. Có lẽ nàng nghĩ quá nhiều rồi.

- Linh, đi theo ta...

Liễu Linh bây giờ cầm một đồng đồ ăn vặt, nhìn như trẻ con. Nàng chạy lẩn xăn theo Ngọc Yên đi vào một tiệm bán y phục nam nhân. Bây giờ Ngọc Yên giả nam nên không nghi ngờ gì và chẳng ai để ý đến Liễu Linh nên rất thoải mái.

- A Linh, muối thay bộ này đi.

Nàng đưa cho Liễu Linh y phục màu xanh nhạt, đơn giản mà tinh tế. Nếu mặc vào chẳng khác tiểu thư đồng.

- Công tử, sao ta phải mặc đồ này?

- Để dễ bề hành động, sau này ta sẽ dạy muối một chút võ công để phòng thân.

Liễu Linh tròn mắt nhìn, không ngờ một tiểu thư khuê các lại biết võ công, nhưng cô vô cùng vui vẻ. Ngọc Yên tiếp tục chọn đồ không để ý đến thái độ của Liễu Linh. Vài người trong tiệm thì thầm to nhỏ nhưng đủ để nàng nghe thấy.

- Người biết gì chưa, Hoàng thượng đang ráo riết tìm Ngọc Yên tiểu thư phủ Tể tướng đấy... Nàng ta mới vào cung chắc được Hoàng thượng yêu thích lắm, dù gì cũng là đệ nhất tài nữ...

- Không phải, ta nghe nói Tể tướng uy hiếp Hoàng thượng...

- Nàng ta bị bắt cóc trước mũi mà không biết, chắc cũng không yêu thương gì đâu...

- Nàng ta nổi tiếng vậy... Nhưng nghe nói Hoàng thượng chỉ thích Lương phi phủ Đại tướng quân...

Bla... Bla

Nhiều người xúm vào, người nói trên mây dưới đất, nói đến mức không biết đời nào mới xong. Nàng cười khẩy.

“Đúng là buồn dưa lê bán dưa chuột, Lương phi? Chắc là sùng phi của hần đây mà...”

Nàng không muốn quan tâm, nhưng không ngờ tin tức dăng ra trước miệng, có lẽ từ nay không cần phải mua tin chỉ cần tìm chỗ nhiều chuyện như thế này là được rồi.

- Tỷ tỷ...

Giọng khẽ bên tai, nàng quay người lại. Là một khuôn mặt thanh tú, mái tóc vén cao, màu xanh hoà quyện với làn da rất đẹp mắt. Liễu Linh nghe hết chuyện vừa nãy, không khỏi lo lắng cho Ngọc Yên, cô không hiểu sao nàng lại từ bỏ cuộc sống xa hoa, nhưng chắc là vì “ghen” chăng?

Ngọc Yên nhìn thái độ của Liễu Linh, về mặt nói lên tất cả. Nàng khẽ cười.

-Ta không sao?

Vừa nói một cái, ngực nàng quặn đau, cơ thể bủn rủn, trán đầy mồ hôi.

-Công tử, sao vậy?

Liễu Linh vội đỡ Ngọc Yên. Nàng lắc đầu nhẹ, ra vẻ không sao.

“Cơ thể này có triệu chứng suy nhược, lần trước còn khó dùng khinh công. Chắc hẳn đã ăn uống gì đó “

Nàng từng được sư phụ dạy về y thuật nên không khó khăn nhận ra. Nàng trấn tĩnh Liễu Linh, trà tiền rồi ra khỏi tiệm.

Binh lính từ đầu chạy qua, may nàng kéo Liễu Linh lui, không thì gặp rắc rối rồi. Mọi người xung quanh chỉ trò xì xào bàn tán. Có nhiều binh lính như vậy, rõ ràng là đi tìm nàng.

“Tìm... Không biết tìm thật hay tìm giả “. Nàng cười lạnh, thái độ làm người bên cạnh thấy sợ hãi.

-Từ nay đi cạnh ta phải cẩn trọng.

Nàng nói một câu quả quyết với Liễu Linh, nàng biết nếu không cẩn thận mất mạng như chơi. Liễu Linh cảm thấy hơi sợ hãi, muốn xua đi bầu không khí nặng nề.

-Ta biết rồi tỷ,... Nhân lúc còn ở đây, chúng ta đi chơi một vòng đi!

Ngọc Yên nhìn lên trời, có vẻ sắp tối. Liễu Linh hiểu ý, nũng nịu.

-Tỷ, ta chưa bao giờ được đi chơi đêm..

Thái độ dễ thương như vậy, nàng thật sự không cưỡng lại được, mềm lòng gật đầu đồng ý.

Trời càng khuya, càng náo nhiệt. Đèn lồng được treo lên khắp nơi, ánh sáng len lỏi đến từng nhà. Không khí còn náo nhiệt hơn khi sáng. Lúc này, thời cơ nhân hoà địa lợi của các cặp đôi nam nữ, nhiều lần nàng và Liễu Linh vô tình nhìn thấy đồ mắt bỏ qua. Nhưng cũng không để ý lắm, con mắt hai người dán vào các gánh xiếc. Ở hiện đại, nàng cũng không được giải trí như thế này, dù là một số kĩ thuật nhỏ nhưng nàng vô cùng thích thú, tiếng cười của hai người hoà vào đám đông, cả hai cùng nhau chơi những trò chơi nhỏ, thật sự rất vui.

Trong đám đông, đột nhiên Ngọc Yên bị đẩy một cái.

-Xin lỗi...

Lời nói lướt qua rất nhanh. Ngọc Yên đứng lại.

“Giọng nói, mùi hương lúc này... “

Nàng mở to mắt, quay lại nhìn.

-Sư phụ....!

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Nàng sững sờ nhìn bóng đen đang hoà tan vào dòng người.

“Mùi hương của trúc, là sư phụ... “

Ngọc Yên định thần lại. Cố gắng chen qua đám đông.

-Sư phụ!!!

Nàng hét toáng, giọng khàn đặc. Cố gắng tiến gần hơn, nhưng hình bóng kia đã biến mất, mùi hương thanh thanh của trúc dần dần tan vào không khí. Liễu Linh thấy thái độ kì lạ, nắm tay Ngọc Yên.

-Tỷ, sao vậy?

Ngọc Yên quay lại nhìn Liễu Linh.

“Mùi hương đặc biệt đó... Mùi hương của trúc... Chẳng lẽ nhầm người... “

Nàng nhìn đám đông, thất vọng cười gượng gạo với Liễu Linh.

-Không có gì, về thôi..

Trong lòng còn hơi rối bời, nhưng nàng không muốn nghĩ nhiều, nếu là sư phụ sẽ quay lại, nàng tự nhủ mình đã lầm. Liễu Linh thấy trạng thái thất thường của Ngọc Yên, không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng đi theo.

-Sư phụ, hình như vừa rồi có người gọi Người.

Nam nhân khoảng chừng 20 tuổi với khuôn mặt khá thanh tú nói với người bên cạnh.

-Ta biết, nhưng chúng ta không cần để ý, lúc thích hợp sẽ gặp lại... Ta còn việc quan trọng hơn phải làm..

Giọng nói thanh thanh, dịu mát như màu xanh của trúc, mái tóc đen có một phần bạc, gương mặt thanh nhã thoát tục, cảm giác như không phải người thường.

Người bên cạnh không hiểu, nhưng cũng không nhiều lời.

Hai con người đi hai ngã ngược nhau, mỗi bên một tâm trạng.

Đi trên con đường về nhà trọ cũ, Ngọc Yên không ngừng suy nghĩ dù không muốn. Liễu Linh không dám nói gì, không khí trên đường về vô cùng ảm đạm.

Đến nơi, hai gương mặt quen thuộc, ông chủ và tên tiểu nhị. Hôm nay, chúng lại tròn mắt ngạc nhiên, hôm qua mới dẫn về một cô nương nay lại là một tiểu thư đồng. Chúng tròn mắt nhìn nhau. Lại cùng suy nghĩ.

“Tên này là biến thái, hôm kia thân thiết với đàn ông, ngày qua đem về một cô gái, hôm nay lại có một thư đồng... Quả thật biến thái... “

Một tên không ngần ngại, hỏi thẳng Ngọc Yên.

-Quan gia, không phải lúc ra ngoài đi cùng một cô nương sao?

Nàng không còn muốn trả lời những câu hỏi nhặt nhẻo như vậy, chỉ trả lời ngắn gọn.

-Đi rồi..

Chúng sững sốt, không ngờ một công tử nho nhã như vậy lại bỏ con gái nhà lành. Đúng thật là biến thái!

Liễu Linh nhìn sắc mặt hai người họ phì cười.

“Thế mà không nhận ra mình, đúng là hai kẻ ngốc...!”

Ngọc Yên không muốn nghĩ nhiều nữa định thản quay lại nhìn Liễu Linh.

-Hôm nay ta rất vui, cảm ơn muội..

Liễu Linh nghe thấy thở phào, tâm trạng nhẹ nhõm hơn hẳn, tâm trạng Ngọc Yên lúc này không tốt làm cô vô cùng lo lắng.

Đi đến phòng, hai người nhẹ nhõm, kết thúc một buổi đi chơi đầy tâm trạng.

-Muội đi nghỉ sớm đi, mai còn khởi hành..

Liễu Linh gật đầu, ngáp một hơi dài, lăn lên giường ngủ luôn. Nàng cũng coi y phục rồi ngủ. Căn phòng chỉ có một giường nên nàng chọn nằm ở dưới, may mà có chăn dự phòng, không thì trời đêm lạnh chết.

“A... “

Ngực Ngọc Yên lại nhói đau. Con đau còn hơn khi nãy. Mồ hôi đầm đìa trên trán, tay quắp lại đau đớn. Nàng tự trấn an.

“Bình tĩnh, ngủ sẽ quên cơn đau... Sẽ quên... “

Ngọc Yên bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Nàng thấy mình đang đứng giữa khoảng không vô định, tối tăm và còn mặc đồ hiện đại. Nàng không sợ hãi, cố đi về một phương hướng không xác định. Ánh sáng dần thay cho bóng tối, cảnh vật tươi đẹp hiện ra. Ngọc Yên đang đi trên con đường toàn hoa mẫu đơn, con gió nhẹ nhẹ cùng mùi thơm của hoa làm người ta khoan khoái. Nàng cảm giác rất dễ chịu khác hẳn con đường xưa rồi.

Hoa vẫn rơi, trái tim người cũng tan.

Người đi mất chỉ mình ta ở lại.

Không nhớ, không hoài, cũng không mong...

Chúng ta cách xa nhau ngàn vạn dặm...

Tiếng hát và đàn tranh văng vẳng bên tai, nghe tha thiết, ngọt ngào, đầy lưu luyến. Nàng bắt đầu chú ý tới cái đình nhỏ đằng xa, tiếng hát quen thuộc bắt nguồn từ đó. Nàng tới càng gần, tầm lựa mỏng phát phơ trong gió, lộ người con gái đang đánh đàn tranh.

“Nhìn quen quá...”

Nàng cố gắng tiến đến, càng ngày càng gần. Giọng hát trong trẻo làm mê say lòng người, Ngọc Yên khẽ rung động.

Đã đến nơi, Ngọc Yên không ngại vén chiếc màn che. Nàng vô cùng kinh ngạc, cô gái đứng trước mặt giống mình như đúc chỉ khác trang phục. Nàng không nói gì, để nàng ta tiếp tục đàn. Bài hát được tiếp tục, nàng vẫn đứng sững sờ đứng nhìn.

“Chắc hẳn đây là Ngọc Yên thực sự... Sao nàng ta lại ở đây, mà đây là đâu vậy. Rất giống tiên cảnh...”

Nàng đang rối rắm, thì bài hát cũng ngừng. Tiếng đánh đàn không còn nữa, nếu nói thì tài đánh đàn này phải là số một.

- Hàn Ngọc Yên...

Giọng nói nhẹ nhàng, ôn nhu đầy thiện cảm từ cô gái đối diện. Nàng ta đứng dậy, hai người đối mặt nhau, y hệt như đứng trước gương trừ phần áo quần. Nàng khẽ run.

- Cô là Ngọc Yên, chủ thân xác...

Không để nàng nói hết lời, đã bị chặn lại.

- Phải, ta là Hàn Ngọc Yên... Hãy gọi ta là Yên Nhi cho dễ phân biệt, mẫu thân cũng hay gọi ta như vậy...

Ngọc Yên cười giễu cợt.

- Cách gọi không quan trọng...

- Cũng phải...

Cả hai nhìn nhau đầy thiện cảm, giống như là một.

- Đây là đâu vậy?

Nàng hỏi Ngọc Yên, ngược nhìn xung quanh một vẻ đẹp mê hồn giống Ngọc Yên đang đứng trước mặt nàng.

- Trái tim của cô...

Nàng ta mỉm cười nhẹ, Ngọc Yên nghĩ không biết vì nụ cười này đã làm bao nhiêu Vương tôn công tử phải tổn tâm trí. Ngọc Yên ngạc nhiên vì câu trả lời quá lạ, không đợi nàng hỏi người kia nói tiếp.

- Nói thế nhưng đây là thân thể của ta... Còn thân thể của cô đang bị thương...

Nàng lo lắng, không muốn nói thêm câu nào nữa, mặc cho câu chuyện tiếp tục trôi.

- Cô không hiểu tại sao ở đây đúng không? Ban đầu ta cũng không hiểu, nhưng có lẽ ta biết nhiều hơn... Nào, ngồi xuống nói chuyện.

Ngọc Yên chần chừ ngồi xuống, mùi trà thơm được rót sẵn kích thích khứu giác của nàng.

- Yên Nhi, tại sao mọi chuyện lại như vậy? Sao tôi ở trong thể xác của cô? Sao... Bla...Bla...

Trong lòng nàng có bao nhiêu câu hỏi đều mang ra hết, nàng biết người đối diện sẽ giải đáp hết câu hỏi của nàng.

Ngọc Yên đối diện không nói gì cho đến khi nàng đặt ra hết tất cả câu hỏi.

-Chúng ta phải bắt đầu từ cổ ngọc...

Nàng ta chỉ về mảnh ngọc mà Ngọc Yên nắm trong tay.

-Nó là nguyên nhân, cô là kiếp sau của ta lúc chúng ta cầm nó cùng lúc nên linh hồn bị hoán đổi. Nhưng không ngờ sức mạnh quá lớn, làm thân thể của cô bị tổn thương còn ta mắc kẹt ở đây... Toàn bộ mọi thứ mà cô thấy ở đây là do ảo ảnh ta tạo ra, có thể nói ở đây rất tốt, ta cũng có thể thấy mọi hoạt động của cô trừ phần điều khiển...

Nàng bắt ngờ nhìn mảnh ngọc, nghi ngờ càng lớn tay khẽ run.

-Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?

Nàng sốt sáng hỏi như muốn hỏi từ lâu rồi. Yên Nhi cười nhẹ, nàng ta không có vẻ gì là buồn cả.

-Cô muốn trở về...

Nàng khẽ gật, nàng thật sự muốn về nhà.

-Tìm các mảnh còn lại của viên ngọc, nhưng cô nên suy nghĩ kĩ?

-Tại sao? Cô không muốn lấy lại thân xác của mình sao?

Mi mắt khẽ động, nàng ta nhìn Ngọc Yên một cách sâu thẳm không thấy đáy.

-Muốn, nhưng đây cũng là sự giải thoát cho ta...Thời gian không còn nhiều, ta gặp cô vì con đau lúc này...

Trời bắt đầu tối sầm lại, thúc đẩy cuộc nói chuyện của hai người kết thúc chóng vánh.

-Là do ta nên mới có những cơn đau như vậy, chỉ cần cô uống Huyết Phong Đăng vài ngày thì sẽ khỏi, nếu không sau này cô chịu rất nhiều đau đớn...

Nàng không hiểu, buột miệng hỏi.

-Cô đã làm gì với thân thể này? Sự thoát khỏi là sao?

-Thời gian không còn dài, ta đã tốn rất nhiều nguyên khí để gặp cô... Sau này ta sẽ nói tiếp...Hãy nhớ chăm sóc thân thể này thật tốt, ta sẽ luôn ở bên cạnh giúp đỡ cô ...

Vừa dứt lời bóng đen lại bao trùm lấy nàng, khung cảnh tươi đẹp cùng Hàn Ngọc Yên biến mất, chỉ còn lại mình nàng. Cảm giác như ngạt thở, lại không nhìn rõ, nàng hét toáng.

-Hàn Ngọc Yên... !!!!

Nàng tỉnh dậy, trời đã sáng đan xen là tiếng gà gáy báo thức. Mồ hôi lã trên trán, nàng ôm lấy thân thể rùng mình một cái. Trong đầu lẩn quẩn câu chuyện vừa rồi.

-Tỷ, tỷ có sao không?

N

àng quay về bên phải, Liễu Linh thức dậy này giờ lo lắng nhìn nàng.

-Không sao, do ta bị cảm, lát chúng ta qua tiệm thuốc...Bây giờ chuẩn bị đi thôi...

Liễu Linh gật đầu, chạy đi thu dọn hành lý. Nói là hành lý nhưng không có gì nhiều ngoài vài bộ quần áo và ngân phiếu.

Trong lúc nàng chuẩn bị, Ngọc Yên đi rửa mặt. Nàng lấy trong túi áo, là mảnh ngọc, nó gọi cho nàng về giấc mơ ngày hôm qua.

“Manh mỗi chi có nó... Quá khó khăn...”

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng nhăn lại, đây là một sự thực khó tiếp nhận, nàng đang chiếm lấy thân thể của người khác trong khi người ta vẫn còn đó.

-Không, đã hứa với Ngọc Yên bảo quản thân thể này thật tốt, sao này còn phải trả lại, mình cũng sẽ được về nhà...

Nàng dùng cọ bút thay đổi khuôn mặt này, nàng đang dùng thuật dịch dung.

Mọi việc chuẩn bị xong xuôi, Liễu Linh nói lớn.

-Tỷ, đi được rồi...

Cánh cửa mở ra, vẫn là y phục màu tím trang nhã nhưng khuôn mặt rất khác, rất anh tuấn, đúng hơn là “đẹp trai”.

Liễu Linh ngạc nhiên người bước ra từ buồng trong.

-Người là ai?

Liễu Linh dùng ánh mắt đe dọa, chỉ thẳng vào mặt nàng.

-Là tỷ....

-Tỷ tỷ...

Liễu Linh ngạc nhiên, đi quanh Ngọc Yên một vòng, ngó nghiêng, cảm giác như này người khác. Nhưng nhờ giọng nói, cô vẫn có thể nhận ra.

-Tỷ dùng cách nào thế, trong tỷ như một đại mỹ nam..

Nàng mỉm cười vì lời tân bốc của Liễu Linh.

-Ta dùng dịch dung thuật, thế nào không nhận ra phải không?

Liễu Linh không ngờ khả năng của Ngọc Yên lại giỏi đến thế.

-Tỷ ta cũng muốn... Tỷ làm cho ta được không..

Đôi mắt của Liễu Linh tròn xoe, thật là muốn làm người khác mềm lòng mà! Ngọc Yên dùng quạt đánh nhẹ vào đầu Liễu Linh.

-Nha đầu ngốc, sau này sẽ ta sẽ làm.. Bây giờ đi trước đã...

Liễu Linh xoa đầu, mặt đỏ phừng khuôn mặt phụng phịu.

-Lát nữa muối xuống trả tiền, ta ở ngoài chờ.

Liễu Linh hiểu, nghe lời ngay. Xuống lầu, hai nữ nhân nữ phần nam trang*

*Nữ phần nam trang:Nữ giả nam.

Dung mạo người đi trước có thể nói là đại mỹ nam tuyệt sắc, người đi sau có phần kém hơn nhưng vẫn mang nét thanh tú. Mọi người đều nhìn hai nàng, không rời một chút, chỉ có chương quây và tiểu nhị nhìn bằng ánh mắt kì lạ.

“Vị công tử kia nhìn hơi khác...”

Nhưng họ chẳng nói gì, vì đối với họ các nàng chỉ là người ở trọ.

Nàng lạnh lùng bước đến cửa, Liễu Linh trả tiền trọ còn “bo” thêm tiền, tên chương quây không ngừng cảm tạ.

Liễu Linh chạy theo Ngọc Yên. Có giọng nói nhỏ.

-Cẩn thận bọn lính..

Liễu Linh nhìn sang, quân lính đang lùng sục khắp nơi, đem theo tờ giấy về Ngọc Yên, cô hơi lo lắng.

Ngọc Yên đặt tay lên vai Liễu Linh.

-Đi thôi...

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Nàng bình tĩnh lướt qua đám lính, nàng rất tự tin vào kĩ thuật của mình, dù chỉ là vẽ chứ không phải mặt nạ da người. Trái ngược với Ngọc Yên, Liễu Linh lúng túng, hồi hộp len lách qua đám đông.

-Không được sợ...

Ngọc Yên trấn an Liễu Linh, giọng nói lạnh lẽo của nàng làm Liễu Linh bình tĩnh lại. Liễu Linh rất bất ngờ bởi thái độ của Ngọc Yên, cô chưa từng thấy ai kì lạ như vậy dù chỉ mới gặp được vài ngày. Tâm tình của Ngọc Yên luôn biến đổi thất thường lúc nóng lúc lạnh, lúc là con người vui vẻ lúc là người lạnh nhạt, nhưng chung nhất là sự bình tĩnh. Cô đôi lúc thấy sợ, lại thấy tự hào khi đi theo nàng. Ánh mắt sắc bén của Ngọc Yên lướt xung quanh, thấy không có gì nguy hiểm.

-Muội đi mua ngựa, ta tới tiệm thuốc một chút...

Liễu Linh hơi chần chừ vì cô không biết cưỡi ngựa, nhưng cũng đi ngay.

Ngọc Yên đến tiệm thuốc, mùi thảo dược xộc đến mũi, cảm giác rất có vị đắng của thuốc.

-Ông chủ, lấy cho ta một ít Huyết Phong Đằng...

-Công tử, cái này khá đắt...

-Không sao, cứ đi lấy...

Nàng không thể để thân thể này suy yếu hơn được, trong lòng có nhiều khúc mắc nhưng chỉ có Ngọc Yên thực sự mới có thể giải đáp.

Nàng bước ra khỏi tiệm với không khí nặng nề.

“Túi thuốc lớn thế này có thể sử dụng một tháng, nhưng chắc mùi vị đắng lắm...”

Mặt nàng xanh ngắt, từ nhỏ đã ghét vị đắng và vị ngọt, giờ phải uống những một tháng. Chắc đến lúc đó, nàng cũng không chịu nổi.

Đến cửa, đã thấy Liễu Linh chờ sẵn với hai con ngựa một trắng một đen. Nàng bước đến chọn con ngựa màu trắng, vuốt ve lông bờm của nó, thật sự rất mượt làm nàng thích thú. Trong khi đó, Liễu Linh chặt vật lăm lăm mới trèo lên được con ngựa, khuôn mặt nhăn nhó.

-Tỷ, ta không biết cưỡi ngựa hay là đi xe ngựa cũng được...

Liễu Linh nhìn Ngọc Yên với ánh mắt cầu xin.

-Làm thế chúng ta sẽ bị phụ thuộc vào xe ngựa, với lại ngồi trên xe rất xóc, tốt nhất thế này vẫn tốt hơn... Muội đừng lo ta sẽ dạy muội, ai mà chẳng phải học...

Liễu Linh gượng gạo điều khiển con ngựa, tốc độ đi còn chậm hơn cả người đi bộ, với tốc độ này không biết bao giờ mới ra khỏi thành. Một lúc sau, Liễu Linh đã quen với việc đi ngựa. Ngọc Yên thì vẫn long nhong, ra dáng không sợ gì cả.

Đến cổng thành, binh lính khắp nơi.

Không chỉ kiểm tra khất khe, còn đòi bắt kẻ trộm đồ bị mất ở trong cung. Mọi người muốn ra ngoại thành đều bị kiểm soát nghiêm ngặt không kẻ nam hay nữ.

“Keo kiệt, tên keo kiệt lấy chút đồ mà cũng dấn Cáo thị...”

Ngọc Yên thầm trách mắng Vũ Ngọc Nguyên, khuôn mặt lộ vẻ rõ khinh thường.

Nàng tiếp tục thong dong đi qua cửa thành. Chỉ cần đưa cho bọn lính canh một ít ngân lượng, đã bỏ qua phần kiểm tra, nhưng với khuôn mặt hóa trang của nàng chúng cũng không nhận ra.

Hai chữ “Bình Thành” dần dần mờ nhạt, Ngọc Yên nhìn những tán cây bắt đầu che rợp tầm mắt, kinh thành xa hoa không còn thấy nữa. Giờ trước mặt nàng là con đường với ánh nắng màu vàng đang chờ đợi, chờ đợi sự tự do, khao khát được trở về. Ngọc Yên mỉm cười, nụ cười đầy nắng với tương lai đang vẫy gọi.

-Tỷ giờ đi đâu...

Ngọc Yên bình thường lại, này giờ suy nghĩ về tương lai sáng lạng mà giờ không biết đi về đâu.

-Ừm, đi đâu nhỉ...

Trước mặt hai người có hai con đường, nhất thời lưỡng lự không quyết định được.

“Ở hiện đại còn xác định được đường đi, lại quên vấn đề bản đồ, làm sao đây?”

Ngọc Yên sau vài phút suy nghĩ, chỉ tay đại về bên hướng trái.

-Đi hướng này đi...Dù sao cũng chúng ta có nhiều tiền, không chết được đâu...

Ngọc Yên vừa nói vừa cười, tinh thần đầy sự lạc quan.

Liễu Linh đứng hình với quyết định nhàn nhả của nàng, có thể thấy Ngọc Yên vừa không giống nữ tử bình thường đôi khi lại có suy nghĩ ngốc nghếch.

-Tỷ, muội hỏi tỷ câu này, hình như tỷ chưa bao giờ đi xa đúng không, đây là lần đầu tiên của tỷ đúng chứ?

Ngọc Yên vừa xuyên đến đây làm sao đi đâu được, nhưng ở hiện đại thì khác. Ngọc Yên nhàn nhả trả lời một cách thảnh thơi.

-Có thể nói là vậy...

Liễu Linh kinh ngạc, mặt lại sợ sệt.

-Tỷ chưa có kinh nghiệm, lỡ gặp thổ phỉ, tên hái hoa tặc... Bla... Bla...

Liễu Linh “hát “ một hồi nhưng nàng vẫn tỉnh như không, nói quả quyết.

-Muội lo hơi dư thừa rồi đấy, đừng lo có ta đây, con người chỉ sống một lần trên đời, sao không thử sức làm điều gì đó một lần....nếu không sẽ uống công sự sinh thành của phụ mẫu chúng ta.

Nói xong, nàng cười ngửa đi về hướng bên trái không chút lưỡng lự. Liễu Linh phân vân một chút nhưng vẫn đi theo Ngọc Yên, từ khi được Ngọc Yên cứu Liễu Linh cũng đã tự hứa với bản thân là sẽ luôn đi theo nàng nên dù Ngọc Yên đi đâu cũng sẽ đi theo.

Hành trình đã quá mười ngày, Ngọc Yên và Liễu Linh đi qua nhiều nơi. Hôm nay, dừng chân ở một thị trấn nhỏ. Nói là nhỏ nhưng vô cùng náo nhiệt không kém Bình Thành. Cũng có một vấn đề nhỏ nhỏ xíu nữa là....

-Tỷ chúng ta tiêu gần hết lộ phí rồi... Nếu đi mười ngày nữa sẽ hết...

Liễu Linh lo lắng nhìn về mặt thư thả của Ngọc Yên. Từ ngày đi theo Ngọc Yên, Liễu Linh là người giữ ngân lượng. Tuy nhiên, trên đường đi hai cô nàng vô cùng lãng phí, nào là ăn ngon nào là mặc đẹp cứ thế tiền bốc hơi hết.

-Tỷ....

Liễu Linh vẫn nhìn Ngọc Yên, vẫn thái độ đó, khuôn mặt lạc quan tôn lên vẻ “xinh đẹp “ của nàng.

-Đừng lo, để ta nghĩ cách, không được thì đi ăn xin là được...

Mặt Liễu Linh trắng bệch, đường đường là Quý phi tôn quý đã bỏ trốn lại còn đi ăn xin, nói thế ai mà tin...

Nàng tuy nói thế nhưng vẫn đang suy nghĩ cách kiếm tiền.

“Vấn đề là không có vốn lớn sao sinh

ra lời lớn, nhưng với số ngân lượng ít ỏi mà muốn sinh lời lớn chỉ có một cách.... “

Đập vào mắt Ngọc Yên là một sông bạc quy mô khá lớn, từ xa nhìn người ra người vào nườm nượp, người ra buồn, người vào hớn hờ, tình hình chung là vậy.

Nàng nhếch miệng cười, mặt toé lên tia lửa như vừa phát hiện ra điều gì mới mẻ.

-Càng lớn, càng sập tiệm sớm...Ngươi xong với ta rồi...

Ở hiện đại, nàng từng mở nhiều sòng bài, casino. Nếu muốn chơi với nàng chỉ có nước trắng tay. Nói về cờ bạc thì đối với nàng dễ như ăn bánh.

-Có cách kiếm tiền rồi...

Nàng xoay qua nói với Liễu Linh, chỉ về hướng sông bạc. Liễu Linh tròn con mắt, không nói không rằng, đối với cô Ngọc Yên có quá nhiều bí ẩn mà không thể giải đáp được, con người này quá khó hiểu. Liễu Linh là người tâm tư không sâu, nắm bắt tính cách của một người còn khó huống gì là Ngọc Yên. Thôi thì cứ như thế còn hơn.

-Ừm...

Liễu Linh trả lời cho qua chuyện, cô cũng không có hứng thú là bao với việc này.

-Muội tốt nhất đi tìm nhà trọ nào đó nghỉ ngơi trước, ta đi một mình được rồi. Tuy mấy ngày nay ta có dạy võ công cho muội nhưng vào đó không tránh được phiền phức...

Liều Linh gạt đầu, bản thân cũng không muốn gây phiền phức cho Ngọc Yên, chỉ nói một câu.

-Tỷ cẩn thận... Nơi đó rất nguy hiểm..

Nàng mỉm cười một cách chắc chắn, tự tin. Bóng Liều Linh đi xa, ánh mắt nàng toé lên sát khí lạnh, mặt lạnh tanh thúc ngựa dừng chân trước sông bạc. Nói chung lớn thì lớn nhưng so với casinô của nàng không bằng một góc, trang trí chỉ là mấy tấm hình xúc xắc, nhưng ồn ào náo nhiệt thì có vẻ giống.

Ngọc Yên từ từ bước vào, không khí âm đạm hắc, đáng vẻ thư sinh mảnh khảnh với khuôn mặt anh tuấn lại mang đẳng đẳng sát khí. Mọi người đều cảm thấy ón lạnh lạnh lạnh sau gáy, liền rút lui tạo thành một hàng, đầu cúi xuống không dám ngẩng đầu.

Ngọc Yên tiến thẳng luôn tới một bàn, ngồi phịch xuống, chân chống lên bàn , lấy quạt phát đi phát lại trên mặt, lộ vẻ cao ngạo. Nhìn những tia mắt đang hướng về mình, nàng cũng muốn phát đi hết.

-Này, trò này chơi thế nào?

Không khí im lặng lại xì xầm to nhỏ.

-Không biết chơi mà còn dám vào...

-Chắc là thiếu gia nhà nào muốn đốt bạc đây mà...

-Hay là giả vờ....

Những lời như thế bị nàng thu vào hết, nhưng nàng thuộc dạng muốn quan tâm sao, người đời luôn soi mói những hành động của người khác, không cảm thông, chỉ biết chỉ trích, nói xấu. Thật là đáng hận, nhưng nói cho cùng họ chỉ là người ngoài cuộc mà thôi.

-Ta hỏi này giờ mà không muốn trả lời ư?

Trên người xuất hiện khí sát bùng bùng, muốn ăn tươi nuốt sống người khác. Tính nhẫn nại của nàng có giới hạn, chờ câu trả lời gần năm phút cũng là lâu lắm rồi.

Tiếng nói khê rung vang lên.

-Trò này cũng đơn giản, một bên tiêu một bên đại ngay đặt vào, tùy theo xúc xắc mà thắng hay thua.

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Nàng chống cằm, mặt cười quái dị.

“Chỉ thế mà tưởng gì khó... Xúc xắc chỉ là đồ chơi của mình “

-Vậy ta bắt đầu đi..

Tên chủ bàn lúng túng xóc đều, thật khó đoán bên trong xúc xắc có mặt nào. Mọi người xúm quanh, không ai dám đặt chỉ chờ đợi nàng đặt trước, nhưng nàng vẫn nhắm mắt án binh bất động. Chờ khá lâu, bỗng có người lên tiếng.

-Này, có đặt không thế sao làm người khác phải đợi thế hả?

Nàng chột bùng mắt, toé lên tia chớp nhoáng, tay vớ lấy viên xúc xắc bên cạnh phóng nhanh, viên xúc xắc kẹt cứng vào trong tường xuất hiện vài vết nứt. Không khí bất động, không ai dám hó hé ngay cả tiếng bước chân cũng không có.

-Vị đại ca nào vừa nói thì cảm tạ, nhưng không phải tên chủ bàn vừa này cũng không trả lời ta đó sao, ta đâu có cảm là không được đặt tiền, muốn đặt thì bản thân đi mà đặt, sao lại hỏi thúc người khác.

Sắc mặt mọi người trắng bệch, nhìn nàng xong lại chuyển đôi mắt lên bức tường. Trong họ cùng suy nghĩ, rõ ràng nàng không phải dạng vừa, là loại không nên động vào.

Nói đến tên vừa này, tuy nàng không nhìn nhưng cũng xác định được vị trí của hắn, lúc nàng ném viên xúc xắc xém một chút là trúng, chỉ là có vài sợi tóc cùng mắc với viên xúc xắc kẹt trên tường nếu để ý sẽ thấy. Hắn lẳng lặng, mặt tái nhợt, không dám hó hé, mọi người cũng chỉ chăm chú vào nàng không

thêm để ý.

- Công tử, chúng tôi làm ăn nhỏ nhai không nên làm như thế....

Nàng nhếch môi, chăm chăm nhìn tên chủ bàn

- Nếu thế tiệm của ngươi đừng cho mấy tên nhiều chuyện vào đây... Được rồi, ta đặt tiểu..

Nàng cầm đồng ngân phiếu và ngân lượng đặt hết vào một chỗ. Nàng tươi tỉnh nghịch chiếc quạt trên tay, mọi người bất ngờ vì số tiền lớn. Tên chủ bàn thì khác, khuôn mặt lạnh như tờ, hắn cảm giác con người đang ngồi đối diện với mình không cần xác đã biết kết quả, là con người đáng sợ.

- Sao còn chưa mở... Mọi người cũng không đặt sao, ta đã đặt hết số tiền mình có đấy...

Ngọc Yên cười híp mắt, thoạt nhìn thân thiện nhưng nhìn kĩ sẽ có cảm giác khác.

Tay tên chủ bàn khẽ rung, từ từ mở ra đúng là tiểu, nàng cũng không ngạc nhiên gì lắm, dựa vào đôi tai của nàng dù không nhìn nhưng cũng sẽ biết là đại hay tiểu.

Mọi người xì xầm bàn tán, người thì nói nàng lời to người hỏi hận vì không đặt theo nàng... Bla... Bla...

Ngọc Yên vẫn ở trạng thái đùa nghịch, mặc ai suy nghĩ mặc ai nói ai than.

- Sao không xóc tiếp....

Tên chủ bàn tay rung mạnh, trước mặt là một đối thủ rất mạnh, nếu làm không tốt sẽ bị đuổi việc mất. Nhưng hắn không còn cách nào khác, vẫn phải xóc.

Trái với thái độ e ngại vừa rồi, bọn người xung quanh thấy nàng đặt gì thì đặt nấy, đặt tiểu thì theo tiểu, đại thì theo đại. Nhiều ván như thế, sự tình vẫn thế nàng vẫn là người thắng, người xung quanh cũng được ăn theo. Ngay cả người ở trên lầu cũng xuống ăn theo nàng, giờ trong sòng bạc lớn, chỉ có chỗ nàng là hoạt động.

Nàng nhếch môi, mọi người ai cũng hớn hờ trừ bọn làm trong quán.

- Số tiền này đủ cho ta xài vài ngày rồi, ta không chơi nữa....

Nói thế nhưng chừng đó đủ mua một căn phủ lớn chứ nói gì vài ngày. Mọi

người thất vọng, nếu nàng chơi tiếp là một món hời lớn đối với chúng.

Ngọc Yên lấy ra một cái khăn lớn, thu tiền lại, xách lên vai. Miệng nàng cười mỉm.

- Nếu sau này có cơ hội ta sẽ quay lại..

Quay lại ư? Nếu có lần sau e là sập tiệm.

Ngọc Yên bước ra cửa, trong lúc đó bọn người vẫn xì xầm bàn tán, không khí rộ hẳn lên.

- Công tử, xin dừng bước...

Một giọng nói cứng rắn vang lên, nghe rất chói tai.

Ngọc Yên xoay mình, người đàn ông vạm vỡ với bộ râu lởm chởm trên mặt làm người ta kinh sợ. Hắn đứng trên lầu nhìn xuống, rõ ràng thấy mọi hành động của nàng nãy giờ.

Nàng liếc hắn rất nhanh nhìn như không muốn nhìn.

- Có chuyện gì sao? Chẳng lẽ muốn đòi lại tiền....

Sát khí lại nổi lên, trước mặt nàng là người đàn ông cao hơn một cái đầu, rõ là muốn chặn đường người khác.

- Nãy giờ ta thấy công tử chơi bách phát bách trúng, ta cũng muốn thử sức một phen...

Hắn nói mà như muốn đe dọa người khác, muốn bắt nàng chơi cho được đây mà.

- Ông chủ, người này...

Hắn chặn miệng tên giúp việc bên cạnh, rõ biết trước mặt là một đối thủ đáng gờm mà vẫn muốn thử.

-Oh, thì ra là ông chủ sông bạc. Nể mặt ông chủ, ta sẽ nán lại chơi một ván...

Nàng nở nụ cười thâm hiểm, từ lúc đến đây nàng đã nghe không ít “sự tích” về tên này. Hắn nổi tiếng chưa lần nào thua bất kì ai, nhiều người vì thù ghét hắn mà tán gia bại sản, đây là lần đầu tiên hắn mời người khác chơi, rõ là rất coi trọng nàng.

Nàng ngồi lại chỗ cũ, vẫn tư thế đó, trạng thái đó.

-Vậy ta xin phép được xóc trước...

Hắn khá cung kính, lắc mình chiếc ống tre, tiếng lục cục bên trong nghe như tiếng tim đập. Mọi người chăm chú nhìn bàn tay đang dốc mạnh của tên chủ, nhưng hắn chỉ để ý đến sắc mặt của nàng. Ngọc Yên vẫn không nhúc nhích, mắt nhắm như đang ngủ say, không để ý đến mọi thứ xung quanh.

Tiếng xóc đã dừng lại, lần này thì khác không ai dám mở miệng nữa, chỉ có khoảng không im lặng, vẫn chờ nàng đặt bên nào.

Mười lăm phút trôi qua, ánh nắng gay gắt ngoài đường len lỏi vào trong từng khe hở trên tường, cộng thêm nhiều người ở đây làm không khí trở nên oi bức, khó thở.

Tên chủ kia, hắn không chờ được nữa.

-Công tử, ngày đặt đi chứ... Mọi người đang đợi ngài đấy....

Nàng lại mở mắt, giống như người mới tỉnh ngủ, cảm giác không chút phòng bị.

-Oáp,... Chuyện gì vậy...

Nàng vờn vai, muốn thư giãn gân cốt. Mọi người đang nóng lòng mà nàng còn như vậy, chẳng phải xem thường người khác sao.

Hắn nghiêng rằng,

-Ngài không muốn đặt hay sao...

Mặt hắn đỏ bừng, người như bốc lửa.

Trái hắn với thái độ đó, nàng tươi tỉnh cười cợt.

-Người đâu có xóc mà bắt ta phải theo... Đã thế còn làm mất thời gian của ta...

Hắn trừng mắt nhìn nàng, nói lớn.

-Rõ ràng lúc này mọi người đều nhìn thấy, ta đã xóc rồi, người còn không đặt còn nói thế...

Nàng mỉm cười người lạnh tanh đối đầu với khí áp nóng bức kia.

-Thế ư... Rõ ràng từ đầu trong ống tre là đại, cần gì phải đặt... Người không có xóc...

Mọi người sững sờ trước câu nói của nàng, cũng phải vì chúng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

-Ngài đừng ngậm máu phun người, mọi người ở đây làm chứng...

Mọi người nghe xong, cho là phải.

-Được được, đã gian lận rồi còn chối người muốn tâm phục khẩu phục. Ta sẵn sàng ...

Nàng phóng chiếc quạt về ống tre, nó đứt làm hai. Chiếc quạt này rất thú vị, từ khi Tiêu Âm tặng nàng, nàng đã biết cây quạt này không bình thường, chất liệu không phải là vải mà bằng kim loại mỏng, bên dưới tay cầm ở trong còn có ngân châm, cây quạt đã như vậy không biết Tiêu Âm là người thế nào nữa. Có thể nói ngoài ứng dụng quạt mát nó còn có thể phòng thân.

“Đừng lo quá xa, không cần chiếc quạt ai có thể làm hại mình chứ.”

Chiếc quạt bay ngược lại, phút chốc nằm gọn trong tay nàng.

Bên trong ống tre lộ ra bốn viên xúc xắc, hai viên dính vào hai bên một tiểu một đại.

-Trong ống tre có gì nên nhìn kĩ, ở dưới có công tắc để điều chỉnh, chẳng phải người muốn tiểu thì tiểu đại thì đại đó sao. Hai viên xúc xắc thật sự nằm gọn trong tay áo của người rồi... Tiếng xóc vừa này chỉ là giả thôi...

Mọi người không hiểu “công tắc” là gì nhưng cũng hiểu phần nào, gật gật chỉ trỏ tên chủ sông bạc. Hắn mặt đen lại, tay nắm chặt. Tuy nhiên, nàng vẫn chưa dừng lại.

-Biện pháp này có lẽ nguoi chỉ dùng cho những kẻ giàu có, khó đối phó. Còn những người trong này chỉ cần cách đơn giản đã lừa được rồi. Còn tên chủ bàn vừa này, hình như là người nguoi mới thu nhận nên không được đào tạo bài bản cách xóc không đều... Nếu không nguoi muốn đấu với ta... Sao hả, không sai chứ không biết vì cách gian lận của nguoi mà bao nhiêu người thua thiệt rồi.

Nàng trong lúc nói đảo mắt một vòng mới quay lại nhìn hắn. Bọn người xung quanh tuy không hiểu vài từ ngữ Ngọc Yên nói nhưng cơ bản cũng đã biết bộ mặt thật của tên chủ sòng bạc.

-Chơi gian lận... Trả tiền... Trả tiền đây.... !!!!!

Tiếng đồng thanh vang lên, nhất là những tên thua đậm lại muốn đòi lại công đạo.

Tên chủ sòng bạc mặt lúc đỏ lúc xanh, bản thân run bần bật, tay chỉ thẳng vào mặt nàng, nghiêng răng nghiêng lợi.

-Nguoi....

Hắn lao tới tấn công nàng, bọn giúp việc cùng xông lên, mọi người đứng xung quanh người chạy tán loạn.

Trong gian nhà bây giờ chỉ còn có một mình nàng đối đầu với khoảng chừng hai mươi tên, người cầm đao, kiếm vây thành một vòng tròn. Nói thật không biết kiếm đao kiếm đâu ra mà nhanh thế.

Nàng cười lạnh lẽo, lướt một con sóng lạnh qua từng người. Một vài tên gan yếu tay làm rơi đao xuống đất rồi luống cuống nhặt lên. Hắn trừng mắt nhìn những tên làm rơi kiếm rồi nhìn nàng.

-Dám phá hoại việc của ta, nguoi phải chết...

Không cần nói hết, nàng đáp trả một lời lạnh lẽo lấn át lời nói ngông cuồng của hắn.

-Gian lận rồi còn lăm lòi... Lâu rồi chưa thư giãn gân cốt, hôm nay chơi đùa một chút vậy....

Nói nhanh, nàng phóng chiếc quạt về một hướng đánh bật vài tên. Nàng không mở quạt có lẽ sợ bọn chúng bị thương chẳng? Không phải, chỉ là nàng không muốn thấy máu tươi mà thôi nhưng bầm dập thì nàng rất thích.

Vài tên sợ hãi, lùi lại.

-Sao lại lùi... !!!!!Tiến lên !!!!!Nếu không lát nữa các nguoi sẽ chết với ta!!!!

Lời uy hiếp làm cho chúng có dũng khí lao đến tấn công nàng.

Nhưng... Một lúc sau, cả bọn đều nằm lê lết dưới đất, người đối diện chỉ còn tên chủ sòng bạc. Hắn không còn dũng khí như trước, nhưng phóng lao thì phải theo lao, hắn gơ thanh đao lên cao đòi chém nàng. Ngọc Yên dùng chiếc quạt chặn lại, vì làm bằng kim loại nên không hề hấn gì, nàng lấy chân đánh vào người hắn, dùng tay tát hắn mấy tai rõ đau, hắn ngã xuống bất động tại chỗ. Nàng nhếch miệng.

-Muốn đấu với ta, không có khả năng... Các nguoi không xứng làm đối thủ của ta...

Ngọc Yên xoay người lại, đi long nhong như chưa có chuyện, cũng không thèm nhìn lại chỗ nàng phá hoại, ngoài đánh người thì còn gây rất nhiều bần ghê, phen này tên chủ bạc lỗ vốn cực nặng.

-Xem ra tiệm của nguoi phải sửa sang dài dài đây...

Nàng cười lớn, trèo lên ngựa thúc ngựa chạy đi, để lại nhiều con mắt đang nhìn nàng khuất dần.

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Mặt trời bắt đầu ngả về hướng Tây, ánh chiều tà màu đỏ hệt như màu máu. Nhìn màu này làm người ta hoa cả mắt, cảm giác có phần quái dị, như sắp có một con sóng tai vạ ập tới. Nhưng đối với Ngọc Yên, hôm nay khác.

Có thể nói tâm tình Ngọc Yên hôm nay rất tốt, tuy hơi có phiền phức chút xíu, nhưng với số tiền này công sức nàng bỏ ra rất đáng.

Từ xa, bóng dáng quen thuộc đang vẫy vẫy gọi nàng, là Liễu Linh.

“Chắc sợ mình không tìm thấy đây mà... “

Nàng cười đắc ý, khuôn mặt một trăm tám mươi độ, mặt lộ vẻ ủ rũ đến gần Liễu Linh.

- Công tử...

Liễu Linh vẫn vẫy tay ra hiệu, nhưng từ xa thấy vẻ mặt thương tâm kia thì nghĩ có chuyện rồi.

-A Linh, xin lỗi, ta không làm được gì cả ...

Khuôn mặt xinh đẹp đang ủ rũ kia lại làm người ta xao xuyến, làm sao trách được đây?

-Tỷ, không sao, sẽ có cách giải quyết, ông trời không tuyệt đường sống với con người mà...

Liễu Linh không biết mình bị lừa còn đồng cảm với nàng.

-Thật ra, ta chỉ kiếm được chút ít... Không biết cầm cự được bao ngày nữa....

Nói xong, Ngọc Yên đưa tay nài cho Liễu Linh. Thuận theo tự nhiên, Liễu Linh vươn tay đón lấy, cô nhìn vào bên trong, tròn mắt một hồi lâu.

-Tỷ... Tỷ dám lừa muội... Chừng này tiêu mấy tháng cũng không hết (đây là theo quan điểm tiêu tiền của hai cô nàng ăn chơi)!!!

Mặt Liễu Linh đỏ lên, bỏ công hồi nãy lo lắng cho nàng.

-Ta đùa thôi, để lấy số tiền này ta đã tốn rất nhiều công sức đấy. Nào, khen ta đi...

Thật là vênh váo, đã không chịu xuống ngựa là xem thường người khác lắm rồi, giờ còn như vậy. Y hệt người tự kỷ.

-Tỷ... Tỷ nói thế không sợ mũi dài ra hả?

Ngọc Yên vội lấy tay che mũi lại, mặt đỏ bừng, không ngờ lại bị lừa một cách nhạt nhẽo như vậy.

-Muội dám lừa ta, hay muốn lừa tình lừa tiền luôn hả?

Liễu Linh không hiểu cách nói của nàng là mấy, nhưng cũng bụng miệng cười khúc khích.

-Cái này là do tỷ đẩy chứ....Thôi được rồi, tỷ nên xuống ngựa đi ông trời cũng đã đi ngủ rồi...

Ngọc Yên trong lòng hơi giận dữ một chút, nhưng vẫn nhảy xuống tiếp đất một cách nhẹ nhàng. Nàng lấy tay nhéo vào chóp mũi của Liễu Linh.

-Để xem, bây giờ mũi ai dài hơn đây...

Nói xong, Ngọc Yên bỏ chạy nhanh vào trong.

-Tỷ... Đứng lại cho ta...

Liễu Linh đuổi theo. Trông hai người bây giờ rất giống bọn con nít, chạy lăng xăng khắp nơi.

Trời đã chập tối, không khí náo nhiệt của con phố nhỏ bắt vào tai Ngọc Yên, hôm nay nàng đâu muốn ở nhà, không khí ngoài kia làm người ta háo hức. Tuy nhiên, vẫn có người đang giận dữ ở đây.

-Muội muội, đừng giận nữa mà....

Giọng nói trong trẻo nhưng có phần nịnh nọt làm nổi hết da gà.

-Chuyện gì, ta không thích nói chuyện với tỷ...

-Đừng giận nữa, ra ngoài chơi nhé, ta vừa phát hiện ra chỗ này hay lắm...

Liễu Linh quay lại, tâm trí bắt đầu lung lay.

-Thật không..

Đây là cách nói của người tò mò đây mà.

-Thật...

Không nói nhiều nữa, Liễu Linh chạy đi ngay. Ngọc Yên cũng sợ với tính tình quá trẻ con của Liễu Linh, dù sao nàng ta mới mười lăm tuổi thôi mà, đối với nàng Liễu Linh vẫn còn là con nít.

-Tỷ...nhanh lên...

-Đây đây....

Nàng bước ra với vẻ ưu nhã. Hai người cùng nhau dạo phố với một màu sắc tuyệt mỹ ở xung quanh.

-Tỷ.... Chỗ thú vị mà tỷ nói là ở đâu vậy?

Nàng lướt một lần, mỉm cười chỉ về một phía. Liễu Linh nhìn sang, mắt chữ o miệng chữ a.

-Tỷ, là chỗ này hả?

Đằng xa, có những cô nương ăn mặc thoáng đãng lộ rõ da thịt đang chào mời khách, rõ là chỗ phong lưu không đứng đắn.

-Tỷ là chỗ này sao...

-Đúng vậy...

Nàng cười đắc chí, thường thường khi xem phim, nơi này là nơi lũ nam nhân thích nhất. Đã bị xuyên không, nhất thiết không quên được chỗ thú vị.

Tính tò mò đã đến cực điểm khi nàng đi qua nơi này, không thể bỏ qua.

-Tỷ, sao lại là nơi này.

Liễu Linh vốn thích chỗ ồn ào, nhưng ở đây thì...

-Muội nhìn thấy biển hiệu kia không? Nó tên Tử lâu, ta không biết nó đã làm chết bao nhiêu người mới đặt tên như vậy, ta muốn đi xem thử.

Nàng xoa cằm, trong đầu luôn hiện lên hai chữ tò mò tò mò và tò mò.

-Chỉ vì cái biển hiệu....?

Liễu Linh thật sự không hiểu được con người này nữa rồi, nghịch đại thì đúng nơi đúng lúc chứ!

Liễu Linh xoa hai bên thái dương, đầu ong ong.

-Ta không đợi được nữa... Đi thôi nào....

Ngọc Yên kéo tay Liễu Linh, chạy sang.

-Từ từ đã nào...

Liễu Linh hơi bất ngờ, nhưng cũng phải thuận theo nàng. Càng tới gần, Liễu Linh thân thể run rẩy với Ngọc Yên đang tràn trề phấn khích.

Hai mỹ nam tuyệt sắc càng tới gần, những đôi mắt đang lăm le nhìn về phía hai nàng như rình rập con mồi.

-Công tử...

-Công tử... Mời vào...

-Công tử...

....

Đám đàn bà chạy tới chỗ nàng như muốn chiếm lấy con mồi. Nàng cũng chủ động choàng lên vài vạt cô. Trong khi đó Liễu Linh đang khổ sở thoát khỏi tình cảnh này.

-Bà chủ cho gọi tất cả các cô nương xinh đẹp ra đây...!!!

Nàng nói to, tinh thần phóng đảng rất cao.

-Đại gia... Ngày muốn bao nhiêu người...

Nàng cảm động ngân phiếu phát phơ trên mặt. Mụ tú bà không nhìn được,,nói giọng uốn éo của người trong nghề lâu năm.

-Đại gia... Phòng hạng sang đã được chuẩn bị...Ta sẽ gọi các cô nương xinh đẹp nhất ở đây... Mời ngài...

Giọng nói ngon ngọt, nàng cũng không quan tâm, chỉ muốn cho vui mà thôi.

Một lúc sau.

-Đại gia mời ngài uống rượu...

-Mời ngài...

Ngọc Yên bị bắt uống rượu đến phát ngất, thần trí điên đảo. Nói thật, con người nàng tuy không phải là hoàn mỹ nhưng nhược điểm thì ít có, uống rượu là một trong những điểm yếu của nàng. Có lần nàng đi chơi với bọn trong bang, bị ép uống rượu ngủ đến ba ngày, từ đó không dám uống nữa. Nhưng hôm nay có lẽ nàng quên rồi.

Liễu Linh ngồi đối diện này giờ luôn lo lắng cho nàng, nhìn thấy nàng mặt đỏ phừng phừng, lại phóng túng như vậy, sao không lo được chứ. Mấy cô nương xung quanh cũng không để ý đến Liễu Linh, từ lúc vào đây luôn bị cô cự tuyệt, đành phải đối đối tượng thôi.

-T... Công tử, chúng ta về thôi..

Liễu Linh lo lắng nói nhỏ với Ngọc Yên.

-Từ từ.... Ta còn chưa muốn về... Muội..

Nàng say đến mức không nói nổi, giọng nói khàn khàn. Hai người đầu có biết rằng mục tử bà đang nhìn hai người này giờ. Hôm nay, bà ta lời rất là lớn, nàng phóng túng như vậy, lời gấp mấy lần bình thường. Tuy nhiên hình như mục tử phát hiện ra điều gì đó rồi.

Bà ta tiến lại gần quan sát Ngọc Yên đang bị Liễu Linh lay dậy.

-Tiểu công tử,...Ngày cứ để đại gia này ở đây một đêm có sao đâu. Sao lại về vội vã như vậy, xem người ta say khướt rồi này....

Liễu Linh trừng mắt, nhìn bà ta.

-Không được, công tử hôm nay phải về...

Bà ta nắm lấy cằm của Liễu Linh, miệng cười thâm hiểm.

-Các ngươi rõ ràng là nữ nhân lại vào nơi trắng hoa ghẹo nguyệt... Lại còn dám lừa ta...

Cô hoảng loạn cãi lại.

-Rõ ràng chúng ta là nam nhân sao ngươi dám ăn nói trắng trợn như vậy...

Mục dùng tay vén tóc lên lộ vết sẹo xấu hổ tại.

-Vậy đây là cái gì....Đừng nói cha mẹ ngươi thích thể dục chứ....Với con mắt làm ăn nhiều năm của ta sao không nhìn thấu các ngươi chứ!!

Mục ta nhìn cô với nụ cười đắc chí.

-Hôm nay các ngươi ngu ngốc vào đây... Coi như ta được lời....Người đầu...Trời hai đứa này lại cho ta!!!!

Mục ta gọi lớn, có hai gia nhân to lớn chạy ra. Trời cô và Ngọc Yên đang ngủ say không biết trời đất kia. (Chị sắp chết đến nơi rồi còn ngủ).

Liễu Linh hét lớn.

-Tỷ... Tỉnh dậy... Tỷ!!!!

Liễu Linh dùng sức làm cho nàng tỉnh dậy nhưng nàng vẫn nằm nguyên si không chút động tĩnh.

-Bật miệng nó lại... !!!!

Mục ta tới gần Ngọc Yên, sờ lên khuôn mặt trắng nõn của nàng.

-Đúng là một tuyệt sắc mỹ nhân, tuy hơi có giống đàn ông một chút... Đứa bên cạnh tuy không bằng nhưng vẫn hơn người, sử dụng được...

Mục ta cười lớn, lấy toàn bộ ngân phiếu trong người Ngọc Yên.

-Thả ta ra.... Không.... ta sẽ báo quan...Úm..Úm..

Liều Linh cố nói rõ. Mụ ta cũng hiểu được điều đó.

-Báo quan... Mơ hảo.... Đã vào đây mà còn đường ra để báo quan ư? Đứng là già mồm mà....Nhót chúng lại...

-Tỷ.... Mau... tỉnh lại đi... Tỷ....

Tuy bị bịt miệng nhưng Liều Linh vẫn dùng sức hét, nhưng Ngọc Yên không si nhê. Nước mắt Liều Linh tuôn ra, nàng ta bắt đầu nghĩ mình thật ngu ngốc, thà từ đầu đi ăn xin còn hơn, lần này thì tuyệt vọng thật rồi.

Lại nói vừa nãy, Liều Linh nói báo quan, nhưng thật sự nàng ta đâu dám. Nếu thế chẳng phải thân phận của Hàn Ngọc Yên sẽ bị lộ sao, thật là một lựa chọn không khôn ngoan chút nào.

(Trời ơi, ai cứu chị nhà em với!!!!)

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Trời vẫn tờ mờ sáng, tiếng gà gáy làm người ta đau tai. Đôi mắt nhỏ nhắm khê động, hình ảnh phía trước thì mờ mờ ảo ảo.

-Tỷ.... Tỷ... Tỉnh dậy mau....

Tiếng gọi khê ở bên tai cũng làm tai nàng ê ẩm.

“Là ai đang phá giấc ngủ của ta.... “

Người trước mặt bắt đầu hiện càng ngày càng rõ nhưng mắt vẫn còn lim dim.

“Là Liều Linh, tư thế gì kì cục vậy... “

Ngọc Yên vẫn còn say ngủ, mắt ập lên ập xuống.

-Tỷ... Dậy đi... Tỷ....

Tiếng khe khê cứ vang lên bên tai, phá giấc ngủ của nàng.

-Sao dậy.... sớm vậy....

Ngọc Yên ngáp dài, xương cốt nàng như rã rời cứ nghĩ hôm qua ngủ tư thế không được tốt lắm.

Nàng định lấy tay dụi con mắt, nhưng sao không cử động được.

“Tay... Sao thế này... “

Nàng chợt nhận ra, cả người đều bị trói. Bây giờ không ngủ được nữa rồi.

-Sao lại thế này?

Ngọc Yên mặt nghiêm túc nhìn Liều Linh với đầy sát khí như ăn tươi nuốt sống người khác.

Liều Linh thì khó khăn lắm mới gỡ được cái khăn bịt miệng nên giọng hơi khàn.

-Chúng ta lộ thân phận rồi, bị mụ tú bà bắt nhốt.... tỷ làm sao bây giờ...

Liều Linh sợ hãi người co lại, cô thà làm ăn mày chứ không muốn làm kĩ nữ.

-Tỷ xin lỗi... Tất cả là lỗi của ta, ta không nên kéo muội vào việc này.

Ngọc Yên tối sầm lại, nàng đang rất tức giận đến nỗi xung quanh nàng như bốc lửa.

“Dám đụng vào ta... Lũ người này muốn chết... “

-Tỷ....

Liều Linh đang hi vọng nàng có cách giải thoát cho hai người. Với trí thông minh của nàng chắc hẳn phải có cách. Không nói gì nhiều, Ngọc Yên lay lay cả người định làm rơi chiếc quạt trong áo.

“May mà bọn chúng không phát hiện ra thứ này...”

Nàng chợt phát hiện, dây thừng trói rất lỏng đối với người khác thì khó nhưng, với kiểu người tập võ như nàng chỉ cần dùng ít sức là có thể thoát được, như thế thì chẳng cần phí sức nữa. Ngọc Yên nhếch môi, sát khí lại trỗi dậy.

-Chúng ta sẽ thoát đượcNhưng trước tiên phải lấy lại tiền đã....

Liều Linh đâu muốn nghỉ nhiều nữa, thoát được là tốt lắm rồi, khó chịu nói.

-Tỷ tỷ, tiền ở nhà trọ vẫn còn nhiều... Chúng ta nên đi thôi ...

Ngọc Yên nhìn Liều Linh, mặt hồn nhiên tinh nghịch trấn an người đối diện. Đã biết bản tính của Liều Linh con người nhút nhát, hay sợ sệt kiểu này đi khó mà đi theo nàng chu du thiên hạ, Ngọc Yên cũng muốn Liều Linh nếm trải một chút thế mới trưởng thành được.

-Muội không cần lo lắng... Ta đã nói thoát thì sẽ thoát được, muội không tin tưởng ta sao.... Ta biết muội đi theo ta chưa được bao lâu nên không tin tưởng ta... Nếu có chuyện gì ta cũng đã bảo vệ muội, những chuyện ta chắc chắn muội không cần lo...

Liều Linh cũng từng có ý nghĩ đó nhưng nàng chắc chắn như vậy cũng phần nào làm cô an tâm.

-Tỷ... Thật ra....

Tiếng kety kety của cánh cửa mộc đã ngắt lời Liều Linh. Mùi phấn son ngào ngạt làm cả hai xộc cả mũi, Ngọc Yên không nhịn được hắt xì vài cái. Nàng xoa xoa mũi, mặt nhăn nhó chưa thoát khỏi cơn hắt xì. Đêm qua nàng cũng bị như thế này, nhưng đối với mùi hương này có vẻ nặng hơn.

Trước mặt nàng là mộ tú bà khoảng ba mươi ăn mang đậm đặc, từ trên xuống dưới toàn đồ màu đỏ, mặt không biết đắp bao nhiêu lớp phấn, ngày qua nàng không để ý bây giờ nhìn thấy đúng là kinh người mà.

Ở sau có hai gia nhân to lớn đang sẵn sàng chờ mệnh lệnh.

Mộ ta nhìn thấy nàng đã tỉnh, mặt trở nên xảo trá.

Ngọc Yên tâm tình không đổi, cứ ung dung nhìn người đối diện. Mộ nhếch mép, nói thẳng.

-Tôi nay tiếp khách, không có vấn đề gì chứ?

Mộ nắm lấy cằm nàng nâng lên, đánh giá dung nhan vẫn mang khí chất nam nhân.

-Được theo ý người...

Ngọc Yên sát khí toả ra, trừng mắt nhìn. Bà ta cả kinh con người trước mắt, cảm giác như có một khối đá đè lên người.

-Đã rơi vào đây mà không biết sợ, cho dù phụ mẫu người tới đây cũng đừng mong thoát khỏi tay ta...!

Giọng nói có phần hỗn loạn được nàng thu lấy hết.

“Đang run rẩy mà còn muốn làm càn...Ta cho người toại nguyện “

-Thoát hay không thoát cũng được.... Người muốn ta tiếp khách thì cũng phải sạch sẽ một chút chứ...Nàng vẫn tâm tình như thường, như mặt sống tĩnh lặng không ai có thể làm cho nó gợn sóng.

Nhìn kĩ lại xung quanh, Liều Linh và nàng một đêm nhốt ở phòng củi, bên trong chỉ có hai thứ rom và củi, thêm một chút sắc màu là những con gián chuột đang bò xung quanh.

-Nếu người có ý đồ muốn trốn thì đừng trách ta...

Mộ tú bà lại hoảng sợ nên muốn đe dọa trước, người này khí chất cao ngạo, rõ là người không đáng thuộc về chốn phong lưu. Nhưng thì sao, có được nàng coi như có một ổ tiền lớn, nghĩ đến đó bà ta phần chần lại.

-Ta và tiểu thư chỉ là nữ nhân yếu ớt đâu phải như nữ nhi Bắc Thủy Quốc võ công đầy người, chẳng có sức mà thoát ra...

Liều Linh muốn làm sự nghi ngờ của tú bà giảm đi. Cô cũng hi vọng Ngọc Yên sẽ lựa chọn đúng, nếu không cô cũng sẽ bị tàn hoa bại liễu ở nơi này.

Bà ta cũng trầm luân suy tính.

“Hai chủ tử này quả là khác thường ... Mong điều con bé này nói là sự thật, nếu không không tránh khỏi phiền phức “

-Biết điều thì lo phục vụ cho tốt.... Người đầu dẫn chúng đi!

Hai tên gia nhân mạnh tay kéo hai người dậy, Ngọc Yên nhếch môi liếc nhìn hần một cái làm tên gia nhân kinh sợ.

Liễu Linh mặt hơi trắng, nhưng vẫn còn nghe lời.

Hai người đi ra khỏi căn phòng cũ kĩ, đến nhà trước màu mè thấy rõ. Nhìn xung quanh chỉ thấy nam nhân đang trêu hoa ghẹo nguyệt với những cô nương cũng không đứng đắn gì. Nàng lướt qua vài người, nam nhân ôm eo nữ nhân, nữ nhân nịnh nọt nam nhân chẳng ai để ý đến nàng và Liễu Linh đang bị trói. Trong mắt họ, nàng và Liễu Linh chỉ là những bị trói mà thôi chắc là quý tiện gì đó.

Nàng thì khinh bỉ không rõ nhìn cái gì, Liễu Linh thì vẫn khép nép đứng sau lưng nàng.

-Vào trong...

Cả hai bị đẩy vào căn phòng chứa bồn tắm lớn.

-Tắm rửa sạch sẽ, đừng nghĩ đến việc trốn thoát....

Mụ tú bà nói xong, cánh cửa đóng lại. Mùi hương hoa hồng lan toả cùng với làn hơi nước bốc lên làm căn phòng thêm mờ ảo.

-Tỷ... Giờ tỷ định làm gì?

Trong lúc nói chuyện Liễu Linh nghịch nước một chút, dù gì cũng phải thư giãn.

-Muội ở đó ngồi xem kịch, chỉ cần xem ta biểu diễn là là được, ở đây người tính toán quá nhiều, người tính ta, ta tính người thế mới công bằng.

Mùi hương tuy nồng nặc một chút, nhưng cũng làm nàng khá dễ chịu. Lát sau, nàng khoác lên y phục màu hồng nhạt, nàng có tìm màu dễ chịu hơn nhưng lại không có nên bắt quạ chọn màu này, nó khá hở hang phần trước ngực, ở dưới chân nhưng bản thân nàng là người hiện đại nên cảm thấy bình thường. Khi Ngọc Yên mặc lên Liễu Linh bất ngờ. Không ngờ y phục dành cho chốn phong trần nhưng khi Ngọc Yên mặc lên lại cảm thấy dung mỹ tuyệt tực*, khác hẳn nữ nhân khác.

*Dung mỹ tuyệt tực :xinh đẹp nhưng không dung tục.

Khác với Ngọc Yên, Liễu Linh khá ngại ngùng khi mặc trang phục như vậy, tuy nó không hở hênh cho lắm.

Ngọc Yên mở cánh cửa ra, hai tên gia nhân đang đứng canh ngoài cửa, nàng khẽ nhủ mày.

“Để nam nhân canh ngoài cửa, có biến thái không chứ”

Lúc này khi tắm, nàng đã biết có hai người ngoài cửa nhưng giờ nhìn thấy thực sự không chấp nhận được. Hai tên gia nhân thấy nàng, mặt đỏ ửng.

Mụ tú bà tiến tới gần, cẩn thận đánh giá nhan sắc của nàng.

-Quả là nhan sắc không tầm thường...

Mặt nàng còn một lớp hóa trang, nếu gỡ ra còn tuyệt mỹ hơn mấy lần. Liễu Linh đứng sau lưng nàng lấp ló. Bà ta cũng chuyển ánh mắt sang Liễu Linh.

-Tuy không bằng nhưng vẫn có phần hơn người... Hôm nay, các người phải phục vụ vị khách đầu tiên. Ai ra giá cao nhất người sẽ thuộc về người đó...

Nàng nở nụ cười hình bán nguyệt, lạnh giọng trả lời.

-Được....

Nàng và Liễu Linh bước lên lầu nhìn xuống, hôm qua không có cơ hội nhìn rõ một chút nên hai nàng cũng quan sát ít nhiều. Quan cảnh không có gì lạ thường lắm, chỉ là nam nhân và nữ nhân, nữ nhân và nam nhân. Đặc biệt nhất, chỉ có một sân khấu đang được chuẩn bị. Ngọc Yên nhìn là hiểu tất cả. “Muốn ta biểu diễn tài nghệ... Vậy thì nhờ tài nghệ của ta... Từ lâu này cũng nát...”

Nàng nhìn lên trời đang pha màu trộn vào nhau, nhưng màu đen đang chiếm ưu thế.

Ánh đèn được thấp sáng, không khí ở đây càng náo nhiệt hơn.

Nàng và Liễu Linh buộc phải trang điểm, nhưng chỉ là cho có. Bước ra khỏi phòng, tú bà đứng trước cửa chờ đợi hai nàng.

-Các người mau chuẩn bị... Sắp đến lượt các người rồi đấy...

Bà ta chỉ xuống sân khấu ca vũ đang nhảy múa. Hai người tiến gần phía sau sân khấu, chiếc rèm màu đỏ che mắt hai người.

-Các người tên gì?

Liễu Linh đang lúng túng, Ngọc Yên thân nhiên trả lời.

-Ta là Hạ Chi, đây là Hạ Lan.

Nàng suy cho cùng cũng mượn tên người khác và lấy tên bừa, nàng đâu phải người giỏi đặt tên đâu.

Như lúc này đã nói, Liễu Linh không nói gì, nàng chỉ xem Ngọc Yên diễn kịch, chỉ là không biết nó hay hay dở đây.

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Đoàn vũ nữ vừa múa xong, Ngọc Yên xoay qua nói với tú bà.

-Ta muốn ra trước...

Nụ cười tính toán nhếch lên.

-Được...

Bà ta đứng lên trước sân khấu, giọng ngon ngọt muốn dụ dỗ người khác, quả không hổ danh là người trong nghề nhiều năm.

-Các vị, hôm nay Từ lâu chúng ta có vị cô nương mới tên Hạ Chi sau đây sẽ biểu diễn một khúc, chư vị khách quan ở dưới nếu vừa ý xin mời ra giá, ai trả giá cao nhất sẽ thuộc về người đó...

Giọng nói trầm trồ, cũng không kém phần háo sắc vang dội.

-Được... Được...

-Hoan hô...

-Bắt đầu đi...

Vừa xong, Ngọc Yên bước ra. Giống tiên nữ giáng trần lại tĩnh lặng như nước lặng mùa thu, mỗi điệu múa, nét mặt cử chỉ của nàng đều bị lũ nam nhân nắm hết. Nói thế, Ngọc Yên có biết múa máy gì đâu, chỉ là trên phim bắt chước một chút cùng với cánh tay loạn xạ, nên các điệu múa trở nên độc đáo.

Mọi ánh mắt đổ dồn về nàng, kể cả nữ nhân trong lòng đang uất hận, ghen tỵ với nhan sắc của nàng.

Lũ nam nhân vẫn ngắm nghía, thèm muốn nàng, dù cho tán gia bại sản cũng vừa lòng.

Bàn tay uyển chuyển, nụ cười nghiêng thành làm bao người rung động vì nàng.

-Một nghìn lượng !

Không đợi nàng múa xong, có người đã ra giá.

-Hai nghìn lượng!

Không để mỹ nhân bị cướp mất nhiều người cũng ra giá và số tiền ngày càng tăng. Nhưng không ai quên nhìn cử chỉ chuyển động của nàng.

Ngọc Yên nhũn mày một chút, tuy giá cả có cao nhưng đâu vừa lòng nàng, đối với lũ phung phí tiền như thế này đúng là hại nước hại dân mà.

Ngọc Yên bước nhẹ nhàng đến chiếc bàn, nhẹ nhàng phát phơ tay, giả vờ như xu nịnh nam nhân. Ai cũng nhìn nàng với ánh mắt thèm thường.

Không ai để ý cánh tay nàng, Ngọc Yên lấy đồng đĩa bỏ vào ống tay áo.

Hành vi nhanh chóng tưởng không ai thấy hết cả, nhưng đã bị mỹ nam mặc áo đỏ nhìn thấy hết, hần chỉ nhấp một ly rượu, cử chỉ hết sức phong nhã. Tuy nhiên, cái áo màu đỏ thẫm của hần nhìn giống tên “nam sùng” hơn.

Ở giữa đài có một dải lụa màu trắng được treo từ trên cao thả xuống, cái này nàng đã nhờ chuẩn bị trước.

Bàn chân nhẹ nhàng nhấc lên trong không trung. Ngọc Yên đẹp như thiên tiên hạ phàm, bay một vòng tròn. Mọi người còn đang mê mẩn nét đẹp nghiêng nước nghiêng thành thì nàng nhếch lên nụ cười sát khí. Trong ống tay áo xuất ra từng chiếc đĩa, tuy làm bằng tre nhưng nhờ lực phóng chẳng khác nào mũi tên. Bàn ghế bắt đầu tan tành từng cái, bọn giàu có trợn mắt nhìn nàng người thì chạy toán loạn. Giờ nàng không phải là thiên nữ mà là ác nữ, dung nhan xinh đẹp chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

-Cứu... Cứu với...

.....(Help me -*-)

Khung cảnh giờ rất tán loạn, lũ nam nhân như ong như kiến vỡ mật chạy ra ngoài cửa, nữ nhân chạy vào phòng tránh những phát đạn của nàng. Tuy nhiên, không ai bị thương, Ngọc Yên chỉ cố ý phá hoại tài sản của mục tử bà mà thôi. Bà ta trợn mắt nhìn từng thứ bị phá hoại, rồi ngược lên nhìn nàng, bất giác nhìn qua Liễu Linh đang xem kịch.

-Dừng lại!!! Ta bảo ngươi dừng lại!!!

Ngọc Yên nhìn sang, Liễu Linh thấy tên gia đình đang dí dao sát cổ Liễu Linh. Nàng toé lửa đôi mắt, miệng hừ lạnh nhẹ bay xuống.

-Không ngờ ngươi lại biết võ công, đúng là ta bị lừa một vỏ đầu...

Mụ ta nhìn nàng có chút đề phòng, với thân thù của nàng e là thanh lâu của mụ xây dựng nhiều năm sẽ tan thành mây khói, không còn cách nào khác phải dùng cách hà tiện này.

Ngọc Yên vẫn đứng đó, bộ dạng không lo cho Liễu Linh chút nào.

-Tỷ...

-Thả ra...

Mụ ta nín cười, cho nàng bị ngốc, thứ đe dọa được nàng chỉ còn Liễu Linh, ngu gì thả.

-Ta nói thả ra... Điếc hả...

Nói xong, chiếc đĩa trên tay đã nằm trên tường xuất hiện vết nứt lớn. Bà ta cả kinh, người khẽ run, mồ hôi chảy không ngừng làm lớp son phấn bắt đầu trôi đi hết.

-Tại sao ta phải thả... Tốt nhất ngươi phải nghe lời ta không con bé kia sẽ chết....

Người nàng đơ cứng sát khí nặng, tay cầm quạt, người như bao quanh một mảng tối.

Ngọc Yên đang muốn ra tay thì từ đâu phóng ra một ly rượu trúng vào tay tên gia đình, hấn hết lên đau đớn bàn tay phải sưng đỏ. Liễu Linh nhân cơ hội bỏ chạy về phía nàng. Nàng ngược nhìn lên. Nam nhân mặc đồ đỏ vẫn thản nhiên uống rượu như không có chuyện gì xảy ra.

“Tên trai bao kia là ai vậy?”

Nàng không để hấn vào mắt, xoay về câu chuyện chính. Mụ giờ mắt trắng, không còn gì nữa rồi.

Ngọc Yên từ từ bước đến ,cười khẩy.

-Muốn đe dọa ta, làm chuyện ngu ngốc...

Nàng bước đến, dí chiếc quạt gần cổ mụ ta.

-A... Ta quên mất nha... Quạt quý thể này bị ngươi vấy bẩn thì tiếc quá...

Nói xong, nhặt con dao dưới sàn, ánh sáng phản chiếu từ con dao giờ đã kề trên cổ làm bà ta ngã khụy xuống, chất lỏng màu đỏ từ từ chảy ra từng chút.

-Tỷ... Sẽ chết người đấy...

Liễu Linh lo lắng đứng cạnh, cũng không thể ngờ thiên kim tiểu thư như Ngọc Yên muốn làm chuyện tày đình như vậy.

Nàng cười khẩy.

-Ây da, đây cũng là lần đầu tiên ta giết người nha, được làm chuột bạch của ta ngươi vinh dự lắm rồi đấy...

Con dao nhẹ nhàng di chuyển lên gương mặt trắng bệch. Bà ta run rẩy, ngược nhìn.

-Nữ hiệp... Xin tha mạng... Là do ta không biết trời cao đất dày...

Bà ta cầu xin, tỏ vẻ vô cùng hối lỗi, nàng lại có thêm phần chán ghét. Ngọc Yên đâu muốn giết người, chỉ là cho bà ta một bài học nhỏ nhưng phải nhớ cả đời.

Ở hiện đại, nàng có một khẩu hiệu người trong hội ai cũng phải thuộc “Stealing but not killing people”(Ăn trộm nhưng không giết người), nàng không thích người chết cho lắm vì ghét nhìn thấy xác chết (bật mí : nàng sợ ma) . Nói thế bây giờ giết người cũng thuận tiện à nha, không có cảnh sát, máy quét vân tay, dụng cụ hiện đại... Làm gì cũng thuận tiện thoải mái ra phết.

-Tha...Đề ta suy nghĩ một chút....

Nàng vuốt cằm giả vờ suy nghĩ, mặt hơi đầm chiêu.

-Tỷ tỷ...

Liễu Linh xem kịch này giờ cũng chán rồi, xem nữa chán ngấy mất.

-Được rồi... Được rồi... Đem số tiền hôm qua người lấy của ta ra đây...

Bà ta run run gật gật liếc mắt ra hiệu cho gia nhân. lát sau, một cái rương được đem ra, số tiền nhiều gấp mấy lần so với trước. Nàng xem xét, lật qua lật lại.

-Số ngân phiếu này dư rồi... Người tặng ta hả?

Con người bà ta khề động, nuốt nước bọt khan.

-Đúng... Đúng... Đó là của ngài hết...

Tú bà nhìn cái rương một cách tiếc nuối, tay nắm chặt đầm vào da thịt nhưng bị ống tay áo che mắt nên không thấy được.

Nàng khẽ cười.

-Vậy thì ta không khách khí à nha ...

Nói xong, trong rương không còn gì, bị nàng thu lấy hết.

Mặt người đối diện kia trắng bệch không còn một giọt máu. Tài sản nàng phá, tiền tài nàng lấy cái gì cũng không tha thì mụ còn gì nữa.

-Nể tình người biết điều, ta tha cho cái mạng già. Nếu có lần sau ta quyết không tha!

Giọng nói vừa đôi tình nghịch lại mang thanh âm lạnh lẽo làm những người ở đây buốt hết cả sống lưng.

Người con gái đứng trước mặt họ quả không phải người tầm thường, phải nói là con người cao cao tại thượng* người thường không dễ đụng vào.

*Cao cao tại thượng: tôn quý, cao ngạo.

Nàng ra hiệu cho Liễu Linh, hai người bước ra ngoài mặc cho khung cảnh hoang tàn ở phía sau.

Tú bà run run, sờ lấy cái cổ đang không ngừng rỉ máu.

-Quan... Mau báo quan... !!!

Bọn gia nhân vẫn đang nhìn về phía Ngọc Yên bước ra bỗng giật mình, nhìn về phía khuôn mặt vặn vẹo khó coi.

-Các người điếc rồi hả? Mau báo quan... Lũ ăn hại!!

Khuôn mặt nhăn nhó vặn vẹo lại thêm lớp bột trên mặt đang chảy làm cho con người này càng thêm khó coi. Bọn gia nhân nhìn mụ bằng con mắt khinh bỉ, niệt thị. Có cùng suy nghĩ về con người khó coi kia.

“Đúng là ngu không có thuốc chữa... Đã bị người ta dọa đến thế vẫn không sợ... Đã là lợn què còn muốn làm lợn què hơn...”

Nghĩ thế, mắt nhìn thế nhưng hành động vẫn tuân theo lời nói của mụ. Mụ là chủ, ta là tớ sao dám cãi lời.

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Ngọc Yên từ xa vẫn nghe thấy không khí nhốn nháo trong kỹ viện, nụ cười khinh khi.

-Đúng là không thể tha cho cho bà ta ... Linh, chúng ta phải tăng tốc...

Nàng cảm nhận được khoảng chừng hai mươi tên đang hướng về phía nàng nhưng với khoảng cách khá xa.

“Cái lũ này, y hết bọn cảnh sát chậm như rùa...”

-Sao vậy tỷ...

Nãy giờ bị Ngọc Yên kéo chạy, cô có làm gì đâu.

-Quan binh sắp đến... Ta rất muốn đánh nhưng sợ tốn thời gian, võ công muội còn yếu ba mươi sáu kế chạy là tốt nhất...

Liễu Linh ngẩn ngơ nhìn nàng, với tốc độ ngày càng tăng y hết con rối bị kéo lê giữa đường.

Nhiều người trở mắt nhìn hai nàng, hai nữ tử xiêm y mỏng manh với tốc độ kinh khủng, gây chú ý quá mức.

Ngọc Yên dừng lại, Liễu Linh đang có đà theo quán tính ngã một cái rồ đau.

Linh xoa xoa cái mũi, mặt mếu máo.

-Tỷ tỷ... Dừng lại thì phải nói cho ta biết chứ? Hại ta một cú ngã đau...

Nàng đỡ Liễu Linh dậy, mặt hơi hời hợt.

-Sao lại dừng ở đây ...

Nàng ngoảnh đi ngoảnh lại, kiểm tra một chút.

-Phía sau khách điểm nơi chúng ta ở trọ... Phía trên là phòng của chúng ta...

-Tỷ định...

Chưa nói hết lời, Ngọc Yên kéo lấy Liễu Linh bay lên, nắm vào khe cửa nhẹ nhàng mở ra rồi bay vào.

-Yên tỷ... Sao phải đi đường này...

Ngọc Yên vừa vào chăm chú thu dọn đồ đạc ngo qua.

-Bộ dạng của chúng ta mà đi đường trước có mà bị bắt... Từ đầu nữ phần nam trang, giờ lại ăn mặc như vậy quá lộ liễu...

Liễu Linh hơi miễn cưỡng nhìn bản thân đang mặc y phục không đứng đắn, đầu gật nhẹ.

-Linh, lại đây...

Liễu Linh đến gần, bị ấn xuống ghế. Ngọc Yên lấy ra một tay nải nhỏ lấy dụng cụ vẽ lên mặt Liễu Linh.

Liễu Linh bị bất động gần năm phút mặc cho nàng vẽ nghệch ngoạc trên mặt. Động tác loay hoay này giờ dừng lại, nàng cầm lấy gương đồng soi cho người đối diện.

Liễu Linh chạm vào mặt mình, bản thân tự hỏi.

-Người này là ai vậy?

Khuôn mặt kiều diễm, sống mũi cao đôi mắt cộng thêm nốt đen cạnh mắt tạo thêm phần tà mị quyến rũ. Tuy chưa nói là mỹ nam tuyệt sắc nhưng cũng là người đẹp trong đám nam nhân.

Ngọc Yên cười nhẹ, nhưng không trả lời. Nàng tự soi gương phác vài đường nét trên mặt mình. Nàng còn vẽ lâu hơn cả Liễu Linh.

Linh nãy giờ ngắm nghía khuôn mặt trong gương, giờ chỉ ước một điều đây không phải là dịch dung mà là một nam tử khác ,một nam tử thật sự xuất hiện trước mắt.

Liễu Linh ngó tới ngó lui, vẫn thấy nàng đang ngẩn ngơ loay hoay son phấn, trong lòng bỗng nổi lên hàm ý trêu chọc.

-Tỷ tỷ... Tỷ dịch dung cho ta một nam nhân xinh đẹp, giờ lại muốn tạo thành một đại mỹ nam nữa sao, tỷ đẹp sẵn rồi không cần lâu đến thế đâu...

Ngọc Yên khẽ động, xoay người lại. Nụ cười Liễu Linh tắt ngấm. Người đối diện đâu phải mỹ nam xinh đẹp. Trước mặt, vết sẹo dài trên má phải nhìn giống do đao kiếm trề con mà nhìn thấy chắc kinh sợ đến phát khóc.

-Đây... Đại mỹ nam mà muội nói đến đây...

Ngọc Yên này giờ khó khăn lắm mới tạo ra một vết sẹo trông như thật, ấy vậy mà có người không an phận rảnh rồi đi chọc người khác .

Liễu Linh mặt hơi tái, nhất thời không thích ứng.

-Tỷ mặt mỹ nam không chọn lại đi làm người xấu xí đi...

Nàng khẽ cười với đứa nhỏ không hiểu chuyện.

-Mộc tú vu lâm*...

*mộc tu vu lâm: quá nổi bật dễ gặp họa

Liễu Linh nghe cũng hiểu đôi chút, biết mình không nên nhiều lời, bất thành linh im lặng không nói.

Nàng lấy ra hai chiếc nón có lớp vải mỏng che bao quanh, đưa cho Liễu Linh một cái. Liễu Linh sờ ngó một chút, ngây ngô hỏi.

-Tỷ chuẩn bị khi nào vậy?

-Chỉ là đề phòng thôi, khuôn mặt ta giờ rất đáng sợ không che lại sẽ dọa người khác chết mất... Muội lúc đi cũng nên mang vào lúc đến đây khác lúc đi khác sẽ có người nghi ngờ...

Hai người hai chiếc tay nải dứt khoát bước ra khỏi phòng. Từ đầu đến cuối chỗ nào cũng che, Liễu Linh trả tiền trọ xong cùng nàng nhảy lên ngựa chạy ra khỏi trấn.

Tuy binh lính khắp nơi nhưng đa số không kiểm tra kỹ càng, đây chỉ là một cái trấn nhỏ nên càng lỏng lẻo hơn.

Nàng và Liễu Linh đã đi ra khỏi trấn nhưng vẫn chạy với tốc độ khá nhanh. “Có người đuổi theo...Chỉ có một người... Không dùng ngựa, khinh công chắc chắn rất mạnh.”

-Linh, muội đi trước... Có kẻ bám theo...

Liễu Linh gật đầu, phi ngựa chạy trước, Liễu Linh biết võ công của nàng rất cao, không cần lo lắng, phi ngựa chạy xa. Ngọc Yên dừng ngựa, đứng yên chờ khách. Nàng biết, chạy nữa cũng mất công người này đã đuổi theo đến gần. Chỉ bằng tiếp khách một chút ,để xem vị khách này muốn tốt hay xấu đây.

Ngọc Yên ngoái lại, có bóng dáng màu đỏ bay xuống trong phút chốc thân thể nàng đã bị bao phủ bởi màu đỏ rực.

-Người muốn gì?

Nàng bất động, cứ để hần ôm. Còn hần, nở ra nụ cười yêu mị ,phảng phất mùi hoa hồng trong thanh lâu vừa rồi.

-Không biết...

Nàng tức giận, dùng khuỷu tay đánh về phía sau. Tuy chưa biết mặt mũi người ở sau ra sao nhưng rõ ràng là nam nhân. Mà đến nàng đến đây tiếp xúc với đàn ông chưa nhiều. Nhưng chung quy lại, nam tử ở đây thích vòng vo, ăn nói dài dòng, lắt léo, khó hiểu. (~_~)

-À... Đúng rồi...Ta muốn nàng

Lời nói của hần hơi hơi gây thoe, như người vừa bị mất trí nhớ nhớ lại một điều gì đó vô cùng quan trọng.

-E... Hèm... Huynh đài... Hình như huynh làm người rồi... Ta là đàn ông, nếu muốn tìm vợ thì đi ngược lại vào trấn, rẽ phải rồi đi thẳng. Nơi đó có nhiều nữ nhân đáp ứng được nhu cầu của ngài... (Chỉ cái thanh lâu vừa rồi ý mà)

Nói thế, chứ trên đầu nàng đã xuất hiện ba vạch đen.

“Bị phát hiện quá dễ dàng không biết nên cho tên này một trận ko đây “

-Nhu cầu, hình như ta không có nhu cầu tìm vợ. Ở nhà ta có rất nhiều vợ... Xem nào, một, hai, ba... Nhiều quá đếm không xuể... Nhưng chưa có chính

phòng, bắt quá nếu thích ta cho nàng đứng đầu ...

Ngọc Yên mặt đen táp hai.

“Ôi mẹ ơi, nhiều vợ đến mức không đếm xuể... Tưởng hấn là tên nam sủng của nhà nào, thế mà cũng có vợ... Hầy....Cổ đại đúng là thế giới của nam nhân, tam thê tứ thiếp...”

Nàng lắc đầu, cảm giác thương cảm. Suy nghĩ cho cùng nàng cũng không nên ở lại đây lâu, ở hiện đại phiêu diêu tự tại tốt hơn.

-Nàng không đồng ý...

Ngọc Yên cười khẩy.

-Huỳnh đài, ta nói rồi... Ta là nam nhân... Ta không thích đàn ông...

Hấn siết chặt vai nàng, ôm nàng từ phía sau .

-Chẳng lẽ nàng thích nữ nhân...

Nàng giật mình một chút, hấn đang ở sau cổ nàng, chút nữa là roi chiếc nón trên đầu.

-Khuôn mặt ta đáng sợ... Người không sợ ư?

Nàng không vòng vo nữa, hấn biết thì cho biết luôn, bắt quá lấy cái mặt đáng sợ này dọa hấn bỏ chạy là được.

-Sợ... Ta không thấy nàng xấu...

Nàng không nhịn được cười mỉa mai.

-Chà...Chắc vợ người xấu quá nên không sợ chứ gì?

Hấn dường như không để ý đến lời nói của nàng. Đôi tay ý muốn lấy cái nón kia xuống. Nàng đầu để hấn vừa ý, đánh ngược vào tay hấn. Hấn chặn lại, còn muốn được hơn. Nàng muốn xoay người lại, đánh trực diện với hấn. Hai người ngồi trên lưng ngựa đánh nhau thật không tốt chút nào. (Khổ thân con ngựa -_-).

Ngọc Yên xoay người lại, nào ngờ mắt đã đầu hướng xuống đất. Hấn nắm tay giữ nàng lại, Ngọc Yên nhanh chóng lộn ngược người chạm đất giữ thăng bằng. Cái nón trên đầu cũng bị rơi xuống đất, lộ ra vết sẹo dài đáng sợ.

Ngọc Yên tức giận chỉ thẳng vào mặt hấn.

-Người... Xuống đây đánh nhau một trận...

Hấn cười khẽ, ung dung ngồi trên con ngựa của nàng.

-Nàng bao lực quá đấy...

Nàng nhìn đối diện hấn, cẩn thận đánh giá con người này. Một vẻ đẹp ma mị điểm áp quần phương*, đôi mắt mị hoặc, sống mũi cao, đôi môi bạc, gương mặt cân đối hài hoà, là con người lí tưởng của các cô nương.

*Điểm áp quần phương : đẹp điên đảo, lấn át tất cả

Nàng giờ thì sao, vết sẹo dài bên phải, chân tay mảnh khảnh. Người ngoài nhìn vào chắc khác dị nhân.

Đúng là càng nhìn, càng thấy bản thân mình thảm hại.

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Người ta thường nói ‘Người đẹp vì lụa’. Đối với Ngọc Yên ‘Lụa xấu vì người’.

Nàng tự lắc đầu, tự ngán ngẩm về mình. Đúng là tự làm tự chịu, ai bảo bản thân làm mình xấu, bộ y phục làm bằng lụa tốn mấy chục lạng bạc coi như bỏ

đi. Bây giờ, một nông phu cũng chẳng bằng.

-Nàng đang nghĩ gì vậy?

Hắn đập tan những suy nghĩ trên mây của nàng này giờ.

-A...Nàng đồng ý rồi phải không... Chúng ta về thành thân luôn nhé.

Hắn ngồi trên ngựa của nàng, muốn ăn đậu hủ của nàng. Trơ trẽn, hết sức trơ trẽn. Nếu giờ có một con dao ở đây, nàng muốn đâm hắn vài nhát cho hả giận.

-Không đùa nữa... Trả ngựa cho ta...

Nàng lườm hắn, nhưng hắn thì không có động tĩnh gì chỉ cười khanh khách vài tiếng. Hắn xem thường nàng, nếu hắn không cung kính người thì đừng mong người cung kính hắn. Nàng dùng khinh công đánh về phía hắn. Hắn không những không đánh lại, mà còn thúc ngựa bỏ chạy.

-Đáng ghét! Ngươi đứng lại cho ta!

Ngọc Yên dùng khinh công đuổi theo hắn, hắn không một chút mảy may không thêm để ý đến nàng.

Ngọc Yên nhìn xung quanh, đã vào một rừng tre màu xanh ngắt. Nàng thuận chân nhảy lên một cây tre lấy đà đuổi theo.

-Kịp rồi...

Nàng bay xuống, định đánh hắn từ phía sau. Bất ngờ hắn chụp lấy tay nàng thuận đà quay mấy vòng, nếu là trên phim thì người ta tưởng một cặp tình nhân đang tương ái rồi. Nhưng ai hiểu cảm giác của nàng, giờ chỉ muốn nôn.

Đầu của nàng ong ong, cũng không biết bản thân đã nằm gọn trong tay hắn.

Một lát sau.

Vẫn là tư thế đó, hắn vẫn ôm nàng, tư thế ám muội. Mặt còn áp sát gần, bốn con mắt đang đối chọi nhau.

-Thả ra...

Đầu nàng đập vào đầu hắn, hắn dùng tay xoa xoa lên cái trán mỏng manh của mình.

-Đầu nàng làm bằng sắt hay sao mà cứng quá vậy, nàng định ám sát phu quân tương lai của mình sao...

Hắn hic hic vài tiếng, y hệt như mới bị nàng bắt nạt. Nếu thế này, có ngày nàng bị fan hâm mộ của hắn cho vài quả trứng gà mất.

-Ta không phải vợ ngươi...

-Không phải sau này phải...

-Ta chưa thành thân với ngươi...

-Nếu nàng thích mai thành thân ...

-Ta không thích ngươi...

-Không sao, không thích sau này sẽ thích. Ta thích cái vụ tiền hôn hậu ái* như thế này nha ...

*Tiền hôn hậu ái : cưới trước yêu sau. Hắn híp mắt, híp mũi cười tươi.

Màn kịch hỏi xoáy đáp xoay của nàng và hắn dường như chưa kết thúc, nàng xoa xoa huyết thái dương, hắn sắp làm nàng tức chết rồi. Thế thì nói câu chủ chốt.

-Ngươi không sợ “dung nhan” này của ta sao?

Nàng nhấn mạnh hai từ “dung nhan” cho hắn biết, khuôn mặt của nàng xấu xí đến mức nào. Thế mà hắn tỉnh bơ, giống như mọi chuyện rất đổi bình thường. Hắn uốn cong lọn tóc của nàng, ngây thơ nghịch dại.

-Đừng tưởng ta không biết thuật dịch dung, ta là người giúp nàng cứu tiểu muội muội của nàng...

Nàng giật mình, đúng là tên đó mặc đồ đỏ, nhưng lúc đó không để ý đến.

-Ngươi là tên trai bao đó sao?

Hắn không hiểu lời nàng nói.

-Trai bao là gì, có tốt không?

Nàng bật cười ha hả, đúng là đúng từ không đúng lúc. Nàng lau nước mắt, vừa cười vừa nói.

-Trai bao là nam sùng, ta tưởng ngươi là nam sùng của phu nhân nào đó...

Hắn cứng họng, trở thành người đàn ông hóa đá. Từ trước đến nay có chưa ai dám nói hắn như vậy, nàng quả là to gan mà. Không khí u ám vây quanh nàng, nhưng nàng vẫn mặc sức cười.

Hắn tựa vào đầu nàng, mặt đối mặt.

-Vậy ta muốn làm trai bao của nàng...

Hơi thở của hắn phả vào mặt nàng. Nàng ba vạch đen tập ba.

“Cái gì, tên này có biết liêm sỉ là gì không đây, không biết hắn đắp bao nhiêu lớp bùn mà mặt dày đến thế...”

Phá tan không khí này, một người mặc đồ đen đi đến không chút động tĩnh.

-Chủ nhân... Có tin báo...

Hắn quay lại ra hiệu cho tên kia đi trước.

-Bây giờ ta phải xa phu nhân tương lai rồi, đừng quá nhớ ta nha... Sau này gặp lại...

Hắn hôn nhẹ lên trán nàng, nhảy xuống ngựa, hắn lao nhanh như tan vào trong không khí. Nàng nhìn hắn, cũng nhảy xuống ngựa, vuốt bồm nó.

-Tội nghiệp, chắc ngươi mệt lắm rồi... Xin lỗi nha...

Nó giống như đang đồng tình với nàng, này giờ hai người đề lên còn chơi thêm màn đánh nhau, nó muốn chết lên chết xuống đấy chứ.

Nàng ngồi xuống một gốc cây to, trong tay nắm một thanh chủy thủ bằng bạc được chạm khắc tinh xảo. Là lúc này trước khi đi hắn đặt vào tay nàng. Ngọc Yên nhìn qua, là một con dao tốt, có khắc chữ Hàn. Nàng cũng đặt ra câu hỏi, không biết hắn họ Hàn hay tên Hàn nhi.

Nàng so với cái quạt trước, hai cái được coi là vũ khí tốt để phòng vệ. Nàng ngần ngừ một lúc.

-Tỷ tỷ....

Tiếng ngựa hí làm Ngọc Yên ngước lên, là Liễu Linh.

-A, Linh...

Liễu Linh nhảy xuống ngựa. Dáng vẻ hơi lo lắng.

-Tỷ sao chậm thế... Làm ta lo lắng muốn chết.... Phải quay lại tìm..

Nàng cười hi hi. Hai người không nói một câu, nhảy lên ngựa chạy về phía trước. Liễu Linh cũng không hỏi. Nàng biết hỏi cho phí lời, giờ chưa xác định đi về đâu, cứ để Ngọc Yên tự quyết định vậy. Bọn họ đâu biết đang chạy về phương Bắc. Ở đâu đó trong hoàng cung.

Trường Minh Điện.

-Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Vũ Lăng Nguyên mặt trường bào đen kết hợp với đường viền màu vàng làm tôn lên dáng vẻ uy nghiêm của đế Vương. Hắn ngồi lên ngai vàng, phía dưới là đông đảo quần thần, bên xếp văn, bên xếp võ. Hắn chỉ nói một câu.

-Có chuyện gì bẩm tấu. Nếu không bái triều.

Lần lượt thứ tự từng người bước lên.

-Đông..

-Tân tướng quân không cần nhiều lời, trẫm đã phái người đến phía đông dẹp loạn rồi..

-Hộ...

-Trẫm đã làm có phương án, không cần tăng thuế của dân chúng...

-Binh...

-Binh lính thiếu lương thực, trẫm đã sai người tiếp tế...

Vũ Lăng Nguyên giải quyết tất cả vấn đề quan lại bầm tấu. Hắn lướt qua, chỉ thấy Vũ Lăng Ngọc thông thả chờ bãi triều.

-Nếu không có chuyện gì, bãi triều...

Hắn định đứng lên.

-Hoàng thượng, thần có chuyện bầm tấu...

Tể tướng Hàn Thiên Hải bước lên, chấp tay cung kính. Vũ Lăng Nguyên nhú mày, hẳn nghĩ Hàn Thiên Hải sẽ nói chuyện con gái mất tích, lần trước hắn không nhắc chắc chắn lần này nhắc. Hắn ngồi xuống, gật đầu.

-Bẩm Hoàng thượng, gần đây ở thôn Hoài Bắc ở phương Bắc nổi lên dịch bệnh, không có phương pháp dập tắt, thần suy nghĩ nhiều ngày nhưng vẫn chưa có biện pháp, mong Hoàng thượng có biện pháp giúp đỡ dân chúng gặp nạn...

Vũ Lăng Nguyên lại nhú mày, cảm giác như bản thân bị ép buộc.

-Tể tướng, chỉ là dịch bệnh ở thôn nhỏ, chỉ cần một tướng quân đến dọn dẹp (giết) là xong, hoàng thượng ngày đêm bận rộn chính sự, không nên để chuyện con con này phiền hà...

Lương Quan, Lương đại tướng quân lên tiếng đồng ý đầy nội lực, ra dáng là người luyện võ. Mặt ông ta chiếm chệch, có bộ râu đen thân mặc áo giáp, chỉ riêng thiếu một cây kiếm. Hàn Thiên Hải nhìn qua ôn hòa nói.

-Đại tướng quân, tuy chỉ là bệnh dịch nhỏ nhưng không điều gì chắc chắn nó sẽ không lan rộng, lan ra một vùng, nếu ngài muốn giết thì có giết nổi không. Với lại, họ là con dân Thanh Phong Quốc, là những người dân nộp thuế cho triều đình, thì phải có trách nhiệm với họ, đâu phải là kẻ địch mà đòi chém đòi giết.

Nhiều quan viên nghe Hàn Thiên Hải nói, cho là phải nhưng đa số là quan văn.

-Vậy tể tướng có cách giải quyết không?

Lương Quan, nhếch méch vuốt cằm râu nhỏ, rõ ràng dõn Hàn Thiên Hải.

-Ta chưa có cách, không thể giúp Hoàng thượng phân ưu...

Hắn cười lớn.

-Hoàng thượng, thần đề nghị sai người đi dọn dẹp... Mong Hoàng thượng ân chuẩn...

-Hoàng thượng ngàn vạn lần không được... Đó là con dân Thanh Phong Quốc...

Hàn Thiên Hải lên tiếng can ngăn. Hai bên theo hai luồng ý kiến, hai phái đối địch nhau. Nhưng cùng quỳ xuống đồng thanh một tiếng.

-Hoàng thượng!

Vũ Lăng Nguyên hơi nhúc nhích đầu vì màn cãi cọ nảy giờ.

-Để trẫm suy nghĩ thêm...Bãi triều...

-Hoàng thượng...

Lại thêm một người đứng ra. Trán hắn xuất hiện gân xanh, người mất đi sự ảm nẫn.

-Có chuyện gì?

Giọng hắn đầy sát khí chĩa về phía viên quan kia.

-Hoàng thượng, Quý phi nương nương đã mất tích hơn một tháng...

Chưa nói hết, Vũ Lăng Nguyên cắt ngang.

-Trẫm đã sai Ngự lâm quân tìm kiếm, không cần Trung đại nhân lo lắng...

-Nhưng...

-To gan, Tể tướng thân là phụ thân chưa lo người lo cái gì?

Hắn rung rẩy quỳ xuống, quả thật hắn chỉ muốn nịnh nọt Tể tướng mà thôi. Hiện nay, trong triều đình chia thành hai phái, Tể tướng và đại tướng quân, hắn thân là quan văn đương nhiên phải nịnh tể tướng.

-Tể tướng có ý kiến gì không?

Hàn Thiên Hải vẫn bình tĩnh như thường.

-Thần không có ý kiến.

-Thế thì bãi triều.

Hoàng thượng vừa rời đi, đám quan lại xum với nhau xì xào, có vài người đi nịnh Lương Quan, Hàn Thiên Hải.

-Con gái mất tích mà Tể tướng không lo lắng, có phải nhờ con nên lên đem về phù phải không?

Lương Quan không ngừng công kích Hàn Thiên Hải.

-Đại tướng quân không nên ăn nói ngông cuồng, tốt nhất nên về dạy bảo Lương phi đi, vào cung hơn mấy năm vẫn chưa có long thai...

Hàn Thiên Hải không muốn nể mặt con người này, hắn luôn công kích người khác, nhất là ông.

-Người...

Lương Quan phui áo bỏ đi, mặt hầm hầm. Hàn Thiên Hải thở dài, quả thực ông luôn lo lắng cho Ngọc Yên.

-Tham kiến quốc sư....

Vài tên quan nhỏ cung kính hành lễ với người mặc y phục màu xanh. Có thể nói vị quốc sư này rất bí ẩn, tuy có người biết mặt nhưng không biết vị quốc sư này có nhiệm vụ gì, không tham gia triều chính, suốt ngày thoát ẩn thoát hiện ở trong cung, chỉ biết là người thân tín của Tiên hoàng nên mới được Hoàng thượng giữ lại.

-Hàn huynh, đang lo lắng cho Ngọc Yên...

Nam nhân mặc đồ xanh kia đi thẳng đến hỏi Hàn Thiên Hải.

-Không chỉ ta, Ngọc Phượng rất sốt ruột, suốt ngày đóng cửa, ngay cả ta cũng không muốn gặp...

Nói xong, lại thở dài, nhìn là biết có nhiều ưu phiền. Hai người ngẩng mặt trời lặn, thấp thoáng thấy trăng xuất hiện sớm. Mầu hơi xanh, hơi trắng, hơi đỏ cam lẫn lộn làm cho người cảm giác buồn hơn, cảm giác hơi rùng rợn.

-Huynh không cần lo, Ngọc Yên không còn là Ngọc Yên nữa....

Hàn Thiên Hải xoay qua hỏi Quốc sư.

-Nó đã đến....

-Ân

Quốc sư gật đầu.

-Đang đi lên phương Bắc

-Không phải vùng bệnh dịch chứ?

Hàn Thiên Hải nhíu mày, nơi đó ông đã nghiên cứu nhiều, trông giống bệnh dịch lại không giống bệnh dịch, có khả năng vô phương cứu chữa, nếu đến đó sẽ chết mất.

-Ta không biết...

Quốc sư ảm đạm trả lời, hắn cũng thấy trong lòng bất an. Trời bắt đầu tối, ánh đèn được thắp lên hai người hai ngã rẽ chỉ để lại không khí im lặng trước Trường Minh Điện xa hoa.

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

- Ất xì... Ất... Xì...

Ngọc Yên nhủ mảy, xoa xoa cái mũi hình như có ai đang nhắc tới nàng.

- Tỳ...tỳ trùng phong hàn rồi... Đừng ngồi ở đó nữa...

Ngọc Yên xua xua tay, nàng và Liễu Linh đã thuê được phòng trọ, nãy giờ nàng đang ngồi gần cửa sổ ngắm cảnh ở phía dưới.

- Không phải... Không phải... Chỉ là ai đó nhắc tới ta thôi...

Liễu Linh ngậy ngốc nhìn nàng.

- Ko phải ba lần mới là người nhắc sao?

Nàng cười trừ một cái, nhìn Liễu Linh. Từ từ giải thích.

- Thường là thế nhưng ta thì khác.... Thường thường ta hất xì một cái là có người vô tình nhắc đến ta, hai cái là có người tốt bụng đang lo lắng cho ta, ba cái là có người đang nói xấu ta... Cái này là kinh nghiệm từ nhỏ của ta à nha...

Liễu Linh gãi đầu, cái kinh nghiệm gì mà lạ thế, chưa nghe bao giờ.

- Kinh nghiệm của tỳ lạ quá... Mà tỳ hất xì hai cái nghĩa là có người nhớ tỳ rồi. Là ai vậy nhỉ?

Liễu Linh gõ gõ cằm, xum lại gần Ngọc Yên.

- Làm sao ta biết là ai?

Nàng gơ hai tay lắc lắc biểu thị không biết. Nói thật nàng cũng muốn biết là ai lắm chứ, từ lúc đến đây trừ Liễu Linh nàng có thân ai đâu. Cho dù người thân lúc trước của thân xác đến gặp nàng nàng cũng chẳng biết là ai. Mà nàng mặc xác, quan tâm làm gì chứ. Mục tiêu của nàng bây giờ là chu du thiên hạ, với tìm tin tức của Cổ ngọc. Nàng không muốn ở mãi nơi này, chỉ tiếc còn có Liễu Linh làm nàng lo lắng. Vì vậy, nàng phải kiếm nhiều tiền xây cho Liễu Linh một cái nhà để sung túc cả đời, để nàng trút đi gánh nặng.

- Được rồi, chúng ta đi ngủ thôi...

Nàng dụi con mắt, hôm nay nghỉ sớm một chút. Mấy ngày hôm nay xảy ra nhiều chuyện quá. Ngọc Yên nằm trên giường, tay cầm mảnh Cổ ngọc, xoa nhẹ.

- Cổ ngọc ơi cổ ngọc... Ngươi đưa ta đến đây có mục đích gì... Ta làm sao mới trở về được đây...

Nàng thều thào, giọng yếu ớt mắt bắt đầu lim dim chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau.

- Lộc...cộc... Lộc...cộc...

Hai bóng lưng đang chạy trên lưng chừng núi giữa ánh trời gay gắt. Hàn Ngọc Yên đội nón làm không khí trở nên nóng hơn, cái mũ này nói sao rất vương vít à nha. Trong phim, người ta đội sao còn nhìn thấy đường, nàng đây như mù luôn, cổ một chút mới thấy rõ.

- Tỳ tỳ... Nhìn kia, đằng kia có người...Một người, hai người, ba người... Rất nhiều người... Tỳ sao nhiều người thế...

Ngọc Yên nhìn về hướng Liễu Linh chỉ. Đoàn người san sát nhau, ăn mặc rách nát, đàn ông diu phụ nữ, phụ nữ chăm sóc trẻ con, trông rất khác khổ. Nàng vuốt cằm đắm chiêu nhìn.

“Đúng là nhiều người thật... Chẳng lẽ là...”

- Họ bị sao vậy nhỉ..

- Là dân tị nạn...

Nàng cười khẽ, Liễu Linh nên nói là ngây thơ hay ngốc nghếch đây, chuyện thế mà không kinh nghiệm bằng người mới đến như nàng.

-Hoàng đế ơi hoàng đế... Nên gọi người là hôn quân hay minh quân đây... Bình Thành xa hoa bấy nhiêu thì nơi này hoang tàn bấy nhiêu... Đây gọi là quốc thái dân an trong truyền thuyết ư?

Liễu Linh sốc tận não, nàng lại nói những lời như vậy chẳng khác nào muốn tru di cửu tộc, chẳng lẽ nàng thù hoàng thượng lắm sao.

Nàng thúc ngựa chạy đến gần một nông phu, hỏi.

-Xin hỏi lão bá, mọi người làm gì mà đông vậy?

Ông ta quan sát, nhưng nàng đội nón có màn che nên không thấy mặt, chỉ đánh giá qua trang phục nam nhân của nàng.

-Xin hỏi vị công tử, ngài đang muốn đi về hướng đó sao?

Ông ta không trả lời còn hỏi ngược lại nàng. Ngọc Yên gật đầu.

-Àn...

Lão ta mặt hoảng hốt, tay giờ loạn xạ can ngăn.

-Không được... Tuyệt đối không được... Nếu công tử đi đến hướng đó chỉ có chỗ chết....

Nàng ngạc nhiên, ông lão này lo lắng thế chẳng lẽ xảy ra chuyện gì lớn.

-Tại sao không được đến đó...

-Chỗ đó... Thôn Hoài Bắc đang có bệnh dịch, không có phương pháp chữa khỏi... Nếu đến đó chỉ có đường chết...

-Vậy sao mọi người không bị gì?

Nàng cũng không hiểu cái này cho lắm.

-Chúng ta là thôn nhân bên cạnh vì không muốn bị lây lan nên phải tha hương đất khách... Chúng ta cũng không biết đi về đâu... Ngay cả huynh ta ở thôn Hoài Bắc cũng bị nhiễm bệnh dịch, ta ích kỷ bỏ lại huynh ấy...

Nói xong, mặt lão đỏ hoe. Người xung quanh cũng phát lên tiếng khóc thút thít. Nàng mỉm cười.

-Chỉ là bệnh dịch thôi mà... Linh đi...

Liễu Linh chần chừ, trong lòng rối loạn.

“Là chỗ chết đó... là chỗ chết đó...không sao còn có tỷ... Chết đó ... Không sao đâu...”

Liễu Linh như có hai phân thân làm đầu óc càng thêm bấn loạn

-Nhưng... Tỷ... Công tử...

Nàng quay lại, nở nụ cười toả nắng.

-Gi...

Liễu Linh đỏ mặt, không thể chống chế được nên phải theo.

-Công tử... Ngài sẽ chết đó...

Lão nông phu hét lớn, vẫy tay ra hiệu. Ngọc Yên chỉ đáp lại một câu chăm chọc.

-Không sao... Không sao... Chỉ là chết thôi mà. Đời này Hân... À quên... Liễu Anh ta đã chết một lần rồi. Chết thêm lần nữa không sao...

Lão lắm bả nhớ kỹ hai chữ Liễu Anh, hình như lão đang đặt le lối hi vọng vào nàng.

-Vậy Liễu Anh công tử, chúng ta ở đây chờ tin của ngài...

Nàng không ngoảnh đầu nhìn lại, cũng không hứa hẹn gì với lão nhưng hình như nông phu đó tin vẫn tin nàng. Hai người đi xa dần, hai cái bóng dần dần mất hút.

Xơ xác, toi tã, thậm hại là những từ có thể diễn tả quang cảnh lúc này. Nhà không ra nhà, vườn không ra vườn, y hệt bãi tha ma.

-Tỷ... Nơi này đáng sợ quá...

Ngọc Yên cũng nuốt nước bọt, bình sinh không riêng Liễu Linh, nàng cũng sợ ma lắm chứ. Nàng đỏ mặt, trấn tĩnh.

-Có gì đâu mà đáng sợ....

Linh tính Liễu Linh mách bảo, không nên tin tưởng lời nói của Ngọc Yên nhưng vẫn a dua theo.

-Đúng là không có gì...

Hai người tự trấn tĩnh cho nhau, cười hi hi, bù cho nhau sự tự tin. Nàng vẫn len lỏi theo con đường hoang vắng, đến nơi có một thanh gỗ đầy gai nhọn chắn ngang.

-Đứng lại... Có biết đây là ổ bệnh dịch không... Còn không mau biến!

Vài tên lính bật miệng bật mũi chắn ngang trấn áp nàng, không cho nàng vào trong. Hình như cả thôn này bị bao vây rồi. Chúng nghĩ nàng và Liễu Linh bị lạc đường, nên mới đuổi đi.

-Còn không đi! Muốn chết hả? Nơi này sắp thành bình địa rồi... Không có gì để xem đâu!

Một tên hung hăng đến la lối trước mặt nàng. Ngọc Yên bất khả tư nghị*, không ngờ Hoàng đế lại thối tha như thế, thôn này chắc khoảng vài trăm người, nói giết là giết, dễ dàng quá.

*Bất khả tư nghị : Không thể tin được. -Cho ta vào...

Tên lính ngạc nhiên, chẳng lẽ tai nàng điếc rồi, không nghe hắn nói gì sao, là chết đó. Nàng không đợi hắn trả lời, quay ngựa lại lấy đà phi thẳng qua mấy phi lao nhọn. Nàng đã vào trong, đã không còn đường lui.

-Linh, đợi ngoài đó chờ tin tức của ta... Liễu Linh bị chắn đường nên không đi được, trợ trợ ở đó nhìn nàng.

“Hình như tỷ giận rồi, chắc là giận Hoàng thượng vì Hoàng thượng muốn san bằng thôn này ư?”

Nhưng Liễu Linh vẫn nghe lời ở ngoài đó.

-Này, vừa nãy ngươi nói bậy bạ gì thế, Hoàng thượng chưa hạ chỉ sao có thể giết thôn nhân ở đây được, ngươi không được nói bậy bạ ảnh hưởng đến thôn nhân, xảy ra bạo loạn ai chịu trách nhiệm hả!

Hắn mắng tên lính một cách không thương tiếc, hình như là người có chức vụ cao hơn thì phải.

-Ta sai rồi, đại nhân...

Tên lính kia sợ sệt khúm núm xin lỗi. Liễu Linh ở gần nghe thấy hết, tay che miệng.

“Hình như tỷ tỷ có gì đó hiểu lầm với Hoàng thượng thì phải...”

Liễu Linh lo lắng nhìn phía trước, không một bóng dáng người, đành phải đợi vậy.

Hắn Ngọc Yên loáng thoáng trong đám sương mù đang nhìn xung quanh. Lác đác nhìn vài người co ro, khóc thút thít. Nàng nhảy xuống ngựa, tiến đến gần họ xem xét, họ phát ra những tiếng rên khô khan, tuyệt vọng.

Có một đứa bé là khóc to nhất, nàng cũng muốn tiếp cận nó. Định chạm vào nó, nhưng nó sợ hãi rụt người lại.

-Đừng sợ, ta chỉ muốn kiểm tra thôi...

Nàng chụp lấy tay nó, bắt mạch. Nó không động đậy nhiều.

-Ngài biết y thuật...

Có vài người thấy dáng vẻ của nàng, không rút rè tới hỏi. Họ cũng không đợi nàng trả lời. Dập đầu cầu xin.

-Xin đại phu hãy cứu chúng tôi... Cứu chúng tôi...

Vài người dập đầu đến bầm tím. Nàng lúng túng đỡ họ dậy. Từ khi hành nghề chưa bao giờ gặp trường hợp này à nha.

-Ta không phải đại phu...Nhưng ta sẽ tìm cách giúp...

Ngọc Yên hơi lúng túng, chưa có ai quỳ lạy nàng nên có chút không quen. Đàng xa, có người mặc quan phục đi đến, nàng nhú mào.

“Thường thì quan nhân nghe có bệnh dịch sẽ bỏ chạy trước chứ, sao còn có người mặc quan phục...”

(Kinh nghiệm xem phim của chị hơi bị cao >_

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Ngọc Yên không trả lời cũng không đáp ứng gì, chỉ hỏi một câu.

-Ở đây không có đại phu ư?

Vài người nhìn nhau, một người đại diện nói.

-Lúc đầu cũng có vài đại phu tuy nhiên sau này khi chẩn đoán là bệnh dịch thì bỏ chạy hết...

Nàng cười khẩy, cái này gọi là lương y như từ mẫu.

-Vậy có ai chết chưa...

-Vẫn chưa... Nhưng lây lan rất nhanh...

Nàng không ngạc nhiên là vậy, thường là bệnh dịch thì số người chết rất nhiều, nhưng ở đây một người chết cũng không có, chẳng phải rất lạ sao. Lúc này nàng bắt mạch cho đứa bé, thấy không giống bệnh dịch chút nào. Nàng lẩm bẩm một mình.

-Không biết tên ngu nào chẩn đoán bệnh dịch không biết...

Tất nhiên, những lời nói này không được người xung quanh nghe được, với mang cái nón che kín mít như thế chưa thấy mặt huống gì là nghe.

-Được rồi, đừng quỳ nữa... Quỳ nữa chân các sẽ gãy đấy...

Vài người đứng lên, nàng xoay người lên ngựa định đi theo hướng ngược lại.

-Đại phu... Người không định giúp chúng tôi ư?

Nàng xoay người lại, đúng là quên mất người này.

-Không phải... Ta có một tiểu muội...đệ đang chờ ngoài đó, phải gọi nó vào mới giúp được các người chứ...

Họ vẫn tỏ ra bộ mặt không mấy tin tưởng, nghi hoặc. Nhưng nàng đâu có hứa hẹn gì với họ, làm gì làm ra cái bộ mặt đó. Nghĩ đến đây, nàng nhún mày.

-Được rồi... Ta sẽ giúp các người... Nhưng để ta gọi người phụ giúp cái đã... Không tin thì đi theo ta...

Nàng nhảy xuống ngựa.

“Nếu mình đi ngựa mà để người ta đi bộ thì hơi quá đáng, thôi thì đi bộ luôn cho xong”

Về nơi cũ, nàng thấy Liễu Linh vẫn chờ đó.

-Tỷ... Công tử...

Liễu Linh vẫy tay, ngồi chờ này giờ sắp gãy cổ rồi.

-Linh, đi vào trong thôi...

Liễu Linh gật gật, biết ý Ngọc Yên nói không có nguy hiểm rồi. Nhưng ở đây vẫn còn rào chắn không thể qua được. Nàng quay sang một tên lính nói.

-Mở cổng...

Hắn thờ ơ, nàng tức giận dùng đá ném vào người hắn, lực rất mạnh làm trán hắn sưng lên. Nàng dùng chân đá mạnh vào thanh gươm nhọn, nó gãy gần hết Liễu Linh thuận đi vào.

-Các nguoi... Các nguoi... Đã đi vào thì đừng mong có ngày trở ra... Vài ngày nữa đừng mơ sống sót...!!!

Hắn biết mình không đánh lại nàng chỉ biết ra sức chửi mắng, nhìn đống nát đó là biết nàng mạnh nhường nào.

-Cảm ơn đã nhắc nhở... Ta nói cho nguoi biết, nếu dám làm hại người ở đây, ta cho nguoi sống không bằng chết...

Nàng toả ra sát khí lạnh, thời tiết nóng nực của mùa hạ cũng bị nàng làm lạnh run, hân mặt trắng bệch ra, sợ sệt với ngữ khí của nàng.

Thấy Ngọc Yên không đi ngựa Liễu Linh xuống ngựa đi bộ cùng với nàng, đi thẳng vào trong, nàng bắt mạch thử thêm vài người xác định chắc chắn.

“Đây không phải bệnh dịch “

Nàng đi qua đi lại, nhất thiết chưa làm ra nguyên nhân không cần nói nhiều.

Viên tri huyện lo lắng nhìn nàng.

-Đại phu...

Nàng xoa xoa hai huyệt thái dương, nhất thời cũng quên đi chuyện này, nàng không phải là đại phu.

-Ta nói trước... Ta không phải đại phu... Đừng có lúc nào cũng đại phu đại phu với ta... Ta tên Liễu Anh... Họ Liễu tên Anh...

Nàng nói cực kì rõ ràng, nàng có tên có họ không thích nói mấy cái y sĩ hay đại phu nhưng nàng cũng không phải là đại phu, gọi thế nàng cảm thấy bản thân không đúng vị trí a.

Ông ta gật đầu.

-Vậy nguoi tên gì?

Nàng đã nói tên họ, ít nhất cũng phải nói tên của mình cho nàng biết chứ

-Hạ quan tên Trương Đình

Nàng ồ một tiếng ,không nói nhiều nữa dò xét xung quanh.

“Bệnh dịch nổi lên tất nhiên quan trọng nhất vẫn là thức ăn và nước uống... Hai thứ này cũng thường là căn nguyên của dịch bệnh... Ta nên kiểm tra trước... “

Nàng vừa xoa cằm vừa suy nghĩ. Nàng đến kho lương thực, phân tích kĩ. Nhưng nó không có nhiều vấn đề cho lắm.

-Lương thực không có vấn đề nghĩa là...

Nàng chạy ra bờ sông, vì ở thôn này hình như không có giếng nên nhiều khả năng sẽ uống nước sông.

Nàng không tin vào mắt mình á, nước sông có màu đỏ hơi vàng vàng. Hèn gì không bị bệnh mới lạ. Nàng chạm vào dòng nước, hơi có mùi ri.

-Thứ này....

Ngọc Yên dùng kính công bay về phía nguồn nước, vì cái thôn này ở gần núi nên hơi xa a.

Trời tối.

Nàng quay về với tâm trạng vui vẻ ,trong khi có rất nhiều tâm trạng đang buồn rầu ở đây.

-Đừng để mặt bí xị đó nữa, các nguoi không chết được đâu, ta đã có cách...

Họ ngược lên nhìn nàng, không tin vào mắt mình. Mới một ngày mà có thể giải quyết được dịch bệnh, có phải nên con là thiên tài không. .

-Trong vòng mười ngày ta sẽ giúp các nguoi thoát khỏi dịch bệnh, đương nhiên các nguoi phải nhất nhất nghe theo lời ta...

Họ vui không kịp, chứ nói gì nghe lời.

-Đa tạ ngài, Liễu Anh công tử... Chúng tôi cả đời mang ơn ngài...

Nàng cũng không ngại gì cái trò quỷ lại này nữa cứ để họ muốn làm gì thì làm đi. Có một tiểu hài tử chạy đến ôm Ngọc Yên, nàng cũng theo phản xạ ôm nó một cái.

-Ca ca...

Nhưng không ngờ nó kéo luôn cái nón trên đầu nàng, làm lộ rõ vết sẹo xấu xí. Đương nhiên, nàng cũng chẳng che chắn gì, nàng quên mất điều này chỉ khi nhìn mặt cái mặt sững sờ đang nhìn nàng, nàng mới nhớ lại a.

-Yêu quái... Cứu ta yêu quái...

Vài người bỏ chạy, nàng ngẩn ngơ. Có đáng sợ đến mức đó không, sự kì thị về dung nhan ở cổ đại hơi cao thì phải. Nàng thờ khê, mình giúp người ta mà người ta còn sợ mình. Nhưng tiểu hài tử vẫn còn trên tay nàng, hình như nó không sợ, nó dùng tay sờ sờ lên cái vết sẹo 'giả' kia, nó ngây ngô nhìn nàng, không những thế nó còn sờ ngực nàng, tuy nàng phần nam trang nhưng bị ăn đậu hũ hơi nhiều a. -Hồ đồ! Tất cả đứng lại..

Trương Đình bỗng nhiên ngăn mọi người lại.

-Liễu Anh công tử không tiếc mình cứu giúp chúng ta... Các người chỉ vì nhỏ mà bỏ chạy... Có xứng đáng với công tử không, tất cả đứng lại cho ta... Nhiều người dừng lại, lời nói của Trương đại nhân đương nhiên có lý, họ hối lỗi.

-Công tử... Chúng ta sai rồi..

Họ quỳ xuống. Cái thôn này không ít cũng không nhiều nói ra khoảng chừng hai ba trăm người mà quỳ xuống như thế, Ngọc Yên hơi có cảm giác hương thụ của tên Hoàng đế .

-Không sao... Các người chỉ cần nghe theo lời ta là được... Bây giờ các người nghỉ ngơi đi, mai có nhiều việc để làm đấy...

Nói xong, nàng xoay người về phía căn nhà nhỏ. Nói trắng ra, Liễu Linh nói mệt nên đã được một lão bá chuẩn bị một chỗ ngủ rồi, chắc đang làm con heo ngủ nướng.

Thấy Liễu Linh hăng say ngủ như vậy bản thân cũng ăn tâm, trước khi đi ngủ nàng đang dặn Trương Đình rồi, tạm thời cũng không cần uống nước sông a, nguyên nhân nước sông cũng được nàng làm rõ, giờ chỉ cần từ từ giải quyết thôi. Nàng ngẩn ngơ một chút, nhảy lên giường đi đánh cờ với Chu Công.

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Sáng hôm sau.

Ngọc Yên tỉnh dậy, mặt vẫn còn ngái ngủ. Nàng đứng trước cửa, một tầng sương dày đặc làm người ta không nhìn rõ phương hướng. Nàng cười khê.

-Thật đúng như dự liệu...

Đêm qua, nàng bảo Trương Đình dùng vật nhọn để hứng sương, tuy chỉ là kế sách tạm thời nhưng cũng được coi là ổn, nước trong sương tuy ít nhưng còn hơn là uống nước sông thêm bệnh. Nàng rào bước, vài lão nhân vẫn còn say ngủ, đánh giá một chút, người nào cũng gầy da lại hơi sắc vàng, mặt hơi nhăn nhó. Chắc vụ này do nước sông rồi, nhưng sao họ không tìm hiểu mà cứ uống nước chứa sắt nì, đó là điều nàng nghĩ mãi không thôi.

Trời sáng rõ, sương mù tan đi. Ngọc Yên đun nước bỏ thêm chút gừng cho ấm bụng, vài người uống lấy uống để, mới buổi sáng mà ấm bụng rồi a.

-Công tử, giờ tiếp theo phải làm gì?

Trương Đình hỏi nàng. Cũng không biết nàng làm cách nào để trừ dịch bệnh.

-À... Ta quên mất... Ta khẳng định với các người một điều...Các người không bị bệnh đâu... Trương đại nhân, tốt nhất người nên nói binh sĩ ngoài kia, đừng bao vây nơi này nữa...

Nàng cũng muốn thế, cảm thấy như tội phạm bị tù treo. Trương Đình mặt khó xử, hẳn nói giờ ai tin, thôn dân có cùng triệu chứng lại lây lan nhanh, sao mà tin được. Ngọc Yên nhìn cũng hiểu ý. Thôi thì bỏ qua chuyện này cái đã.

-Người, người...Cả người nữa đi theo ta...

Ngọc Yên chỉ vào mấy người đàn ông lực lưỡng, còn sức khỏe. Mấy người đó ngờ người nhưng vẫn đi theo. Nàng bắt họ mang vài dụng cụ chuyên dùng khi lên núi. Phải ,ngày hôm qua nàng phát hiện nguyên nhân dịch bệnh a. Lên khoảng lưng chừng núi, nàng cũng không mệt mỏi gì, có nội lực trong người nên cảm giác vẫn khoẻ khoắn như thường.

Đi đến đầu nguồn, mọi người sốc. Một mảng sắt lớn đang nằm đầu nguồn, vì nó mà nước trong thành nước đục. Nàng chỉ về phía mảng sắt lớn.

-Đó là nguyên do tại sao các người bị bệnh, mà ta không hiểu nước đục sao các người vẫn uống được, sao không lên thượng nguồn tìm hiểu?

Mấy người đàn ông lấp bắp.

-Thật ra... Thật ra... Chúng ta nghĩ trời phạt..

-Phật...

Nàng bịt miệng, đang uống ngụm nước nữa chứ.

“Trời phạt, chưa nghe a. Cũng phải, thời phong kiến luôn nghe mấy cái trò này... Thì cũng giống cái vụ mình sợ ma thôi, năm mươi năm mươi “

Nghĩ đến, nàng không khỏi rung mình. Ngọc Yên đang đứng trên núi hoang vu, hơi gió làm nàng nổi da gà, dù trời vẫn sáng nhưng trong lòng thấp thỏm không yên.

Nàng ngồi chơi thôi, để mấy người kia xuống nước mà đẩy cục sắt kia. Nói nó to cũng không to, nhỏ cũng không nhỏ chỉ là đủ chắn ngang dòng sông. Mấy người đàn ông chật vật, do sức cản của dòng sông nên khó khăn hơn.

-Các người lè mề quá...

Nàng ngồi đây chắc chừng nửa canh giờ, chơi không còn gì để chơi nữa. Mấy người này làm ăn như thế đến tối cũng chưa xong. Ngọc Yên lội xuống nước dùng sức nó dịch chuyển một chút, mấy nông phu cũng sốt sắn giúp nàng, chẳng mấy chốc dòng sông trở lại màu trong vắt.

Ngọc Yên vất bộ đồ đang ướt, rất khó chịu nhưng không dám cời ra, phận làm con gái phải chịu nhiều khổ cực a.

-Công tử, giờ xuống núi được rồi...

Trương Đình hỏi thúc nàng, đã xong việc còn luyến tiếc gì cái nơi khi họ cò gáy này nữa. Nàng đang chăm lo cho y phục ướt của mình, mất vài phút nhìn hấn.

-Ái chà... Trương đại nhân muốn về rồi à? Sao nhớ Trương phu nhân rồi sao... Nhưng, nếu người muốn về bây giờ thì hơi tiếc đấy...

Nàng có ý châm chọc hấn, sao hấn không hiểu được, nhưng cũng không dám phản bác. Còn nàng không việc gì, rảnh rồi thích nói đùa thôi.

-Ý công tử là...

Nàng cười đắc ý, như còn điều gì chưa nói hết.

-Đi theo ta....

Vài tên nông phu cũng đi theo nàng, nói lâu thì cũng không lâu là mấy. Theo cách nói hiện đại khoảng chừng mười lăm phút đi.

Đích đến, là khu mỏ sắt chưa ai phát hiện, nói thế nhưng nó rất lớn a. Nếu nói đến công dụng thì đối với một quốc gia cổ đại rất to lớn, nhất là phục vụ nhu cầu quân sự. Nói quá hơn, đối với cái thôn không biết đào giếng này thì cực kì quan trọng.

-Thế nào... Trương đại nhân ...

Nàng cũng chẳng quan tâm là mấy, chẳng qua thấy miếng sắt gì đó thì theo suy đoán của nàng do bị lở hoặc mưa cuốn xuống nên mảnh sắt bị rơi xuống sông thôi. Mà nói thêm nàng thấy không giống sông chút nào, giống con suối hơn vừa nhỏ vừa hẹp vừa nhiều đá nhưng mà muốn gọi gì thì gọi.

-Liều công tử... Ngài đã lập công lớn, cái này...

Trương Đình chấp tay cung kính với nàng, đây quả là một mỏ vàng đối với thôn Hoài Bắc không những có công dụng về kinh tế mà còn chính trị a. Ngọc Yên phẩy phẩy tay.

-Thôi chỉ là chuyện con con... Tốt nhất người nên báo triều đình đi... Nhờ cái mỏ này mà sẽ có nhiều công việc được giải quyết, người cũng nên sắp xếp ổn thoả...

Nàng xoa xoa cổ, người có hơi mỏi. Nhưng đứng ở trên núi tâm tình thoải mái, gió hiu hiu mát lạnh. Nàng đứng trên cao, cảm giác ở một mình, thấy hơi cô đơn, người ta thường nói có người thích sống với cô đơn nhưng không chịu được nỗi cô đơn, nàng hình như cũng thấu hiểu được. Cảm xúc hơi lâng lâng, nàng hết lớn.

-SƯ PHỤ, LỤC DIỆP, HẠ CHI,...TA NHỚ MỌI NGƯỜI... MỌI NGƯỜI CÓ NHỚ TA KHÔNG... NHẤT ĐỊNH PHẢI SỐNG THẬT TỐT, CÒN NỮA LÀM PHÍ VỤ NÀO PHẢI ĐỂ PHẢN CHO TA, NẾU KHÔNG KHI TRỞ VỀ LÃO ĐẠI NÀY SẼ KHÔNG THA CHO MẤY NGƯỜI ĐẤU!!!!!!

Nàng dùng sức hét to nên giờ phải lấy hơi bù, quả thực hơi tức ngực. Nhìn lại bầu trời đang cố níu giữ lại hơi tàn, nàng có phần thất vọng. Không ai trả

lời nàng, một tiếng cũng không có, chỉ là vài con gió nhẹ làm nghiêng nghiêng ngọn cây. Ngọc Yên cũng không còn mấy tâm tư, xoay chân trở về.

Nàng cùng đoàn người về nhà trời cũng sắp tối. Trương đại nhân thuật lại chuyện ở trên núi, thôn dân tất bật vui mừng, hẳn quay về định viết tấu sớ gửi cho Hoàng thượng nên cũng không còn thời gian nói với nàng, mà Ngọc Yên muốn nhắc nhở điều gì đó quan trọng với Trương Đình nhưng lại không nhớ, nàng cho mình là não cá vàng.

Ngọc Yên thấy tình hình trong thôn cũng ổn định, trước khi đi nàng đã nói Liễu Linh việc bốc thuốc và những việc cần làm nên sức khỏe thôn dân có tiến triển. Đối với ngày đầu tiên trong kế hoạch mười ngày của nàng có chút thành công. Đã phát hiện ra mầm bệnh, giờ chỉ cần thông thả giải quyết, đúng là quá thoải mái. Ngọc Yên tâm tình cũng vui vẻ, người ta nói cứu người con hơn xây bảy tòa tháp, nàng cứu nhiều người như vậy không biết nên xây mấy tòa tháp đây.

Mười ngày sau.

Nhờ sự chỉ đạo của nàng mà 'dịch bệnh' (nó không phải dịch bệnh mà) được đẩy lùi, tình hình trong thôn được cải thiện. Nàng còn làm ra vài vật dụng thuận tiện hơn, vài bí quyết, nhất là cái vụ đào giếng nếu không có ngày sông cạn cũng không có nước mà uống (thật ra do chị ấy nghĩ quá nhiều thôi •~•).

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Hôm nay tâm tình Ngọc Yên thoải mái a, ai gặp nàng cũng chào lâu lâu lại được cho vài món ăn vặt mà là miễn phí, quá sung sướng. Thôn dân dường như cũng quên mất vết sẹo trên mặt nàng, không ngại ngần trò chuyện nữa.

Trương Đình từ xa đi tới với vẻ mặt vô cùng phấn khởi, mần xuân sắc từ xa mà nàng cũng cảm thấy được.

-Gặp qua Liễu công tử..

Nàng cũng đáp lễ.

-Gặp qua Trương đại nhân...

Trương Đình đối với nàng rất cung kính, không khác nào những bậc quan trên, lại thêm cái tính thanh liêm nên được người tôn trọng.

-Công tử, hạ quan đã viết sớ dâng lên Hoàng thượng, lần này công lao của ngài không hề nhỏ chắc chắn sẽ được Hoàng thượng khen thưởng... Tuy nhiên, do có nhiều trở ngại về việc dâng sớ nên sẽ lâu một chút...

Nàng nghĩ đến việc khen thưởng, cười.

-À là khen thưởng... Khen thưởng.

Ngọc Yên vừa cười vừa đi, cho là không liên quan gì. Nhưng... Ngọc Yên bước lùi lại, quay lại vị trí vừa nãy.

-Vừa nãy... Ngươi nói cái gì, Hoàng thượng khen thưởng, ý ngươi là ngươi dâng sớ kể công lao của ta...

Hắn không hiểu cũng chấp tay.

-Đúng vậy...

Thôi xong, đòi nàng tiêu. Hắn (Hoàng thượng) mà đến đây phát hiện thì đòi nàng đi tong. Thì ra chuyện nàng muốn nhắc nhở Trương Đình là chuyện này đây, sao lại quên mất.

“Cái gì chứ... Hắn mà phát hiện không phải đem ta đi lăng trì chứ...No... “

-Ai bảo ngươi viết tên ta hả... Muốn đi nhận công lao thì ta cho ngươi, sao ngươi không nói ta. Ngăn lại cho ta.

Nàng bóp vai Trương Đình, lắc cho hắn đến mức sùi bọt mép.

-Liễu... Công... Tử... Bình... Tĩnh.... Không... Kịp... Nữa...

Nàng thả hắn ra tâm trạng hậm hực, lực đạo nàng rất mạnh nên một chút mới định thần được.

-Aaa... Chết tiệt... Không phải chứ. Chắc không sao đâu, mình cũng đâu phạm lỗi gì nhiều. Chỉ là một lần ăn trộm, lừa thiếp của hần (Hoàng thượng), mạo phạm ca ca của hần, đánh binh lính của hần, ... Còn gì đó xảy ra bên đường nữa... Chắc không phải thế chứ?

Nàng vò đầu bứt óc.

- Phải trốn đi thôi ...

Ngọc Yên lăm nhăm một mình, Trương Đình đứng bên cạnh không hiểu, lâu lâu lại nghe nàng nói những từ dung tục. Đứng đó nhìn nàng múa máy một cách a.

-Khoan đã. Ta bỏ trốn chẳng khác nào ta nhận, ta không sai. Hần bỏ ta, à không ta bỏ hần... Dám nói thế với ta ... Với cái mặt này hần chắc gì nhận ra được, nếu ta bỏ trốn tức là phủ nhận tài hoa của mình... Ha ha...

Nàng cười một mình mà không để ý thứ bên cạnh, giờ chỉ tặng nàng hai chữ 'tự kỷ'.

-Hoàng đế ... Ngươi đến đâythấy cái mặt của ta chắc chắn chạy mất dép.... !!!haha...

Trương Đình đứng bên cạnh nhìn nàng tự kỷ, cũng không hiểu ý tứ trong lời nói của nàng. Hần lắc đầu, thôi thì bỏ ý định gả con gái cho Hàn Ngọc Yên a. Thôi thôi cho xin hai chữ yên bình.

-Hạ quan cáo lui.

Trương Đình đi vừa lắc đầu, khổ thay cho một nhân tài. Ngọc Yên không để ý đến hần, cứ tiếp tục công cuộc lăm nhăm.

-Vũ Lăng Nguyên, ngươi cứ đến đây. Ta bồi ngươi.

Trong hoàng cung,

-Ai!

Vũ Lăng Nguyên dường như cảm nhận được ai đó đang nhắc đến hần với nỗi tức giận sâu sắc, hần nói ra là Hoàng đế nên không tránh được thâm thù đại hận. Nhưng mà là ai được cơ chứ. Mà hần cũng không muốn nghĩ nữa đang lâm triều, không được mất thể diện.

-Hoàng thượng...

Trần công công đứng bên cạnh không hiểu ý hần.

-Không có gì...

Hần điềm nhiên trả lời như không có gì xảy ra. Nhấn mạnh, đang lâm triều không được mất thể diện.

-Tiếp tục bẩm tấu.

-Bẩm Hoàng thượng...Bla bla...

Quan viên lần lượt bẩm tấu. Hần thì ngồi giải quyết cho xong việc.

-Có tin báo...

Từ xa nghe tiếng réo rắc, chắc dạng như mấy tên lính đưa thư. Hần đi vào, quỳ xuống đưa tờ sớ bằng vải có màu đỏ sậm nhưng không được đẹp mắt.

Nói ra dâng sớ mà cũng lâu a, qua nhiều cơ quan kiểm duyệt chẳng khác gì gỗ lậu bị kiểm lâm bắt.

-Hoàng thượng... Huyện lệnh Trương Đình dâng sớ từ thôn Hoài Bắc...

Nhiều tiếng rì rầm rộ lên, vài người lo lắng dịch bệnh lây lan a. Chỉ là hai người đối nghịch kia, Lương Quan chiếm chế cười khanh khách, Hàn Thiên Hải bình tĩnh nhưng trong đôi mắt có phần lo lắng. Ngoài ra, còn xuất hiện một người nữa, là quốc sư đại nhân Âu Dương Khanh hôm nay vận y phục trắng cộng thêm ngũ quan tinh xảo làm nên vẻ đẹp phong vận do tôn *, đây là lần đầu tiên quốc sư xuất hiện trên triều sau khi tiên đế mất, nên hôm nay không ai dám sơ xuất, ai cũng phải dè chừng quốc sư nghiêng về hướng nào.

*Phong vận do tôn : vẻ đẹp, khí chất thời trẻ vẫn còn được giữ lại.

Trần công công bước xuống lấy sớ, dâng lên cho Vũ Lăng Nguyên. Hần xem một chút, lông mày giãn ra. Hần gấp lại, tâm trạng cũng nhẹ nhõm hơn.

-Thôn Hoài Bắc đã tiêu trừ bệnh dịch.

Đám quan thần quỳ xuống.

-Chúc mừng hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.....

Vài tên lại bắt bài ca nịnh nọt.

-Nhất định là nhờ hồng phúc của Hoàng thượng mới trở đi dịch bệnh.

Vài tên lại cho là đúng. Vũ Lăng Nguyên điềm nhiên nghe những lời ca ngợi trên trời của chúng. Chỉ có Quốc sư Âu Dương Khanh, tể tướng Hàn Thiên Hải và Vương gia Vũ Lăng Ngọc im lặng, còn riêng đại tướng quân Lương Quan vẫn chiếm chế vuốt râu, cười, hắc định đúng lúc sẽ ra mặt.

-Ồ... Vậy theo các ái khanh nói, trăm là người có công rồi...

Bọn quan lại có ý đồng tình.

-Vậy nên thưởng cho trăm cái gì đây...

Vũ Lăng Nguyên châm chọc, bọn quan viên rơi vào thế bí. Hắc là Hoàng đế cao cao tại thượng, tất nhiên đã có những thứ quý giá nhất mà không ai sánh bằng, nên thưởng cho hắc cái gì, đúng là bài toán khó.

-Cái này...

-Cái này....

Vài tên lại ập úng, đặt ra cho chúng một việc quá khó để giải quyết. Chúng liếc qua Lương Quan với ánh mắt cầu cứu, đa số là người dưới trướng của hắc, nếu chỉ vì chuyện nhỏ này mà bị tổn thất thì không đáng chút nào. Hắc bỏ đi cái mặt cười đáng sợ đó, đáng về trở nên nghiêm túc.

-Hoàng thượng, các đại nhân vì vui mừng quá khích nên mới không kiềm chế được lời nói, mong hoàng thượng tha tội...

-Mong hoàng thượng tha tội...

Những tên nịnh nọt vừa nẩy trán đầy mồ hôi, chân tay cũng bủn rủn.

-Nếu đại tướng quân đã mở lời trăm cũng nên nể mặt, sau này nên an phận chớ có cuồng ngôn loạn ngữ.

Vũ Lăng Nguyên nói có âm nặng âm nhẹ, lại thêm mấy phần băng lãnh làm người ta không khỏi sợ hãi, gần vua như gần hổ đúng là không nên chọc.

Vũ Lăng Ngọc che miệng, hắc cười không ra nước mắt a, nhìn bọn quan lại chật vật mà mắc cười. Sở thích của hắc là xem tuồng, không ngờ trên triều lại cũng có tuồng để xem. Vũ Lăng Ngọc sao không hiểu tâm ý Vũ Lăng Nguyên, hắc muốn cơ hội thanh trừ từng chút, chỉ cần một lý do nhỏ đã làm người ta rớt xuống nước, không chỉ Vũ Lăng Ngọc, quốc sư và tể tướng cũng hiểu ý này.

-Người có công không phải trăm, là người trên Liễu Anh. Trong này ghi, hắc là người tìm ra cách chữa bệnh, còn tìm ra mỏ sắt. Các khanh nói xem có phải trăm nên thưởng cho hắc không?

-Nên thưởng, nên thưởng...

Bọn chúng lại bắt đầu màn a dua.

-Vậy trăm quyết định đến tận nơi thưởng cho hắc.

Lại cùng một tiếng đồng thanh.

-Hoàng thượng, nhất định không được... Chỉ là công lao nhỏ không nên vì vậy mà nhọc lòng.

Riêng Quốc sư, Tể tướng, Vũ Lăng Nguyên ko quỳ cũng không có ý kiến. Vũ Lăng Nguyên hơi nhếch. Tay chống mặt bàn.

-Chỉ là chuyện nhỏ... Hay cho câu chỉ là chuyện nhỏ... Tể tướng có ý kiến gì không?

Hàn Thiên Hải nãy không có ý, giờ lên tiếng.

-Bẩm Hoàng thượng, nhiều đời Hoàng đế vì hành, nếu Hoàng thượng muốn, nhất thiết là được.

Người đối địch Hàn Thiên Hải ko muốn thua. Lương Quan cũng bắt đầu phát ra giọng ồm ồm.

-Hoàng thượng thân thể là vàng là ngọc, chẳng lẽ tể tướng ko sợ đường đi xây ra vấn đề, trong triều một ngày ko thể thiếu Hoàng thượng, nếu Hoàng thượng đi ai lo?

Hàn Thiên Hải chẳng muốn nói với con người này, nhưng cứ muốn chuyện thì lại muốn kiếm. Được, ông bồi.

-Đại tướng quân, ngại lo xa rồi. Bên cạnh hoàng thượng có Ngự lâm quân, nhiều người bảo vệ. Trong Triều còn có nhiều trung thần, chẳng lẽ không

được việc, ăn bổng lộc triều đình há chẳng làm được việc hay sao?

Nói đến điều này, cũng nói bóng nói gió Lương Quan. Nhiều năm hấn không ra chiến trường, lên triều cũng cho có lệ, nhưng trong tay nắm binh quyền ngay cả Hoàng thượng cũng phải nể mặt.

-Tể tướng nói rất hay, cứ quyết định vậy đi. Hai ngày nữa khởi hành.

Vũ Lăng Nguyên nói thế, ai còn dám phản bác. Lần này vì hành, ắt sẽ xảy ra nhiều sóng gió. Cứ thế, bãi triều mỗi người một tâm trạng. Hàn Thiên Hải cũng không mấy quan tâm, ông còn phải lo lắng chuyện quan trọng hơn (là chuyện gia đình >_

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Hai ngày sau.

Vũ Lăng Nguyên xuất thân vì hành, nói thế nhưng cũng không quá âm ỉ. Chỉ là trăm hộ vệ, trăm ngự lâm quân, người phục vụ,... thêm chiếc xe ngựa được điêu khắc tinh xảo dát vàng dát ngọc, lớn bằng một cái nhà vừa phải, có thể nói lần này thấy giống khoe khoang uy quyền giàu có của Hoàng đế Thanh Phong Quốc. Trên đường đi dân chúng không ngừng quỳ lạy, Vũ Lăng Nguyên cũng được coi là vị vua tốt, dân ăn cũng no ngủ cũng đủ.

-Hoàng thượng.

Ở ngoài xe bóng đen xuất hiện, nhanh chóng. Trời đen tối chẳng ai để ý bóng đen này.

-Vào đi.

Vũ Lăng Nguyên vận một tấm y màu đen mỏng, tóc xả xuống, tay cầm sách chắc là đạo làm vua gì đó.

-Hoàng thượng, thần vô năng không tìm được tin tức của Liễu Anh.

Hấn nhượng mày.

-Không tìm thấy tin tức.

Lâm tiếp lời.

-Bẩm hoàng thượng, người này xuất hiện đột ngột xông vào thôn Hoài Bắc, giải dịch bệnh trong vòng mười ngày. Ngoài ra không ai biết thông tin về hấn, chỉ biết bên cạnh hấn có người thân tín tên Liễu Linh. Nhưng có thể nhận biết hấn bằng vết sẹo bên má phải.

-Người lui xuống đi.

Bóng đen lại biến mất. Vũ Lăng Nguyên lẩm bẩm, vừa xoay hai vật hình tròn giống viên bi được làm bằng ngọc thạch.

-Liễu Anh... Họ Liễu tên Anh... Họ Liễu... Liễu gia trang...

Hai ngày sau.

Hôm nay có lễ hội, không phải lễ hội hàng năm mà là lễ ăn mừng a. Hoài Bắc thoát khỏi bệnh dịch là điều đáng mừng. Dân chúng tất bật treo hoa, mua quà chẳng khác nào tết. Điều đáng lưu ý đến đây là sẽ có màn nhảy lửa a. Ngọc Yên rất hứng thú, tâm hồn vui chơi đặt trước mặt rồi. Không chỉ Ngọc Yên ngay cả Liễu Linh cũng thích, nàng ta mua cả đồng quà vật nhưng năm phần trong đó là đồ miễn phí.

-Linh, ăn nhiều quá cẩn thận thành bà cô béo...

Liễu Linh nũng nịu.

-Tỷ, đừng có quá đáng... Ta ăn thế này là ít rồi đó...

Ngọc Yên lắc đầu, nàng thua với cô ngốc này rồi.

-Hay là chúng ta ở lại đây được không tỷ...

Liễu Linh ý tưởng lộ rõ. Mà điều này nàng cũng phải suy nghĩ.

-Để ta nghĩ thêm... Mà đi thôi trễ rồi ...

Nàng hôm nay mang trang phục màu lam, có vẻ không nổi bật nhưng nhờ làn da trắng, dáng vẻ mảnh khảnh ko khác nào tuấn tú thư sinh chỉ tiếc vết sẹo trên mặt phá hủy tất cả.

Bùng bùng...

Tiếng ồn ào náo nhiệt làm người ta cũng chẳng thể nói chuyện a. Máy tiếu mục múa lửa ca hát được thể hiện hết. Ngọc Yên đang đứng bên cạnh Trương đại nhân, hình như ông ta có chuyện gì đó nói với nàng.

-Trương đại nhân có chuyện gì cần nói sao?

Nàng thấy ông ta ậm ừ như vậy thì thôi mở lời trước.

-Hạ quan có đúng là có chuyện.

Nàng cười khẩy, lâu lâu mới thấy ông ta lúng túng a.

-Đại nhân không cần ngại, có chuyện gì cứ nói.

Hắn cũng có phần nhẹ nhõm hơn khi nghe từ nàng.

-Liễu công tử, ta có đưa con gái đến tuổi cập kê, vừa hay xứng đôi vừa lứa với ngài. Không biết ngài nghĩ thế nào.

Nàng hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ Trương Đình muốn nàng với con gái hắn là bách hợp hay sao, thân là nữ nhân sao lại có thể, nàng cũng không phải là bách hợp.

-Ta....

Trương Đình đang chờ câu trả lời từ nàng.

-A...

Ngọc Yên bị Liễu Linh kéo đi, với tâm trạng hồ hởi.

-Công tử, người ta ra nhảy rồi kìa... Chúng ta lên thôi.

Liễu Linh cũng không biết gì về cuộc đối thoại vừa nãy, thẳng chân kéo nàng đi. Mà thôi cũng cho nàng thoát nạn, nhưng mà tránh không được lâu đâu. Lửa bập bùng, mọi người nắm tay nhau nhảy thành vòng tròn, thật sự rất vui a. Ngọc Yên cũng theo nhịp hát bài gì đó mà nhạc truyền thống của dân gian.

-Hoàng thượng giá lâm!!!!

Tiếng phát từ xa tới, sự vui vẻ cũng dần thay đổi. Tất cả đều im lặng hay là họ mong chờ được thấy dung nhan Hoàng đế, hay các cô nương hi vọng hoàng thượng đề mắt. Mỗi người một tâm trạng không hiểu hết được. Ngọc Yên hơi bức bối, không ngờ tới sớm thế, nàng lùi về sau kéo Liễu Linh về nhà, mặc thế sự ở phía sau.

-Thần Trương Đình tham kiến Hoàng thượng.

-Tham kiến hoàng thượng.

Đằng sau, dân chúng cũng đồng thanh tạo nên làn sóng lớn. Vũ Lăng Nguyên mặc trường bào, nhưng là màu đen một màu đen thăm thẳm làm người ta không nhìn thấy màu gì khác, trời đêm lại càng khó nhìn được dung nhan của hắn.

-Miễn lễ.

Mọi người đứng dậy, không khí trầm hơn. Ai ai cũng cúi đầu, đôi chút lại có vài ánh mắt liếc lên muốn nhìn thấy dung nhan Hoàng đế.

-Là trẫm đã quấy rầy, các người cứ tiếp tục đi.

Tâm trạng mọi người nhẹ hẳn khi nghe lời này từ hắn, tiếng nhạc lại nổi lên lửa bập bùng nhưng có phần thận trọng hơn.

-Người là Trương Đình, tri huyện.

Trương Đình cẩn thận hành lễ.

-Đúng là vi thần.

-Ngươi thân là huyện lệnh lại vì thôn nhỏ mà đến đây... Đúng là có gan.

Trương Đình sợ sệt, vội vã quỳ xuống. -Vi thần biết tội, xin hoàng thượng trách phạt.

Vũ Lăng Nguyên lướt qua xung quanh không thấy người nào có sợ.

“Hắn không có ở đây, bỏ trốn hay cố ý không gặp “

-Người tên Liễu Anh đâu..

Trương Đình ngẩn đầu nhìn xung quanh.

-Bẩm hoàng thượng, chắc Liễu công tử nhiều ngày mệt nhọc về nhà nghỉ trước...

Hắn nhú mảy, lựa thời cơ đúng như vậy, sao không có kì quái. Cho dù thế, tiếng động lớn không nghe thấy cũng là chuyện lạ.

-Gọi hắn tới gặp ta.

-Vâng.

Ở nhà của Ngọc Yên.

Nàng lấy ra cái nón nhiều ngày không sử dụng.

-Tỷ ko muốn gặp hoàng thượng.

Liễu Linh ngồi cạnh với tình trạng mất hứng.

-Ai nói không gặp, nhất định hắn sẽ triệu kiến ta, lũ tới đề chặn gặc tới ta ngăn, hắn muốn gặp thì ta tiếp, chỉ là hắn muốn nhìn cái mặt đáng sợ này hay không.

Nàng dùng nón đội lên, sẵn sàng hứng bão.

-Muội tốt nhất ở lại đây... Ta không muốn muội gặp nguy hiểm.

Liễu Linh ôm lấy tay nàng. Giọng như khóc nức.

-Tỷ ta muốn đi cùng tỷ, dù có chết ta cũng đi theo tỷ.

Nàng nhìn đôi mắt nghiêm túc đó, cười nhẹ gật đầu cho theo. Ngọc Yên vừa ra trước cửa vài người đã đến đón nàng,dẫn nàng đến cỗ xe ngựa lớn.

“Xa hoa, quá xa hoa... Tên Hoàng đế này muốn khoe cũng để cho người ta thờ chứ, là tiền đấy. “

Ngọc Yên trong lòng than, dù có đêm tối, vải che nhưng khi vật có giá trị cũng đừng mong qua mắt nàng. Ngọc Yên tiến vào trong, phía sau là Liễu Linh đang hơi run. Nàng nhìn qua vải mỏng trong ánh đèn le lói người đang ông cao lớn mặc trường bào đen là hoàng đế, khí chất đó nàng không thể nào quên. Nhớ lần đầu gặp hắn, cũng là qua tấm vải đỏ, cùng với lời sỉ nhục đó nàng không thể nào quên.

-Tham kiến hoàng thượng.

Ngọc Yên hành lễ trong lòng đang bùng lửa giận. Vũ Lăng Nguyên xoay người, nhìn lại thân hình mảnh khảnh của nàng, lại có cảm giác quen.

-Vô lễ, gặp hoàng thượng còn đội nón, dân đen như ngươi lại dám xúc phạm long nhan.

Trần công công đang đứng cạnh hắn, dùng giọng mềm dẻo quát nạt. Nàng lộ rõ nụ cười khinh bỉ, thấy mặt muốn thấy mặt nàng cũng được thôi.

-Bẩm hoàng thượng, thứ cho thứ dân. Mặt Liễu Anh rất đáng sợ, sợ ngài ảnh hưởng đến thị giác.

Từng câu từng chữ nàng nhấn mạnh, khẳng định mặt nàng rất đáng sợ.

-Mặt ngươi đáng sợ, nhưng cũng là xúc phạm hoàng thượng, không muốn chết tháo nón xuống.

Giọng chua ngoa không khác gì nữ nhân làm Ngọc Yên có chút bực, chỉ là chưa thấy Vũ Lăng Nguyên có động tĩnh. Nàng từ từ tháo nón, vết sẹo lớn lộ ra, vài cung nữ bịt miệng che mặt, quả là đáng sợ a. Ngọc Yên cũng nhìn rõ hơn dung mạo của Vũ Lăng Nguyên ,ngũ quan tuần tú, môi đỏ, sống mũi cao, đôi mắt lạnh không để ai vào mặt tạo thêm phần mỉa mai hoặc ,lại mang khí chất ngang tàng háo thắng của bậc đế Vương. Vừa có tài vừa có sắc, bảo sao nữ nhân trong thiên hạ không ai mà không mơ tưởng đến hắn. Còn nàng, nàng phi. Giờ mà không có ai nàng lấy dao đâm vài nhát cũng chưa vừa lòng nàng.

Vũ Lăng Nguyên hiểu nàng đang đánh giá hắn.

-Người là Liễu Anh.

-Là tiểu dân.

Hắn xua tay.

-Các người lui hết đi.

Hơi ngạc nhiên thái độ của hắn, nhưng vẫn lui ra. Liễu Linh hơi chân chừ, nhưng nhân được ánh mắt của Ngọc Yên nên cũng ra ngoài.

Giờ chỉ còn nàng và hắn.

-Không biết, Hoàng thượng làm thế là có ý gì.

Nàng vừa nói xong hắn đã đứng trước mặt nàng. Kính công quá nhanh a. Hắn đối diện nàng, vì hắn cao hơn nên nàng phải ngước lên bốn mắt song song. Hắn bóp cổ nàng đẩy vào tường.

-Người là ai?

Nàng kinh ngạc bởi thái độ của hắn, không sợ vết sẹo lại đang đoán thân phận của nàng, đôi mắt tinh tường trên đôi mày ai có được.

-Hoàng thượng... Ta là...Liễu Anh...

Nàng hơi ngét thờ, lại không dùng kính ngữ với hắn. Thôi mặc kệ, nói thì nói rồi làm gì được nhau.

-Hừ, thân là nữ nhi lại cái nam trang, dùng thuật dịch dung. Người có ý đồ gì.

Nàng muốn khóc không thôi a. Khuôn mặt lao tâm khổ tứ, phút chốc lại phát hiện đau lòng quá a. Nhưng nàng cứ phủ định.

-Hoàng thượng, ta là nam nhân không phải nữ nhân.

Hắn nhếch lên cười lạnh

-Vậy sao.

Hắn dùng tay xé đi phần áo trước, lộ ra cái yếm màu hồng nhạt.

-Người.

Nàng không ngờ hắn điên như vậy. Xé áo con nhà người ta. Ngọc Yên định dùng tay đánh hắn. Vũ Lăng Nguyên đổi hướng chặn hai tay nàng.

-Muốn đánh trẫm, người là người đầu tiên. Nói, người là ai.

Nàng tức không thôi muốn giết hắn.

-Ta là ta...

Ngọc Yên một tay thoát khỏi hắn, định lấy dao dưới thắt lưng. Hắn chặn lại, ném dao sang một bên.

-Muốn hành thích ta...

Nàng tạo nụ cười thân thiện, giờ thua hắn phải nhường thôi.

-Là tự vệ... Tự vệ....

Vũ Lăng Nguyên cười lạnh. Bóp cằm nàng.

-Để xem dưới lớp bột này khuôn mặt thật sự của người là ai.

Nói xong hắn xác nàng lên như bao tải. Ngọc Yên la toáng lên.

-Aaa... Thả ta ra...

Tên Hoàng đế chết tiệt... Thả ra...

Hắn đi ra, mặc cho nhiều đôi mắt đang nhìn hắn. Liễu Linh thấy thế lao tới nhưng bị Mặc chặn lại, Liễu Linh khóc lớn.

-Tỷ tỷ...

A Mặc hướng về phía Vũ Lăng Nguyên.

“Người kia là nữ nhân...”

Nhưng hắn vẫn còn phải giải quyết thứ rắc rối hoi là tiểu tử đang khóc nhè này.

-Thả ta ra... Tên chết giẫm....À không là hôn quân. Có ai như người đi bắt dân lành không hả?

Hắn dừng lại, phía trước là con sông. Hắn định ném nạng không phải chứ, mặt Ngọc Yên cắt không còn giọt máu, không sợ chết nhưng mà lạnh a.

-Thả ra... Thả ra....

Hắn thả nạng xuống, ấn gáy nạng xuống nước. Mặt Ngọc Yên nhúng xuống nước, theo phản xạ nạng vùng vẫy tay, nước bắn hết vào người hắn. Nạng hơi khó thở, được hắn kéo lên.

-Chết... tiết....

Ngọc Yên thiếu không khí hít lấy hít để ấy vậy không buông tha. Lại một lần nữa, nạng xuống nước. Ngọc Yên chói với, vùng vẫy chân tay tóm lấy áo Vũ Lăng Nguyên thuận đà cả hai rớt xuống nước.

Ngọc Yên biết bơi nên bắt đầu bơi lên, nhưng không ngờ chân bị mắc vào vạt áo Vũ Lăng Nguyên nên vùng vẫy. Hắn lại tưởng nạng không biết bơi, ôm lấy nạng. Ngọc Yên vùng vẫy trong lòng hắn, người dần mất sức ngất lịm. (Tác giả :Hai người không thuộc về nhau.

Hàn Ngọc Yên, Vũ Lăng Nguyên :Im đi.)

Hắn không còn cản trở, thuận nước bơi lên bờ. Trong tay còn ôm nạng.

Vũ Lăng Nguyên dùng tay vén tóc ướt trên mặt nên. Đôi môi đỏ, mặt phượng mày liễu, da trắng như tuyết vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành chính là ai khác ngoài đệ nhất tài nữ Hàn Ngọc Yên. Vũ Lăng Nguyên không khó khăn nhận ra nạng ,hắn đã từng thấy nạng trong tranh vẽ, nhưng tính cách làm hắn có chút bất ngờ a.

-Liều Anh là Hàn Ngọc Yên, Hàn Ngọc Yên là Liều Anh. Hừ... Thú vị..

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Ngọc Yên mơ màng, nửa mơ giữa tỉnh, dường như nạng không muốn tỉnh dậy.

-Sư phụ... Con muốn ngủ chút nữa... Một chút nữa...

Nạng vô tình lấy cái tay nào đó đang ở bên cạnh, chẳng biết trắng trời gì nữa.

-Hàn Ngọc Yên! Tỉnh lại cho trẫm!

Nạng nhú mày.

“Từ khi nào sư phụ tự xưng là trẫm, hình như không phải sư phụ...”

Nạng mở mắt, bật dậy.

Lại là thân ảnh màu đen đó, vì hắn mà giấc mơ vừa nãy của nạng bị phá hoại, đang hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp ở hiện đại thì bị bắt đến đây làm nô dịch cho hắn a. Nghĩ đến đây, mặt nạng trầm xuống, xuất hiện ba vạch đen. Hắn nở nụ cười phúc hắc, nhìn kĩ có phần lãnh huyết. Nạng không nhìn hắn, cứ cho là lơ là đầu đó là được.

-Đường đường là thiên kim thừa tướng lại trốn đến đây, là ai giúp ngươi.

Nạng không hiểu ý hắn nói a, nạng có chân đương nhiên nạng tự đi rồi. Phút chốc, cũng hiểu ý, hắn nghĩ nạng là Hàn Ngọc Yên cầm kì thi họa trước đây mà. Thôi thì cứ hiểu thế tiếp đi, nạng cũng dễ dàng hành động.

-Ta ko thích nói...

Hắn chụp lấy tay nàng, bóp mạnh. Nàng hơi đau.

-Cứng đầu...

Nàng giả vờ không hiểu.

-Hoàng thượng, ngài nói gì vậy, đầu người đương nhiên cứng rồi, chẳng lẽ đầu người mềm làm bằng bao cát.

Hắn nghiêng răng, ý nàng nói Vũ Lăng Nguyên là đầu đất đây mà. Chửi một cách khéo léo, nhưng cũng đủ làm người khác tức giận, đúng là cô nương ranh mãnh.

-Hàn Ngọc Yên!

Hắn nhấn mạnh gần từng chữ, tức giận rồi a. Hắn bóp mạnh tay nàng, không chút thương hoa tiếc ngọc. Nàng cười mỉm, ý trêu chọc hắn.

-Sao thế, Hoàng thượng... Vậy ngài đúng là đầu.... Phật... Ha ha ha...

Ngọc Yên cười phá lên, thách thức sự kiên nhẫn của hắn.

-Hàn Ngọc Yên, ngươi muốn đối đầu với trẫm...

Nàng quay lại khuôn mặt nghiêm túc, có phần băng lãnh.

-Đối đầu thì sao, không đối đầu thì sao. Ta đã làm gì ngươi mà ngươi muốn biến ta thành con ma chết đuối, ta đã làm gì ngươi mà ngươi phi báng ta. Nếu ngươi muốn đối đầu thì ta cũng tiếp.

Hắn nhăn mày, lần đầu có người chống đối hắn, lại là nữ nhân a. Khí phách khác thường, không e lệ, không dịu dàng như tiểu thư nhà khuê các.

-Hừ... Đúng là cha nào con nấy, điều thâm độc như nhau.

Nói xong, hắn phất tay đi ra ngoài. Ngọc Yên như bị châm ngòi lửa, nàng nổi điên lên. Hắn nói nàng cũng được, nhưng sao kéo người khác vào, ai làm người này chịu, hắn không hiểu đạo lý này sao.

-Vũ Lăng Nguyên... Ngươi đứng lại cho ta... !

Nàng bước đến gần hắn, dùng chân đánh vào thân Vũ Lăng Nguyên. Hắn nhanh chóng chặn lại, từng chiêu xuất ra không thương tiếc. Ngọc Yên bắt đầu rơi vào thế bị động, nàng cũng dần kiệt sức nhưng không dừng lại.

“Cái thân thể yếu đuối này đúng là phiền phức mà...”

Hắn cũng kích động với nàng, đánh mạnh tay. Ngọc Yên đau đớn cắn răng dùng sức.

“Lúc này không phải đối thủ của hắn...”

Đầu nàng bỗng nhiên nổi lên một cơn đau đớn, hình như có ai đó muốn chặn chuyện này lại.

“Dừng lại... Hàn Ngọc Yên... Dừng lại... Không được làm hại ngài ấy...”

Nàng hét lên.

-Aaa... Ngươi, Yên nhi. Tại sao muốn bảo vệ hắn...

Vũ Lăng Nguyên thấy tình hình bất thường, cứ nghĩ là nàng giả vờ. Bóp mạnh cằm của nàng.

-Hàn Ngọc Yên, đánh không lại trẫm lại muốn giờ trò gì nữa đây ...

Nàng nhăn mày, đau đớn.

-Khốn kiếp... Thả ta ra...

Nàng dùng sức thoát khỏi hắn, thân thể run rẩy, rõ ràng đau đớn. Vũ Lăng Nguyên nghĩ lại, hình như nàng đau đớn thật. Người đang run rẩy, chảy rất nhiều mồ hôi.

-Ngươi...

-Thả...ra...

Ngọc Yên dùng hết sức, nhưng quá đau đớn bất tỉnh trong vòng tay hắn.

Liều Linh nghe thấy tiếng động không nỡ câu tiết chạy vào trong. Mặc thấy vậy định chạy theo ngăn cản nàng.

-Tỷ tỷ...

Liều Linh chạy vào thấy Ngọc Yên đang bất tỉnh nhân sự, Vũ Lăng Nguyên đang ôm nàng. Vũ Lăng Nguyên nhìn sang, đôi mắt lạnh rợn người làm Liều Linh bất động. Mặc chạy theo sau, thấy Liều Linh trời trông đứng đó. Mặc quý xuống.

-Hoàng thượng... Là lỗi của thần.

Hắn đáp lại một câu lạnh.

-Ra ngoài...

-Tuân lệnh.

Mặc đứng dậy, kéo Liều Linh ra ngoài. Trong xe ngựa rộng, chỉ còn nàng và hắn. Vũ Lăng Nguyên đặt nàng lên giường, vén vài nếp tóc đang ướt đầm mồ hôi. Hắn bắt mạch cho nàng, mạch tượng khá yếu ớt, có trúng độc nhưng gần bị tiêu trừ hết làm sao có thể đến mức này. Rốt cuộc nàng đã làm gì để đến mức này. Hắn nhìn lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

-Hắn Ngọc Yên rốt cuộc người là người thế nào đây?

Trong khi đó, Ngọc Yên đang đứng giữa không trung vô tận. Nàng loay hoay, nơi này không có một lối thoát.

-Ngọc Yên...

Nàng xoay người lại, là Yên Nhi. Sao đáng vẻ nàng ta trông khó khăn vậy. Nàng chạy tới đỡ nàng ta.

-Cô sao vậy...

Nàng ta chỉ lắc đầu, hơi thở không đều có chút khó khăn.

-Ngọc Yên, hứa với ta không được làm hại Hoàng thượng, được không?

Nàng nhàu mày, cô gái này đang nghĩ gì vậy.

-Yên nhi, hắn là người từ bỏ cô, sỉ nhục cô, cô lại muốn bảo vệ hắn. Chẳng lẽ, cô thích...

-Đủ rồi.... Ngọc Yên, nghe ta nói..

Ngọc Yên bị cắt ngang, nhất thời nên im lặng nghe nàng ta nói trước. Nàng gật đầu.

-Do ta ngăn cản việc vừa nãy nên tổn rất nhiều nguyên khí, không gian ảo đã bị vỡ, khôi phục cần phải có thời gian. Ta không thể gặp cô nhiều được, sau này sẽ nói chuyện với cô thông qua suy nghĩ...

-Ý cô là thần giao cách cảm..

Yên nhi cười nhẹ, gật đầu.

-Giờ cô hãy theo Hoàng thượng về kinh thành đi... Nơi đó chắc chắn có tin tức của Cổ ngọc.

-Ta...

Chưa kịp nói nàng đã bị một cơn gió kéo đi.

-A...

Ngọc Yên ngồi dậy, trán đầy mồ hôi, lúc nào cũng vậy. Cuộc nói chuyện này lúc nào cũng kết thúc chóng vánh làm nàng bị bất ngờ. Hình như nàng bất tỉnh khá lâu rồi, trời cũng chấp tối.

-Tỷ tỷ...

Liều Linh ngồi cạnh lo lắng, nàng đã bất tỉnh nguyên một ngày rồi, không lo sao được. Nàng bình tĩnh lại, thuận lấy cốc nước trong tay Liều Linh uống một hơi dài.

-Tỷ, lần này tỷ làm muối lo lắng quá a.

May mà lúc đó có Hoàng thượng, chứ không tỷ làm muối lo thêm.

Nàng phật nước ra, may mà chưa trúng mặt người đối diện.

“Có Hoàng thượng, nếu không phải do hấn thì bây giờ ta được thoải mái rồi “

Nàng tức giận, tên khốn kiếp không thể băm hấn thành trăm mảnh.

“Yên Nhi, cô không cho ta hại hấn nhưng hành hạ hấn thì được chứ. Hãm hại và hành hạ khác nhau nha “

Nghĩ đến đây nàng không ngừng đắc ý, lâu lâu phát ra vài tiếng khúc khích. -Tỷ cười gì vậy?

Ngọc Yên xoa tay.

-Không có gì...

Liễu Linh không hỏi nữa, chỉ nhìn chăm chăm. Cho đến khi có tiếng bước chân càng đến gần, hai người mới nhìn sang.

-Tham kiến hoàng thượng...

Liễu Linh hành lễ, còn Ngọc Yên vẫn ngồi trên giường. Nàng làm gì có cảm hứng mà quỳ lạy hấn chứ. Trên đời này, Ngọc Yên lạy trời quỳ đất, quỳ cha lạy mẹ và một người nữa là sư phụ, ai rảnh quỳ hấn.

Vũ Lăng Nguyên gật nhẹ, xoa tay.

-Ra ngoài đi...

Liễu Linh đỏ mặt, khụy xuống hành lễ nhanh chóng ra ngoài. Lại một màn chỉ còn chàng và nàng. Ngọc Yên liếc nhìn, tỏ ra thờ ơ có phần chán ghét.

-Ngươi đi xuống.

Hấn nói với nàng giọng khàn khàn, chắc cảm a. Nàng âm trầm nhìn hấn, không biết Vũ Lăng Nguyên đang suy nghĩ gì đây. Hấn nhanh chóng nhận ra sự khó chịu của nàng, lại lên giọng.

-Giường ta... Không lẽ ngươi muốn thị tẩm.

Ngọc Yên nhận ra, a một tiếng. Lại liếc hấn. Nhanh chóng xuống giường.

“Ai thèm nằm giường của hấn chứ, tên Hoàng đế này quá trốn rồi “

Nàng đi ra ngoài.

-Ngươi làm ấm giường tốt lắm...

Ngọc Yên xoay lại, Vũ Lăng Nguyên mĩa mai nàng nha. Nàng cho hấn vài nhát nhĩ. Nàng hậm hực nhanh chóng ra ngoài.

-À... Không cần ra ngoài đâu, ở lại bồi ta đi...

-Hả...

Nàng trợn mắt, tên này ức hiếp người quá đáng.

-Ta đã hạ lệnh, ngoài kia không ai có chỗ cho ngươi. Không muốn mất mặt thì ngủ dưới đất đi.

Ngọc Yên mặt đen lại.

“Úc hiếp người quá đáng... Ta... “

Nàng nắm chặt tay, suy nghĩ mông lung. Không phải hấn trả thù lúc rơi xuống nước đấy chứ. Nhìn vẻ mặt hả hê của hấn nàng muốn cho vài đấm. Vũ Lăng Nguyên giờ trông rất yếu nghiệt nha, tay chống đầu, tóc rũ rượi, áo hở ra một chút, lộ ngực săn chắc. Hấp dẫn nàng sao, xuy. Cút đi là vừa.

-Ngươi muốn ta ở đây bồi ngươi. Ái chà, được thôi.

Vũ Lăng Nguyên cười mỉm, trợn này. Hấn thắng rồi.

Ngọc Yên đi ngược lại, nhưng không phải chờ bồi hấn. Nàng giắt một dải lụa ren màu vàng.

“Chậc, nhìn là biết lựa thượng hạng vậy mà đem đi trang trí... Tiếc của...”

Nàng lắc đầu vài cái tỏ vẻ không vừa ý. Vũ Lăng Nguyên nhủ mày, không biết nàng định giờ trò gì đây. Ngọc Yên lấy hai chũy thủ trang trí trên kệ, buộc vào hai đầu, dùng lực phóng hai bên cột.

-Hoàng thượng, ta mượn nha...

Hắn không vui, nàng đã sử dụng rồi mới mở lời, hắn còn ý gì nữa. Nhìn cây cột, mảnh vải, con dao đều là những thứ tiến cống thượng hạng mà nàng đem làm như đồ chơi, nàng làm cho hắn thấy nàng giống đứa trẻ mới lớn hơn.

Nàng bay lên, nằm xuống, chiếc lựa hơi lung lay nhưng nàng đã giữ được thăng bằng.

-Ngươi biết võ công.

Vũ Lăng Nguyên trước cũng thấy nàng xuất được mấy chiêu, cứ tưởng võ công mèo cào. Giờ nhìn nàng, phải nhìn với con mắt khác.

-Không phải, là xiếc....

-Xiếc...

Hắn không hiểu.

-Nói ngươi cũng không hiểu, thôi ngủ đi. Ta sẵn sàng bồi ngươi rồi đó...

Vũ Lăng Nguyên nhắm mắt lại, cũng hơi đề phòng. Người con gái này vừa làm hắn muốn đến gần, vừa làm hắn muốn rời xa a.

Ở ngoài xe ngựa.

-Ách xì...

Liễu Linh đứng ngoài xe ngựa, gió làm nàng hơi lạnh. Lúc ở ngoài cũng nghe được vài sự tình bên trong. Ban đầu cứ tưởng hai người gặp lại, tưởng phu thê tình thâm. Ai ngờ toàn nghe lời sát khí làm người ở ngoài lạnh theo.

-Này, ngươi nghĩ có phải tỷ tỷ và Hoàng thượng không thích nhau phải không?

Liễu Linh này giờ đứng cạnh một người y phục đồ sộ sạm khoác áo choàng đen không giống binh lính, hắn không nhúc nhích, không nói chuyện, làm Liễu Linh căng thẳng a. Hắn không trả lời cứ nhìn đi đâu đó xa xăm.

-Này, ta hỏi ngươi sao không trả lời, câm hả.

Hắn im lặng.

-Ngươi sao vậy, chẳng lẽ câm thật.

-Này, ngươi tên gì...

-Này...

-Này...

Liễu Linh hỏi mà hắn không đáp một câu, kể cả gật đầu. Tên này làm nàng phát cáu.

-Ta biết rồi, ngươi bị câm. Đừng lo, y thuật của tỷ tỷ rất giỏi, ta sẽ nhờ tỷ chữa cho ngươi.

Liễu Linh vỗ vai an ủi hắn, trong lòng thấy thương cảm.

-Ngươi chưa có tên, để ta đặt cho ngươi một cái tên nha.

Liễu Linh gõ đầu suy nghĩ, rất tập trung.

-Người... Bức tượng...A... Là Tiểu Tượng nha... Cái này hay đó, phải không? Sau này ta gọi ngươi là Tiểu Tượng.

Lần này hắn không đứng im nữa, xoay người lại nhìn thẳng vào mắt nàng. Hắn cao hơn nên nhìn Liễu Linh càng nhỏ nhắn. Liễu Linh bất ngờ thái độ của hắn nên hơi run.

-Ta tên Mặc, Vũ Mặc. Ta không câm, ngươi nên dùng kính ngữ với Quý phi nương nương. Cứ gọi như thế thì có ngày bị chém đầu.

Nhìn ánh mắt sắc bén của Mặc, Liễu Linh càng run hơn. Gió lạnh làm nàng hách xì thêm vài cái, nàng cũng không dám mở miệng nữa a.

Mặc thấy Liễu Linh lạnh, cởi áo choàng khoác lên người Liễu Linh.

-Người lạnh, về nghỉ ngơi đi.

Liễu Linh đỏ mặt, lúng túng nói.

-Không được.... Ta phải ở lại với tỷ... Nương nương...

Hắn không nói gì, nhắm mắt lại.

-Cẩn thận một chút.

Liễu Linh mặt càng đỏ thêm, trong lòng cảm thấy ấm áp. Nhìn lên bầu trời đầy sao.

Đêm nay, lại là một đêm dài.

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Sáng sớm, Ngọc Yên tỉnh dậy. Lúc ngủ trên dải lụa nàng không cử động được chút nào, cứ tư thế đó đến sáng làm nàng uể oải. Ngọc Yên bắt đầu tập thể dục ,xoay tay xoay chân vận cổ. Kiểu tập thể dục kì quái của nàng chưa từng thấy qua.

-Aaa, già rồi già rồi..

Nàng vận vẹo xương khớp không biết ai đó đã thức dậy nhìn nàng. Hắn nhìn cười tư thế buồn cười, cái bộ mặt đáng ghét của nàng, thật là không thể không cười.

-Dậy rồi thì lên tiếng, không nên nhìn lên người khác.

Ngọc Yên liếc xéo hắn. Nhìn bộ dáng yêu nghiệt của hắn, không nhịn nổi chỉ muốn đá một phát. Hắn vẫn trơ bộ mặt đó không trả lời không ý tứ.

-Hay Hoàng thượng cũng muốn tập thể dục, Hoàng thượng muốn cũng được. Tất nhiên, phải trả phí...

Khỏe miệng Vũ Lăng Nguyên giật giật, hình như cô nương này một ngày không đấu khẩu với hắn không chịu nổi lại còn ra bộ dạng tham tiền nữa chứ.

-Hoàng thượng, người cũng nên tập thể dục đi... Để xem, bộ dạng này chừng hai năm nữa không đủ cho ba ngàn giai lệ đâu... Còn nữa, bị tim, tắc mạch máu, thoái hóa xương khớp...

Ngọc Yên ra sức quảng cáo, mục đích đương nhiên kiếm tiền. Phải, đào mỏ từ tay quý ông giàu có quyền thế nhất nước thì nàng là tay mơ rồi.

Ai kia nghiêng răng ken két, hắc tuyến đen khi.

-Hàn... Ngọc... Yên!

Hắn không hiểu cái tập thể dục là gì, nhưng cách tập quái dị của nàng sao hắn chấp nhận. Còn cách nói mỉa mai kia, hắn hận không thể bấm nàng vận mạnh.

Nàng kia, chỉ quảng cáo thôi, không tập thì nàng tập. Đối với Ngọc Yên điều này rất quan trọng nha. Ăn trộm thân thể phải dẻo dai, tốc độ nhanh bởi vậy tập thể dục là cách nâng cao kĩ năng của nàng a.

Ngọc Yên ngó lơ, sáng sớm sinh sự là không tốt, ảnh hưởng đến tinh thần làm việc. Không nên để căn nguyên gây bệnh vào mắt.

Vũ Lăng Nguyên trầm ngâm nhìn nàng, theo quan sát của hắn nữ nhân trước mắt nào giống đệ nhất tài nữ, đệ nhất khuynh quốc. Chẳng lẽ điều tra bao năm của hắn sai, hay Phủ Tể tướng phát tin tức giả. Người con gái này nào chút giống tiểu thư khuê các. Trong đầu hắn có suy nghĩ duy nhất, nàng là giả.

Vũ Lăng Nguyên lẳng lặng, bất động thanh sắc* bước đến gần Hàn Ngọc Yên.

*Bất động thanh sắc :không chút dấu vết.

Hàn Ngọc Yên cảm giác khối khí lạnh nhiệt đới đang đến gần bất giác quay đầu lại, bóng dáng cao lớn xuất hiện sau lưng, tầm y đen tuyền ẩn hiện cơ ngực săn chắc làm nàng có những ý nghĩ đến tối.

“Quái, cái thời đại này không có mấy tập thể hình sao tên chết tiệt này thân thể đẹp thế “

Phút chốc ý nghĩ đen tối rõ ràng hơn, tay nàng bất giác muốn chạm vào. Ngọc Yên lắc đầu, suy nghĩ nhanh chóng cắt đứt đi hoạt động của tứ chi.

“Ngọc Yên a Ngọc Yên, người thật không có tiền đồ mà “

Nghĩ đến hành động vừa rồi, mặt nàng có chút phỉm hồng.

Vũ Lăng Nguyên nắm rõ hết đủ trạng thái thất thường của nàng lúc đầu tỏ ra si mê, sau đêm chiêu uất hận, cuối cùng lại xấu hổ đoán mười phần là có ý đồ xấu với hắn.

Hắn cúi đầu thấp hơn, kẻ sát khuôn mặt thanh tú của nàng. Ngọc Yên nhất thời lấp bắp.

-Người... Muốn... Muốn ... Gì?

Vũ Lăng Nguyên cao hơn nàng một cái đầu nên lúc muốn lùi lại thân thể cũng trở nên cứng đờ, y hết mọc rễ dưới chân vậy. Hắn dùng tay vuốt nhẹ má nàng, bất chợt thân thể nàng như có dòng điện chạy qua, làm nàng run rẩy.

-A... Đau... Đau...

Hắn bế nàng, động tác của hắn làm nàng không chút phòng bị. Ngọc Yên xoa vùng má có chút ửng đỏ, nhìn hắn với ánh mắt đầy uất ức.

-Người lên con hà, ít nhất phải nói trước một tiếng chứ!

Vũ Lăng Nguyên đờ ra một lúc, báo trước cho nàng tránh à. Chẳng lẽ đi ăn trộm cũng nói trước a. (Anh hỏi đúng ngành nghề chị ấy rồi •...•)

Hắn nghĩ không đủ lực, véo má thêm vài cái. Mặc cho người nào đó kêu la.

-Người là đồ khốn, ta đánh chết người.

Có áp bức có đấu tranh, Ngọc Yên nổi lên chống lại hắn. Nhưng sức mèo cào của nàng làm hắn xi nhê. Nói trắng ra nội lực lẫn võ công của nàng chẳng bõ với Vũ Lăng Nguyên. Nàng cứ đánh hắn cứ tránh, mục đích của hắn là khuôn mặt nàng kia.

Vũ Lăng Nguyên dùng sức chụp hai cổ tay nàng, tất nhiên 'kẻ yếu đuối' Hàn Ngọc Yên phải thua rồi. Cộng thêm không có điểm tựa, thuận nước ta đẩy thuyền...

Rầm!!

-Ôi cái lưng ta...

Ngọc Yên lưng tê rần, sao không cho nàng nằm trên đi, cái này chắc phải vào bảo tàng mấy tháng. Nhưng cũng may phía dưới lót thảm không cuộc đời nàng thật sự thăng hoa đó.

Rầm!!

-Hoàng thượng...

-Quý phi nương nương...

-Tỷ tỷ....

Cung nữ, thái giám, ngự lâm quân hay gần hơn là Mặc và Liễu Linh ngay cả Lâm từ bóng tối cũng phi ra xem.

Thoảng chốc, có cơn gió thoảng qua, không khí có chút trầm mặc.

(TT:E hèm, để ta sửa cho...

Hàn Ngọc Yên, Vũ Lăng Nguyên :Im đi!!!)

Nhiều con mắt đang dán vào hai người. Áo quần xộc xệch cùng tư thế ám muội, Hoàng thượng nằm trên kéo chặt tay Quý phi nương nương, Quý phi nằm dưới mặt đỏ bừng bừng (đỏ do bị véo). Nhìn thế này thì theo ý nghĩa đen tối của cũng hiểu là chuyện gì xảy ra, tất nhiên phải trừ những đầu óc ngây thơ trong sáng.

Không khí lại nóng lên một chút, cung nữ, binh lính mặt đỏ tía tai, đa số toàn là độc thân mà.

Liều Linh bất động không nói nên lời, Mặc vẫn đứng đưng. Lâm thì há hốc mồm. Hoàng đế, tỷ tỷ của họ đang làm gì thế kia.

-E hèm... Hoàng thượng, Quý phi tha tội. Cứ tiếp tục, tiếp tục...

Vị cáo già lão thái giám tất nhiên cắt đứt không khí ngưng ngừng, nếu không đứng đến trưa cũng chưa xong a.

Mọi người tản ra, mặt đỏ tía tai. Mặc xách Liều Linh ra ngoài. Cửa đóng lại chậm chậm làm không khí thập phần ngưng ngui. Giờ ai cũng cùng suy nghĩ 'Hoàng đế thật dũng mãnh, Quý phi thật tài giỏi. Lết tận xuống giường...'

-Aaa... Mọi người đừng đi, đừng đi a! Không phải... Không phải mà...

Thôi xong, tuổi thanh xuân mười bảy tuổi đẹp của nàng bị tên này vấy bẩn rồi, thật sự là hiểu lầm a. Nàng chỉ muốn thoát khỏi tên điên này mà thôi, ai biết đến nỗi này cơ chứ.

-Ngươi muốn họ ở lại nhìn chúng ta...

(TT: 'Chúng ta' 'chúng ta' cơ đấy)

Ba đường hắc tuyến xuất hiện, sự phẫn nộ của ai đó lên đỉnh điểm.

-Nhìn cái gì mà nhìn! Tránh ra ngươi sắp đề chết ta rồi.

Vũ Lăng Nguyên ngồi dậy, cười mím trong lòng, nhờ cái 'đệm thịt' mà tránh sát thương a, tuy gặp chút rắc rối. Lưng nàng gầy rồi, ngồi dậy không nổi. Thế mà tên hung thủ vô trách nhiệm đứng nhìn với con mắt lạnh như băng.

-Sao không đứng dậy.

Nàng nhăn nhó nhưng vẫn còn sức lườm, Vũ Lăng Nguyên rất hiểu. Ngọc Yên trầm hừ lạnh.

“Tên khốn, tên chết tiệt, ta mà liệt ta kéo ngươi theo”

Vũ Lăng Nguyên vòng tay ôm nàng, có chút dịu dàng nên Ngọc Yên không thấy đau. Hắn nhẹ nhàng đặt xuống giường, kiểm tra một chút. Hời nhưng không chút cảm xúc.

-Chỗ nào đau.

“Đau”

Nhắc tới đau Ngọc Yên tê hết cả người nhưng nhất là chân trái.

-Chân...chân trái.

Mặt nàng nhăn nhó, rất ít khi nàng bị thương mà nhờ phúc ba đời của Hoàng thượng tề thiên nàng chắc phải ôm giường ba ngày.

Vũ Lăng Nguyên cúi sát, xem xét một chút chân bị thâm tím ở mắt cá chân, trật chân rồi. Hắn ấn mạnh.

-Aaaa... Tên hỗn đản!!! Lão nương mà hét đau nhất định sẽ cho ngươi một trận.

Hắn phì cười, thế cũng tốt dạy cho nàng một bài học đây là lần đầu tiên có người ra mặt thách thức hắn cơ đấy. À còn đánh và mắng nữa chứ, cha nàng chưa dám mà nàng dám thì gan nàng rất lớn.

Thoát khỏi khung cảnh đau khổ của nàng Yên trong ngự kiệu. Ngoài này cung nữ thái giám tụ tập buôn dưa lê bán dưa chuột, hăng nhất là mấy bạn thái giám, miêu tả rất chi tiết. Hoàng thượng trên Quý phi thế nào, Nương nương thẹn thùng ra sao, tư thế như thế nào cộng thêm cho xiu nước mắt cho thêm chút muối lại càng đặc sắc còn tiếng la hét của Quý phi nương nương phụ họa làm hình ảnh càng thêm chân thực nữa chứ. Người rảnh nhanh nhẩu gât gât, người làm việc đông tai nghe. Lâu lâu ồ lên một tiếng, thêm chút ngưng ngừng, chút đỏ mặt. Nói sao nhỉ, đây là lần đầu tiên Hoàng đế làm việc gia đình mà bị bắt quả tang, đúng là tin tức nóng hổi. Mà nói gì thì nói tập đoàn cung nữ thái giám một lần có chuyện lại đem ra tám, y hệt lúc nào cũng hóng bộ phim dài tập mang tên Hoàng cung được chiếu hàng ngày không cần giờ.

Nhắc đến đó, đó nhất phải là bạn Linh nhà ta, đầu óc ngây thơ được khai sáng chỉ có bạn Mặc đứng im làm hòn đá phụ họa. Khác với bạn Mặc, bạn Lâm hào hứng không thôi, nghĩ đến việc hắn sắp có tiểu Hoàng đế mà hào hứng không thôi a. Bạn Lâm hào hứng đến nỗi quên nhiệm vụ, đứng đây nói mãi không ngừng.

Đề ta tường thuật lại.

-Mặc, chúng ta sắp có tiểu Hoàng đế rồi ,ngươi thấy thế nào, ta rất vui a.... Há há há...

-Mặc...

-N n n Mặc...

Bạn Lâm tự ki của chúng ta nói mãi không ngừng làm bạn Linh đồng học điếc tai, bạn Mặc vẫn im như pho tượng. Vũ Mặc đương nhiên biết tính nết của tên ham nói chuyện Vũ Lâm rồi, bởi thế hãy sống với bạn ấy bằng câu châm ngôn 'Không quan tâm' là tốt nhất. Cũng nhắc thêm, Hoàng đế Vũ Lăng Nguyên giao trọng trách Ám các cho Lâm là vì thói nhiều chuyện của hắn, nhiệm vụ bảo vệ Hoàng đế trong bóng tối 24/24 mà không cần nói chuyện với người khác.

-E hèm... Vị đại ca này, dừng lại một chút. ..

Lâm ba hoa nhìn thân hình nhỏ nhắn yên vị sau lưng Mặc nảy giờ. Quá nhỏ, nhỏ như con thỏ, nảy giờ không thấy luôn. Đánh giá chút, y phục nam, tóc búi có râm vàng do nắng, mắt to mũi nhỏ môi đỏ. 'Thanh tú', gói gọn trong hai từ 'thanh tú'. Đó là dưới con mắt bạn Lâm.

-Này tiểu thỏ con, ngươi nói ta à?

Hắn chỉ vào bản thân. Liễu Linh chui ra đứng đối diện thân nhiên.

-Ở đây còn có ai ngoài ta, Mặc ca và huynh còn ai đang nhiều chuyện nữa.

Lâm trong lòng khinh bỉ nhìn Mặc.

“Mặc ca cơ đấy “

-Vậy tiểu thỏ con gọi Lâm ca làm gì?

-Huynh đừng nói nữa được không, gần một canh giờ (gần 2 tiếng) rồi đó!

Hắn nhú mày.

“Mình nói lâu đến thế sao, quên luôn nhiệm vụ “

Mũi tên đổi hướng.

-Tên Mặc thôi, không nhắc ta.

Mặc không để Lâm vào mắt ra vẻ, Lâm cảm giác như Mặc đang nói 'Ta thế đó, ngươi làm gì được ta'.

-Không được ức hiếp Mặc ca ca.

Liễu Linh dang tay che chắn Mặc, thái độ ghét bỏ Lâm.

-Hừm, tiểu thỏ con bảo vệ Mặc thôi...

Lâm tức giận nhìn Liễu Linh. Lâu một chút, cỡ vài phút

-Được, tiểu thỏ con rất có sĩ khí. Từ nay ngươi sẽ huynh đệ của ta có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu. Ngươi được gọi ta là Lâm ca ca.

Liễu Linh ra tư tương lật mặt nhanh hơn cả lật sách, lật thái độ nhanh hơn trở bàn tay.

Xong, vỗ lưng Liễu Linh vài cái dùng khinh công bay đi về chỗ của mình

Lâm không quên vọng lại nhắc.

-Mặc thôi, ngươi dám làm gì tiểu thỏ con không tha cho ngươi.

-Ồ...

Liễu Linh từ đầu chỉ có cuối đơ toàn tập, không nên lời. Nàng là nữ tử sao làm huynh đệ với hắn, chắc tên này có vấn đề về đầu óc.

(TT:Bạn xem lại bạn đi, bạn đang mặc đồ gì?

Liễu Linh :...)

-Lâm là người tốt.

Mặc 'kiệm lời' cuối cùng cũng lên tiếng.

-Hả?

-Hắn là đệ đệ của ta...

-Đệ đệ...

Liễu Linh tròn con mắt. Người ít nói và tên nhiều chuyện, sao không bù cho nhau chút đi. Thế mà là huynh đệ, không thể tin nổi.

Mặc nhìn biểu cảm của Linh mà cười thầm. Cười vì sự ngốc nghếch của Liễu Linh và Vũ Lâm. Linh thì không nói, nhưng Lâm thì... Con mắt tin tưởng như hắn mà không nhìn ra Liễu Linh là nữ, đúng thật là buồn cười. Mà thôi cũng nên nhận sự phó thác của ai kia. Bảo vệ nghĩa muội... À không... Nghĩa đệ chứ của Lâm chứ.

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Choang!!!

Trong điện phòng hoa lệ, nữ nhân với khuôn mặt xinh đẹp đang không ngừng đập phá đồ đạc, nói là xinh đẹp nhưng vì sự tức giận nên trở vụn vụn, khó coi.

-Nương nương....nương nương bớt giận...

-Hừ,...

Nàng ta thờ đốc, ngực phập phồng bồng bồng lửa giận chưa được giải tỏa hết. Cung nữ thay nhau đập đầu đến mức bầm tím cả trán. Họ biết không nên chọc giận Lương Phi lúc này, không sẽ chịu hậu quả rất đau đớn.

Lương Uyển Nghi vò khăn tay, móng tay cắm sâu vào da, răng không ngừng ken két.

-Hàn Ngọc Yên... Lại là Hàn Ngọc Yên... Lúc nào con tiện nhân đó lúc nào cũng tranh giành với bốn cung, cứ tưởng ả ta mất tích là xong chuyện không ngờ lại có ý tranh sủng với bốn cung!!! Tiện nhân... Tiện nhân!!!

Lương Uyển Nghi không ngừng ném đồ đạc trong phòng. Văn Lạc cung vì thế đóng cửa, để tránh tai nghe của các phi tần khác.

Một cung nữ gan dạ lên tiếng.

-Nương nương bớt giận, Hoàng thượng chỉ nhất thời sủng ái Quý phi nương nương... Nhưng mà trong cả hậu cung này người Hoàng thượng sủng ái nhất vẫn là nương nương, người không cần lo lắng..

Các cung nữ còn lại nhìn cung nữ kia, ánh mắt thấp thỏm nhìn nàng ta.

Lương Uyển Nghi quay đầu lại nhìn vào cung nữ vừa lên tiếng, nàng ta sợ hãi cúi thấp đầu.

-Ngươi vừa nói cái gì?

Cung nữ sợ hãi cả thân không ngừng run rẩy, cứ lắp bắp.

-Nương nương...

-Nói! Ngươi vừa gọi Hàn Ngọc Yên là gì?

Trong điện im thin thít, bởi tiếng hét chói tai của Lương Uyển Nghi. Im lặng đến mức chiếc kim rơi xuống cũng nghe được, cung nữ kia không ngừng run rẩy nước mắt lăn chã thi nhau rót xuống sàn. Rõ nàng ta sợ hãi đến mức lạc giọng.

-Là... Là... Quý Phi....nương nương...

Lời nói càng về sau càng nhỏ lại cùng với đó là tiếng nấc.

Chát!

Lương Uyển Nghi giáng một bạt tai vào mặt cung nữ, âm thanh rất rõ đồng nghĩa với lực đạo rất lớn, Lương Uyển Nghi vốn là cái nữ nhi của Đại tướng quân Lương Quan nên ít nhiều từ nhỏ có luyện võ. Dấu tay năm ngón hằn lên má cung nữ kia, khóe miệng rỉ ra vệt máu.

-Súc sinh, người làm bàn tay bốn cung đỏ rồi. Súc sinh... !!!

Lương Uyển Nghi không ngừng dùng chân đá mạnh vào cung nữ đó, áo quần nàng ta tả tơi, rách nát trông thật bi thảm. Cung nữ kia không ngừng méo mếu, khóc rên.

-Nương... nương... tha mạng...

Khí tức trên người Lương Uyển Nghi dồn lâu năm nay bình sinh trút hết vào người cung nữ kia. Cung nữ kia mặc sức khóc thét, bầm dập từ đầu đến chỉ cuối.

Thái giám, cung nữ mắt nhắm mắt mở coi như không có chuyện gì. Họ biết nếu xen vào chỉ có chết. Lần trước có cung nữ pha trà nóng một chút bị Lương phi ra lệnh đánh phê cả hai tay, có thể nói độ ác độc của nàng ta. Trước mặt người khác thì ra vẻ đoan trang, hiền thực sau lưng thì tâm địa rắn rết ra sức hãm hại người khác để gia tăng địa vị cho mình. Lương Uyển Nghi vào cung năm 12 tuổi, không biết nàng số nạn nhân trên tay nàng ta là bao nhiêu. Nói nàng ta độc bá hậu cung cũng không ngoa, có thể lực chống lưng nên ra sức làm căng. Không phải vì Hoàng thượng có hôn ước với Quý phi nương nương thì chắc gì Lương Uyển Nghi đã thua kém.

Lương Uyển Nghi hả hê nhìn 'thành phẩm', có chút hoà hoãn.

-Người đầu... Đem ả ta ra ngoài đánh 40 đại bång..

Người trong điện thất kinh, 40 đại bång tha cho cung nữ đó chết luôn đi, cho dù còn sống thì chỉ là đồ thừa cho thiên hạ suốt đời tàn phế, quá tàn nhẫn.

-Nương... Nương... T...tha mạng..

Hơi thở của cung nữ kia yếu ớt khẩn hoảng cầu xin, nhưng vẫn bị thị vệ kéo ra một cách vô tình. Lát sau, thay vào đó là tiếng hét thê lương yếu ớt.

Lương Uyển Nghi ngồi xuống ghế quý phi, coi như đỡ sinh khí đi một chút.

-Nương nương...Mời dùng trà.

Một cung nữ dâng lên cho Lương Uyển Nghi ly trà. Nàng ta tao nhã uống một ngụm.

-Lệ Nhi, vẫn là người hiểu bốn cung.

Lệ Nhi là nha hoàn từ nhỏ theo Lương Uyển Nghi sao không hiểu nàng ta. Nếu không phải nhờ nhiều năm ở bên cạnh, có khi hôm nay Lệ Nhi có khi là người chết.

-Nương nương, không nên chuyện nhỏ mà sinh khí. Ngọc Yên là cái thá gì mà để nương nương để vào mắt, ả ta sẽ sớm thất sủng thôi. Nếu không có thể...

Lệ Nhi cười thâm hiểm, âm thanh nhẹ đủ mạnh đủ.

-Người nói cũng đúng...

Lương Uyển Nghi cười lạnh lẽo, bao nhiêu chuyện đầu đá trong hậu cung mà nàng chưa xem qua, nạn nhân trong tay cũng không ít. Chết có, tàn phế có, Lương Uyển Nghi không tin không hạ được Hàn Ngọc Yên.

-Nương nương, tin tức ả Ngọc Yên được sủng hạnh chỉ là tin đồn, chưa có chứng cứ, thần y gì chứ... Chỉ là tin đồn.

Nói đến đây, Lương Uyển Nghi từng ngón nắm lại. Hận thù với Hàn Ngọc Yên càng thêm chồng chất. Từ nhỏ người luôn được biết đến là Hàn Ngọc Yên, đệ nhất Bình Thành cũng là Hàn Ngọc Yên. Gia thế hiển hách từ đầu đến cuối, phụ Tể tướng, mẫu Quận chúa, huynh Thế tử, ngoại tổ phụ Nam Thanh Vương, ngay cả Hàn Ngọc Yên cũng được gọi là Quận chúa hỏi nữ nhân nào không ghen tị. Lúc nào hào quang cũng bao quanh. Lương Uyển Nghi tuy gia thế cũng là hào môn nhưng lúc nào cũng bị lu mờ. Hàn Ngọc Yên đàn, nàng cũng đàn, Hàn Ngọc Yên học múa, nàng cũng học múa. Hàn Ngọc Yên cầm kỳ thi hoa, nàng cũng tinh thông. Vậy mà lúc nào Lương Uyển Nghi cũng lép vế, đứng sau Hàn Ngọc Yên. Ngay cả người Lương Uyển Nghi yêu nhất (Hoàng thượng Vũ Lăng Nguyên) cũng bị Hàn Ngọc Yên cướp bởi hôn ước đáng ghét đó. Lương Uyển Nghi không cam tâm, là hận, hận Hàn Ngọc Yên thấu xương.

-Hàn Ngọc Yên! Bốn cung và người không đội trời chung.

Ở một nơi nào đó.

-Oáp...

Ngọc Yên dụi con mắt, không biết nàng ngủ bao lâu rồi. Mấy ngày nay bị thương chỉ có việc ăn rồi lại ngủ, dường như chẳng có việc gì làm.

-Tiểu Linh, tỷ ngủ bao lâu rồi ?

Nàng thuận tay lấy từ tay Liễu Linh ly trà.

-Tỷ tỷ, tỷ ngủ ba canh giờ rồi đó.

Ngọc Yên ưm một tiếng. Vươn vai vì mệt mỏi. Suốt ngày không xuống giường mệt là phải.

-A, tỷ làm gì vậy?

Ngọc Yên đứng dậy, chân có chút chập chững. Liễu Linh thấy vậy chạy tới đỡ. -Không sao, thấy không?

Nàng cười cười, lắc nhẹ chân trái. Nhân cơ hội ngó xung quanh.

-Hoàng thượng ra ngoài thị sát rồi, trong này chỉ có muội với tỷ thôi.

Ngọc Yên gật đầu tâm trong phần khởi hơn hẳn.

-Tỷ tỷ à, Hoàng thượng rất tốt, sao tỷ luôn bất mãn thế.

Nàng quay lại nhìn Liễu Linh, không ngờ tỷ muội thân lại bỏ mình theo giặc. Thở dài một tiếng.

-Vâng, nhờ hẳn mà có cái chân què này đây. May còn bố thí cái giường nhỏ không thì hai ngày nay tỷ không biết sống sao nữa.

Liễu Linh dìu Ngọc Yên đến ghế, cho nàng ngồi xuống.

-Hình như vừa rồi có mưa.

Liễu Linh nhanh nhẩu trả lời.

-Đứng vậy a, lúc này có cơn mưa nhỏ.

Nàng gật đầu.

“Hèn gì không khí có chút oi bức”

-Được nửa mùa thu rồi nhỉ.

Nghĩ đến đây nàng thấy hơi mệt mỏi đến đây cũng gần bốn tháng rồi. Thật mệt mỏi.

“Không được, phải phấn chấn lên Hàn Ngọc Yên, còn phải trả thù...nữa chứ “

Ngọc Yên hơi khựng lại, trả thù sao nàng lại quên việc trả thù chứ. Nàng mấy ngày nay luôn nghĩ đến việc này luôn không có cách đối phó, nhất là người nguy hiểm như Vũ Lăng Nguyên.

Suy nghĩ một lúc lại rơi vào thế bí, nàng quay qua hỏi Liễu Linh.

-Tiểu Linh, nếu muội ghét một người, muội muốn trả thù hẳn muội sẽ làm gì?

Liễu Linh gõ gõ đầu.

-Ừm... Thì...

Nàng nhìn bộ dáng Liễu Linh. Với sự ngây thơ của Liễu Linh chắc không nên sự rồi, nghĩ gì đến việc trả thù chứ. Nàng xua xua tay.

-Hay là thôi đi.

Liễu Linh như nghĩ ra điều gì đó, mau tiếp lời.

-Theo muội, ít nhất phải thuê người cho hẳn một trận hoặc đầu độc hẳn, hay làm gia đình hẳn tán gia bại sản, hoặc.... Ừm, cũng tùy theo mức độ nữa có khi làm hẳn sống không bằng chết cũng được, tỷ thấy sao.

Liễu Linh vui vẻ quay lại nhìn Ngọc Yên ai ngờ nàng há hốc mồm nhìn Liễu Linh.

Ngọc Yên không ngờ trí tưởng tượng của Liễu Linh lại cao siêu đến thế. Nàng sai rồi, nàng xin rút lại những lời vừa rồi.

Nói thế, chứ những cái này không phải nàng chưa từng nghĩ tới nhưng mà nó có vẻ bất khả thi.

(TT: cuối cùng chị ác có khác gì bạn kia đâu.

Hàn Ngọc Yên :...)

Đã biết Vũ Lăng Nguyên là người khó đối phó, dùng mấy cách này có mà chết sớm. Thử nghĩ mà xem thuê người, bên cạnh Vũ Lăng Nguyên toàn là sĩ quan cao cấp như Ngự lâm quân, còn có mấy tên thái giám được đào tạo bài bản, hơn thế có khi còn có Âm vệ như trong phim nữa. Kết luận là đã thua từ đầu.

Đầu độc, Vũ Lăng Nguyên là người thận trọng. Nhớ lần trước ném sách hấn lệch một chút, bị lườm cho mấy phát. Còn nữa, hấn mà trúng độc không phải nói lay ông con ở bụi nay hay sao. Ai là người đang ở với hấn, là nàng, và nàng chưa muốn chết. Thôi cho qua.

Tán gia bại sản, cái này thì không cần nói. Hấn là ai, là Hoàng đế Thanh Phong quốc. Hay gọi hấn là tài phiệt, tỷ phú cấp cao thời cổ đại. Muốn làm hấn tán gia bại sản chắc phải phát cờ khởi nghĩa đi. Mà đợi đến đó, chắc phải chết già.

Đến đây, chương trình trung cầu tâm ý phải kết thúc. Không có cái nào hiệu quả cả.

Ngọc Yên bắt lực, chẳng lẽ không còn cách nào sao.

-A....

Ngọc Yên vỗ bàn. Liễu Linh đang uống trà giật mình nhìn sang.

-Muội vừa mới nói sống không bằng chết phải không?

-Đúng a. Muội nói sai gì sao...

-Không phải, muội cứ tiếp tục uống đi.

Hắn Ngọc Yên xoa cằm, cái này làm nàng nghĩ đến cái đó. Chuyên gia ngôn tình Trúc Vân. Nhớ đến người này làm nàng đau đầu không thôi, phim, tiểu thuyết ngôn tình, hủ nữ,... Dù loại đều hội tụ về Trúc Vân. Cũng là đàn em của nàng, ngoài các phi vụ thì Trúc Vân lúc nào cũng làm bạn với ngôn tình. Nàng từng nhớ Trúc Vân từng đúc kết về đàn ông. Thứ làm đàn ông tức giận là gì? Thứ nhất: Mất người mình yêu. Thứ hai: Là về tâm sinh lý... Trong vợ chồng.

Nàng chỉ cần lúc nửa đêm, bất ngờ phá hoại giữa chừng là được. Vừa làm hấn giận về tinh thần lẫn thể xác, sau đó phải tay bỏ đi là xong. Mà nàng cũng không biết có nên không. Ngọc Yên không biết cái quái gì về việc này, chút ít cũng không có. Đa số xem phim kiếm hiệp, tình cảm cô trang mà chưa từng biết về việc này. Mà thôi, không cần quan tâm đúng hèn là được. Nàng không tin Vũ Lăng Nguyên không phải không là đàn ông. Mà không có chuyện đoạn tử tuyệt tôn chứ, Ngọc Yên từng nghe Trúc Vân nói có trường hợp này. Nghĩ đến đây nàng tự lắc đầu, chắc là không có. Và nó cũng không liên quan đến nàng.

Nghĩ đây nàng không ngừng đắc ý, nhưng trước hết phải xác định ai là người hấn yêu mới tiến hành được. Làm nhanh đánh nhanh mới là tác phong của nàng.

Nghĩ là làm Ngọc Yên vội gọi một cung nữ vào. Liễu Linh ngồi bên cạnh nhủu mày nhìn Ngọc Yên, thẳng thắn hỏi nàng.

-Tỷ rốt cuộc muốn làm gì thế?

Ngọc Yên gờ tay lên môi, ra hiệu im lặng.

-Tham kiến nương nương!

Cung nữ với hai bím tóc nhỏ, mặt phúng phính cung nữ cung kính hành lễ với nàng.

-Được rồi, đứng lên đi.

Nàng giờ trông rất nghiêm túc khác hẳn hàng ngày. Chắc phải có vấn đề gì nghiêm trọng lắm.

-Khụ... Nghe ta hỏi, phải trả lời thật chính xác.

Cung nữ kia hơi lo lắng nhưng cũng gật đầu vâng dạ.

-E hèm... Người Hoàng thượng sủng nhất là ai thế?

Ngọc Yên nói vừa đủ nghe cho ba người trong Ngự kiệu nghe. Cung nữ kia lúng túng.

-Là... Là nương nương....

Ngọc Yên im lặng một chút, lần trước hiểu lầm nhưng giải thích không ai hiểu. Thế nên giờ mới có kết cục này đây.

Nàng xua xua tay, phủ nhận.

-Không phải, không phải... Ừm, ở hậu cung Hoàng thượng sủng ái ai nhất?

Liễu Linh nhìn Ngọc Yên, đây không phải là ghen trong truyền thuyết chứ.

Điều tra trước, tấn công sau. Cung nữ kia cũng vì sợ hãi mà không ngừng cắn răng suy nghĩ. Ngọc Yên muốn trấn an nên cũng vỗ vai nàng ta.

-Không cần gấp, cứ suy nghĩ. Ta biết ở hậu cung nhiều phi tần, Hoàng thượng sủng ái rất nhiều. Cứ suy nghĩ..

Lời nói của nàng còn làm người ta chết thêm, trong mắt Liễu Linh là con ghen nữ tử. Trong mắt cung nữ kia là lời đe dọa, vì cung nữ này vốn là người của Lương Uyên Nghi cài vào theo dõi Hoàng thượng. Ngọc Yên vô tình cho vôi vào, lại nói trúng tim đen không sợ chết khiếp mới là lạ. Tiểu cung nữ run rẩy không ngừng đập đầu.

-Nương nương, nô tỳ biết sai rồi... Biết sai rồi.

-Hả?

Ngọc Yên chẳng biết cung nữ này bị gì, hỏi một đường trả một nẻo, có khi nào nàng hỏi lộn người rồi không. Nàng nghĩ cung nữ này không nghe rõ nên nói lại.

-Ta hỏi người trong hậu cung Hoàng thượng thích ai nhất?

Giọng nói của nàng mang một chút khí thế nên cung nữ kia nói toạch ra.

-Là Lương Phi nương nương...

Ngọc Yên gật đầu, vui vẻ cầm lấy điểm tâm.

-Được rồi... Thương cho người.

Cung nữ kia run rẩy, mắt tròn nhìn miếng bánh điểm tâm, cứ nghĩ nó có độc.

-Nương nương, nô tỳ biết tội rồi... Nương nương...

Ngọc Yên khó hiểu tập hai.

“Chỉ là cái bánh thôi làm gì căng thế “

-Người thấy ít, nè... Cho người cả đĩa.

Nàng thuận tay đưa luôn một đĩa cho cung nữ đó. Nàng ta run rẩy, chần chừ tiếp nhận.

-Tạ nương nương.

-Được rồi, ra ngoài đi. Cảm ơn.

Cung nữ kia ngạc nhiên một lời lúc sau đó ra ngoài. Tiếng cửa cũng khép lại.

Ngọc Yên vui vẻ nghịch điểm tâm, không để ý Liễu Linh nhìn chằm chằm nàng này giờ.

-Tỷ tỷ rút cuộc âm mưu gì thế?

Hỏi vậy nhưng trong đầu Liễu Linh này giờ đã nghĩ ra chuyện tình bi kịch giữa Hàn Ngọc Yên và Vũ Lăng Nguyên. Hàn Ngọc Yên vốn dĩ thích Vũ Lăng Nguyên, nhưng trong đêm tân hôn Hoàng thượng lại đi tìm phi tử khác. Vì tức giận nên bỏ trốn khỏi hoàng cung, Hoàng thượng hối hận nên đi tìm. Sau khi gặp lại Hàn Ngọc Yên vẫn còn giận, trong lòng lại ghen tị với phi tần nên điều tra để trả đũa. Liễu Linh nghĩ đến đây lại thương Ngọc Yên không thôi, vì yêu nên mù quáng.

Ngọc Yên mà biết suy nghĩ này của Liễu Linh thì chắc báỉ phục trí tuệ thông minh quảng đại của Liễu Linh, phong cho danh hiệu biên kịch xuất sắc nhất ấy chứ. Mà nói thật, Ngọc Yên còn kịch hay hơn để xem.

Ngọc Yên gặm bánh nhìn Liễu Linh, lắc đầu chắc nịch.

-Không có.

-Tỷ có.

-Tỷ không có.

-Tỷ có.

-Tỷ không.

-Tỷ có.

....

Liễu Linh chịu thua Ngọc Yên, nhưng vẫn không tin nàng không có cái ý đồ, nhưng cuối cùng chỉ được cái thờ dài.

-Tỷ tỷ, tỷ thích Hoàng thượng phải không?

Ngọc Yên đang uống trà cũng vì câu hỏi của Liễu Linh không ngại phật ra, bánh điểm tâm đau lòng rớt xuống đất. Và thế, nàng cứ đờ ra.

Ở ngoài kiệu, nam nhân mặc trường bào đen đang đứng trước cửa. Hắn vốn dĩ đi thị sát, đang định vào trong thì nghe thấy đoạn Liễu Linh nói. Hắn khựng lại không vào, hình như hắn đang mong chờ điều gì đó từ nàng. Mặc đứng bên cạnh cũng chỉ im lặng, có chút lén lút nhìn vào trong.

-Tiểu Linh ,muội đang nghĩ cái quái gì thế? Có lúc ta cảm giác, muội thích đặt cho ta những câu hỏi cực kì quái dị.

Ngọc Yên khôi phục tinh thần, lấy cái quạt ra vờ vờ.

-Vậy tỷ có thích Hoàng thượng không.

Ngọc Yên vui vẻ, không chút do dự trả lời.

-Không.

Hắn đứng bên ngoài, không khí bên ngoài cũng bắt đầu lạnh lẽo. Hắn cũng không ngừng đặt cho mình từng câu hỏi hắn không đẹp (có gì đó sai sai) , hay không xứng với nàng... Những suy nghĩ đó làm hắn muốn nổ tung.

Liễu Linh nhú mày nhìn Ngọc Yên.

-Tại sao? Hoàng thượng và tỷ có hôn ước, và giờ tỷ đang là Quý phi của ngài ấy.

Ngọc Yên vẫn nghịch quạt, hồn nhiên trả lời.

-Cái đó không liên quan.

Đúng là không liên quan, vốn dĩ hôn ước này đâu phải của nàng. Cuối cùng nàng không phải người ở đây, không thuộc về thế giới này, hay hắn. Nàng chỉ là một linh hồn mắc kẹt ở đây, và làm chủ thể xác người khác thôi.

Liễu Linh không đồng tình với cách trả lời của nàng.

-Sao không liên quan, tỷ và Hoàng thượng là phu thê, phải sống với nhau đến già đó.

Hắn đứng bên ngoài chần chừ, hắn cũng muốn hỏi nàng như thế.

-Điều đó là không thể. Có vài chuyện muội không hiểu. Nhưng mà, nếu là ta ta sẽ không thích hắn.

Không đợi Liễu Linh hỏi tiếp nàng nói thẳng.

-Vũ Lăng Nguyên vốn không phải là tuýp người thuộc về một nơi. Hắn là người thuộc về thiên hạ, về phi tần trong hậu cung. Mà ta lại không muốn điều đó, và hắn cũng không đáp ứng được điều đó.

-Tỷ không cảm thấy mình ích kỷ sao?

Ngọc Yên giật mình, nhìn Liễu Linh đăm chiêu. Nàng không ngờ Liễu Linh sẽ hỏi mình như thế.

-Đó không phải ích kỷ, mà là tình cảm sâu đậm dành cho người mình yêu. Sau này muội cũng sẽ có cảm giác như thế khi gặp người mình thích.

-Tỷ yêu ai đó sao?

Thịch.

Lần này Ngọc Yên chột dạ. Hắn đứng ngoài cũng chờ câu trả lời của nàng. Mặc ở ngoài này giờ cũng nghe Liễu Linh hỏi, cảm thấy Liễu Linh táo bạo quá đi.

-Ừm... Có thể...

-Sao lại là có thể?

-Sao lại không thể có thể?

....

Liều Linh đuối lý lần hai. Hắn đứng bên ngoài lại chút hự hẩng. Có thể nghĩa là nàng có thể có người thích. Nghĩ đến đây, hắn định thản lại. Tại sao hắn phải quan tâm nàng thích ai chứ, hắn ghét nàng, không phải sao?

Tiếp tục bỏ qua suy nghĩ đó, hắn tiếp tục công cuộc nghe lén.

Ngọc Yên tiếp tục lấy ra chủy thủ, ve vãn chơi đùa.

-Nói tóm lại, dù gì đi nữa khó mà để ta thích hắn ?

-Hừ, muội thức sự không hiểu tỹ.

Ngọc Yên cười cười.

-Muội không để ý hả? Hắn không bao giờ cười. Muội thấy hắn cười chưa. Làm sao để đủ nghệ thuật tán gái. Cái mặt than như pho tượng sống. Lúc nào cũng tỏ ra ta đây lạnh lùng nguy hiểm. À, ta cao lắm, ta siêu lắm, ta là người trên cao đứng nhìn các người phía dưới. Thế đó.

Ngọc Yên đứng dậy vừa nói vừa động tác. Liều Linh nhìn nàng, gật đầu đến sái cổ.

-Hắn chính là tảng băng di động, lúc nào cũng đối nghịch với ta. Làm sao có thể thích hắn.

Liều Linh ngó người.

-Tảng băng di động?

-Thì là cục đá lạnh biết chuyển động đó. Đứng gần hắn lạnh chết đi được, mùa hạ thì không sao nhưng giờ sang thu rồi đó.

Ồ ngoài, 'hắn' đang hự hẩng có chút vui mừng giờ lại nổi giận. Nàng nói hắn gì mà tảng đá, hắn chỉ bằng tảng đá.

Ồ trong...

-Muội nghĩ xem, ai mà có thể không chút cảm xúc không, ta cá là hắn tập luyện từ nhỏ để mới có cái mặt than hoàn hảo kia. Lúc tức giận không cái nhăn mày mà tạo ra uy áp mới ghê chứ!

Nàng cứ hua tay múa chân, trọng lượng nhẹ nặng.

-Tỹ tỹ...

Liều Linh mặt bỗng có rít, không còn chút huyết sắc.

-Muội cứ nghĩ, không ai trên đời này có thể thích người mặt than được. Giờ hắn mà đứng đây ta sẽ cho muội xem cận cảnh hắn thế nào.

-Tỹ tỹ....

Liều Linh lại ra hiệu nhưng không hiệu quả.

Và cứ thế.....

Ngọc Yên sau một hồi giải toả và 'đánh lạc hướng' Liều Linh. Nàng vói lấy ly trà nguội ngắc uống hết một hơi. Cuối cùng kết luận một câu.

-Phù, nói tóm lại khó mà thích Vũ Lăng Nguyên.

-Tỹ...

Lời nói của Liều Linh bị cắt ngang.

-Vậy sao, ái phi....

.....

Nhớ bình chọn cho TT nha!

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Quý Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.